

NIỆM PHẬT THÀNH PHẬT

Pháp Sư Tịnh Không

Chuyển sang ebook 18-01-2014

Ngài có thể liên lạc: Nam Thiên – namthien@gmail.com

[Link Audio Tải Website http://www.phatphaponline.org](http://www.phatphaponline.org)

Mục Lục

LỜI NÓI ĐẦU

TÀI A

A- GIÁC NG

B- HỒ C PHẬT

C- TÍCH DUYÊN

D- TU TÂM

E- TU HÀNH

F- NIỆM PHẬT

G- NHÂN QU

H- THIÊN Đ

I- TÍCH DUYÊN

J- THÀNH PHẬT

NGHIỆP SÁT N

KHAI TH

PH

---o0o---

LỜI NÓI ĐẦU

Trong một lần đến thăm Tỉnh Tổng Hội Hỡi Singapore, chúng tôi may mắn được gặp quý vị “Niệm Phật Thành Phật” (Hoa ngữ) do một vị cư sĩ Diệu Âm dày công biên soạn và trích lọc những nội dung khai thị quan trọng của pháp sư Tỉnh Không, khi Ngài thuyết giảng kinh “Phật Thuyết Đệ Nhị A Vô Lượng Thọ Trang Nghiêm Thanh Tịnh Bình Đẳng Giác”.

Xin chân thành tri ân công đức vô lượng của cư sĩ Diệu Âm đã trích lọc những nội dung giáo huấn vàng ngọc của pháp sư Tỉnh Không về cách hành trì, tu tập pháp môn Tịnh Độ!

Mặc dù với trình độ hiểu biết còn non kém về Hoa ngữ, pháp môn Phật pháp, song chúng tôi xin phép mượn mũi đũa để dịch những bài giảng Vi Diệu pháp, hiểu chia sẻ pháp đạo này cùng các vị đồng học Tịnh Độ, để chuyên tâm niệm tụng danh A Di Đà Phật, nguyện kiếp này thành tựu vãng sanh về Tây Phương Cực Lạc Thế Giới, cứu cánh viên mãn, đặng thành Phật đạo.

Phần dịch chữ Hán không tránh khỏi những sai sót. Kính mong được các vị Thiện Tri Thức chỉ dạy và bổ khuyết, để quyển sách này ngày càng được hoàn chỉnh hơn.

Xin chắp tay cung kính tri ân quý thiện nhân, quý Phật tử đã hoan hỷ đóng góp công đức tài lực để thúc đẩy việc biên soạn quyển sách được hoàn thành viên mãn. Nguyện đem công đức này, hồi hướng cho tất cả chúng sanh hữu tình và vô tình, được thoát khỏi luân hồi, siêu sanh về Tây Phương Tịnh độ.

NAM MÔ A DI ĐÀ PHẬT

Phật lịch 2556 (DL.2012)

Chúng tôi Diệu Âm (Sen Vàng) kính bạch.

T A

Tịnh Không pháp sư tuyên giảng “Phật Thuyết Đới Thập Vô Lượng Thọ Trang Nghiêm Thanh Tịnh Bình Đẳng Giác Kinh Giảng Ký”, cố sĩ Lưu Thập a Phù khen ngợi có thể cùng với “A Di Đà Sư Sao” của Liên Trì Đới Sư, “A Di Đà Kinh Yếu Giải” của Ngẫu Ích Đới sư, cùng đồng xưng là ba quyển bất hủ và văn giảng giải của Di Đà Tịnh độ. Có thể thấy đây là văn cao quý và giá trị quý báu của ba bộ kinh giảng này. Hưu học mỗi lần cung kính đọc, đều có lòng khai thông, thu hoạch, pháp hải tràn đầy vô hạn. Cố nhân nói: “Ba ngày không đọc quyển giảng ký này, liền cảm thấy tâm thần tán loạn, đạo tâm thoái chuyển”. phân tích thêm một bộ, hai bộ kinh lớn trên của hai vị Đới sư, đều viết theo lối cổ văn, nói Lý rất thâm sâu, nếu một người mà trình độ Hoa ngữ (quốc ngữ) và Phật lý không tinh thông, không am hiểu thì rất khó lý giải thấu triết nghĩa thú đó.

Quyển “giảng ký” này là Sư Phật dùng lối nói giảng giải, chỗ thâm sâu giảng dạy hiểu, chỗ cần người nào có thể đọc, xem qua, bất luận căn cơ nào cũng đều có lòng khai thông riêng, đồng thời có lợi ích. Về mặt ý nghĩa, phạm là người học Phật từ sự phát tâm đến thành tựu Phật quả, tất cả quan niệm và cách hành trì cần chú ý, Sư Phật đều khai thông nhiều lần, ân cần dặn dò cho rõ. Nếu người đời thấy tâm lòng quáng mắt, cần nhân để thọ, thì tất cả kỳ vọng và tất cả vô tận của Sư Phật. Khi đọc, hỷ hỷ cảm thấy cảm ân vô cùng.

Bộ “Vô Lượng Thọ Kinh” đồng nhất kinh của Tịnh Độ Tông này, Sư Phật đã tuyên giảng một trăm lần bảy hồi (107). Sau khi đồng chí Lưu cố sĩ chuyển lại thành văn bản, đồng chí tình trạng thành bốn quyển sách lớn, mỗi quyển sách dày sáu, bảy trăm trang. Muốn đọc hết toàn bộ, cần phải mất một thời gian dài, nếu muốn nhớ kỹ tất cả những điều dạy bảo trong “Giảng ký” để y giáo phụng hành, thì tất cả không dễ dàng. Cho nên, hỷ hỷ trích lại những lời khai thông quan trọng trong kinh, để đồng chí đọc tụng, khắc ghi trong lòng, ngày thường đời nhân xả thế, tiếp vật, cố gắng mà tuân theo. Sau này nếu nghĩ đến, lòng đạo hỷ hỷ đạo môn Tịnh Độ Tông, đa phần vì công việc bận rộn,

rất khó có thể thời gian để nghiên cứu, để có thể tổng toàn văn “Giảng ký”. Cho nên, chúng tôi khai thác quan trọng trong quyển sách này, để với những điều chúng tôi chân chánh tu hành Tịnh độ mà nói, có thể giúp ích được đôi phần. Vì thế, hầu như không ngại tốn công, tôi chỉnh đốn phân loại, sắp xếp thành sách, lấy tên là “Niệm Phật Thành Phật”. Xin trình lên cho Chu quán trưởng của thời viên Tỳ Quang để nên hành, lưu thông rộng rãi.

Kính nguyện quyển sách này có thể giúp đỡ thật sự những đồng tu, để được có duyên, được là kẻ được vui, liễu sanh thoát tử, siêu Phàm nhập Thánh, xuất ly tam giới, vắng sanh Tây Phương, viên thành Phật đạo. A Di Đà Phật.

Đệ tử Tam Bảo

Cố sĩ Diêu Âm Cẩn Thúc.

---o0o---

A- GIÁC NGỘ

1- Phật cho chúng ta một lợi ích vô cùng lớn vô cùng thù thắng, đó là dạy chúng ta trong một đời này được thành Phật. Nếu chúng ta không chăm chỉ công phu tu hành thì một đời này không được vắng sanh, như vậy là phỉ lòng Di Đà Phật Tôn quá nhiều. Làm thế nào mà không phỉ lòng? Duy chỉ có chăm chỉ mà tu hành, phải xem đó là việc quan trọng nhất, việc lớn nhất trong một đời này, những việc khác có thể buông xuống, chỉ một việc này là không thể buông xuống.

Pháp môn của chúng Phật Như Lai vô lượng vô biên, duy chỉ có pháp môn niệm Phật vắng sanh là trong một đời chắc chắn được đời. Chỗ pháp môn này, trí tuệ của quý vị là đủ nhất.. Văn Thủ Bạt chỗ pháp môn này, Đệ tử Thích Chí Bạt chỗ pháp môn này, Phật Hiện Bạt cũng chỗ pháp môn này, nay quý vị cũng chỗ pháp môn này, điều đó cho thấy trí tuệ của quý vị và các Ngài không hai. Đây là “Trí tuệ dũng mãnh”.

Trong mọi pháp giới, lợi ích thù thắng nhất là thành Phật, tận hết mọi khổ đau là đọa nơi tam ác đạo (địa ngục, ngạ quỷ, súc sanh). Quý vị có thể nhận thấy rõ ràng thì có thể lánh xa tam ác đạo, trong mắt đời này có thể hành làm Phật, làm Bồ Tát. Nếu quý vị thật sự hướng tâm làm việc này, đây là trí tuệ.

Thông thường, chúng ta nói trong Phật pháp có pháp Đệ Nhị Thế và pháp Thứ Thế. Tuy nhiên, nếu so “Pháp Nhứt Thế” với pháp Đệ Nhị Thế thì pháp Nhứt Thế cao hơn, viên mãn hơn. Tu theo Thứ Thế, cảnh giới cao nhất là A La Hán và Bích Chi Phật. Tu theo Đệ Nhị Thế, kết quả là chứng đắc quả vị Bồ Tát. Còn tu theo Nhứt Thế Phật pháp thì thành Phật. Trong bộ kinh này, Phật dạy chúng ta đệ nhị pháp tu hành để thành Phật.

2- “Phật” có nghĩa là một người đã giác ngộ. Đệ nhị vũ trụ và nhân sinh đã triết để thấu hiểu, cứu cánh viên mãn đệ nhị vũ trụ nhân sinh. Các hiện tượng, tác động, quá khứ, hiện tại, vị lai không thể nào mà lại không biết vì đã hoàn toàn không còn mê hoặc.

“A Di Đà Phật” dịch thành Hán văn, có nghĩa là “vô lượng giác”. Vô lượng là tận hết không biết pháp giới, quá khứ, hiện tại, vị lai. Nếu dùng thuật ngữ ngày nay mà nói thì đó là thời gian và không gian, trong thời không nhất thiết vô lượng vô biên dùng một danh hiệu làm đệ nhị vũ trụ- Vô lượng giác thế, không một thế nào mà không lý giải được chân thật viên mãn, giác mà không mê, đây chính là hàm nghĩa danh hiệu “A Di Đà Phật”. Cho nên, danh hiệu này là bản thể của vũ trụ vận động.

3- Bồ đề Tâm chính là tâm thật sự giác ngộ. Thế nào mới là thật sự giác ngộ? Là thật sự quan sát sanh tử là việc lớn của đời người, vô thường nhanh chóng, lúc nào đáng sợ, phải nên có sự nhận biết như vậy. Từ đó nhất tâm nhất ý phải là xa lánh đọa luân hồi, thật sự có tâm xuất ly khỏi tam giới, siêu vượt luân hồi, đây mới là thật sự giác ngộ. Tuy nhiên, tâm giác ngộ này cũng chỉ mới là một nửa mà thôi. Nếu tin “Niệm Phật Thành Phật” thì sự giác ngộ của quý vị mới thật sự viên mãn. Biết thật rằng một câu Phật hiệu có thể giúp chúng ta vĩnh viễn thoát khỏi luân hồi, thì sáng tỏ thì tự quyết không để gián đoạn, đây mới chính là gốc rễ của mạng sống, là việc lớn

nhất của đời người, vì c gì cũng có thể buông xuống những việc này thì không, toàn tâm toàn ý với Tây Phương Tịnh độ, đây mới là thật sự giác ngộ, thật sự phát Bồ đề Tâm.

Phật là một người đời với vũ trụ nhân sinh đã thấu hiểu và triết để giác ngộ, làm tấm gương tốt cho chúng sinh (9 giới) chúng sanh, một tí cũng không mê hoặc... triết để thông suốt cho pháp thật trong, đó là Phật, là Bồ Tát. Cho nên, Phật, Bồ Tát không phải là thần tiên vì thần tiên vẫn còn là loài đọa chúng sanh, đời với chỉ pháp thật trong còn bị mê hoặc điên đảo, chưa thật thông suốt. Duy chỉ có Phật, Bồ Tát mới thật thông suốt.

Thật sự nhận thức thấu đáo sự đáng sợ của thế giới sanh tử luân hồi, thật sự phát tâm muốn siêu vượt tất cả loài luân hồi, cứu thoát sanh tử thì tâm này là tâm đã giác ngộ rồi. Nếu như càng phát động cái tâm niệm “A Di Đà Phật”, cứu vãng sanh Tây Phương Cực Lạc thế giới thì tâm này là tâm đời giác, là vô thế giới giác, là cứu cánh giác. Đây là phát Bồ đề Tâm.

Người học Phật phải nhìn rõ mục tiêu của mình. Mục tiêu thật sự của chúng ta chính là như bậc giác ngộ của sanh tử, siêu vượt tất cả giới loài và nhất định phải xem việc này là quan trọng nhất trong sự tu học của đời này.

Phật, Bồ Tát gia trì quý với bao nhiêu thì phải xem tâm lòng quý với phát lòng hay như, thật hay giả mà có sự khác biệt. Quý với phát tâm chân thật, phát tâm rộng lớn thì oai thần của Phật, Bồ Tát gia trì cũng sẽ lớn. Người học, nếu quý với phát tâm như, phát tâm thiên vị thì chỉ Phật, Bồ Tát cũng gia trì nhưng lòng gia trì đó như... Toàn tâm toàn ý muốn giúp đỡ chúng sanh khổ nên động nghe chánh pháp, trong một đời động thì đây là phát vô thế giới Bồ đề Tâm, Tâm này đáng quý. Tâm này với phát thì sẽ động cho Phật học niệm, Long thiên lòng học.

4- Nên biết rằng, không sanh với Tây Phương thì nhất định sẽ bị luân hồi. nếu bị luân hồi, nhất định đưa vào tam ác đ (ba đ (ng): Địa ngục, ng qu, súc sanh. Đây là việc khó tránh khỏi. Đưa tam đ thì quá khổ, tam đ rất dễ đi vào những mùn ra

thì lại quá khó! Cho nên tại đây, một lần nữa khuyên chúng ta phải cảnh giác cao độ. Đây không phải việc đùa, phải thật sự thận trọng để cảnh giác.

Nếu đưa vào ác đạo rồi đến đời nào mới có thể trở lại làm người? Thời gian không phải tính bằng năm, bằng tháng mà tính bằng bao nhiêu kiếp. Cho nên phải nghĩ kỹ chân tướng của sự thật, thì đó mới biết được việc này thật đáng sợ, mới biết được ân đức rộng lớn của Phật.

Thực lòng mà nói, không được vắng sanh vào Tây Phương Ng Cực Lạc thế giới thì cuộc đời này không có ý nghĩa, không có giá trị. Ngày ngày đều làm những việc của loài đọa luân hồi thì còn có ý nghĩa gì chứ? Trong vô lượng vô biên pháp môn, chúng ta mới tìm được và thật sự nhận biết về pháp môn niệm Phật, nếu không niệm chắc pháp môn này thì đáng tiếc thay!

Chúng ta nhất định phải hiểu rõ rằng người đi sống trong thế gian này thân thể rất yếu đuối, sinh mạng rất ngắn ngủi, một khi mất thân người thì đưa vào ác đạo. Nghĩ đến đây, lòng thấy sợ hãi. Nếu không đưa vào ác đạo, còn có thể thành Phật cũng chưa chắc vào một câu Phật hiệu này.

Thực sự lý giải được, hiểu được một cách rõ ràng và thấu đáo về sanh tử luân hồi, thật sự phát tâm muôn siêu vượt tất cả đọa luân hồi thì Phật, Bồ Tát nhất định âm thầm chiếu cố. Chúng sanh có cảm, Phật mới có ứng. Dùng phương pháp gì? Nhất định phải y theo lời dạy mà tu hành.

5- Phật tại thế nay có trách nhiệm rất nặng nề nhiệm vụ rất lớn, đó là phải tuyên bố với người trên thế gian rằng Phật giáo không phải là tôn giáo mà là giáo dục của Phật, Bồ Tát. Trong quyển “Đạo Tạng Bồ Tát Bồ Nhụy Kinh”, chúng ta thấy Bà-la-môn mới là tín đồ của đạo Bà-la-môn. Nàng tiếp nhận chủ đạo của Phật Đà, niệm Phật một ngày một đêm thì thành Bồ Tát. Một cô nàng bé nhỏ đi đốn củi, nàng có thể đem nàng lên trời. Cho nên, tín đồ của các tôn giáo khác cũng có thể tiếp nhận giáo dục của Phật Đà, tiếp nhận tôn giáo của Phật Đà mà không cần phải thay đổi tín ngưỡng tôn giáo của họ. Tất cả tín đồ của tôn giáo khác đều có thể học tập giáo dục trí tuệ của Phật Đà...

Ngày nay chúng ta nghĩ nhìn Phật giáo là tôn giáo, cho nên tín đồ của các tôn giáo khác không dám đến học, quý vị nói có oan uổng không? Nếu biết đây là giáo dục thì các ông Cha (Công giáo), các vị mục sư đến học đều có thể trở thành nhà văn, Bác Sĩ, A La Hán, đều được tu hành chứng quả... Cho nên, nhất định phải nhìn thấy rõ đó là giáo dục, là giáo dục ba đời (đời quá khứ, đời hiện tại và đời vị lai). Nếu dùng của giáo học thâm sâu vô cùng, có thể thật sự giúp đỡ chúng ta giải quyết tất cả vấn đề.

Khổng Tử, Mạnh Tử cũng dạy chúng ta “Lý Thiển Phá Ác” nhưng không bằng đi để cái gốc rễ của sanh tử. Giáo dục của Phật Đà mới là viên mãn: không nhưng dạy chúng ta một đời này được hạnh phúc mãi mãi, mà còn dạy chúng ta đời đời kiếp kiếp đều được viên mãn. Trên đời này tất cả giáo học, tôn giáo khoa học đều không được, duy chỉ có Phật giáo là được.

Phật giáo là giáo dục của Phật Đà, quyết không phải là tôn giáo. Giáo dục của Phật Đà vượt qua ranh giới quốc gia, vượt qua chủng tộc, vượt qua đẳng phái, vượt qua tôn giáo... Chúng ta cần giải thích cho người ta hiểu rõ thì tín đồ của Công Giáo giáo cũng sẵn lòng vui đến tu học, người của Thiên Chúa giáo cũng vậy, đều đến quy y Tam Bảo, đến tu học Phật pháp vì họ đến là để tiếp nhận giáo dục trí tuệ viên mãn.

Tôn giáo xây dựng trên cơ sở của tình cảm, còn Phật pháp xây dựng trên cơ sở của trí tuệ, phá mê khai ngộ, đây là điểm không giống nhau. Trong tâm thức của chúng ta, Phật, Bồ Tát là lão sư (thầy giáo), không phải là thần minh. Trong nhà thờ phụng hình tượng của thầy, khi chúng ta nhìn thấy sẽ nhớ mãi không quên nhưng giáo huấn của thầy, nhớ nhưng chúng ta phải cảm nhận giác, đây là học Phật, đây mới là đời Phật. Nếu quý vị đem Phật giáo cho là tôn giáo thì quý vị sẽ không nhận được lợi ích chân thật của Phật giáo. Trên thế gian này, Phật giáo là viên mãn nhất, hoàn thiện nhất, là giáo dục thật sự cứu độ tất cả mà trong thế xuất thế pháp tìm không được.

Nếu trong xã hội có nhiều người tiếp nhận giáo dục của Phật Đà, xã hội tự nhiên sẽ hòa nhã, thế giới tự nhiên sẽ hòa bình an định, chúng ta mới nghĩ đến sống như thế nào.

ngày tết lành. Cho nên, không phải một ngày tết là được mà còn phải giúp tết cho mọi người đều an lạc tu thân. Đây là nghĩa của pháp môn Phật tử cần phải làm.

6- Bộ kinh này so với những kinh điển khác không giống nhau. Những kinh điển khác, trong đời Thích Ca Mâu Ni Phật chỉ có một lần, cho nên lúc tập kết kinh điển thì chỉ có một bản. Duy chỉ có kinh này, Thích Ca Mâu Ni Phật nhiều lần tuyên giảng, cho nên lúc tập kết kinh điển có rất nhiều bản gốc không giống nhau, khi truyền đến Trung Quốc có nhiều hai lần phiên dịch. Tập điển này có thể chứng minh tầm quan trọng của pháp môn niệm Phật. Nếu không quan trọng thì năm xưa Phật tử thời xưa giảng một lần, không thể nào giảng đến hai lần.

7- Chỉ có pháp môn này là chỉ viên chỉ điểm, và lợi rất lớn đến và nhanh chóng. Thành Phật là đầu tiên của kinh này mà ra.

Một thời những gì Phật đã nói đều quy về kinh này, như gọi các nước sông quy về biển lớn. Trong hoàn cảnh ác thế của ngày nay, duy chỉ có pháp môn này mới cứu độ chúng sanh, một môn này là “Đời Thừa Vô Lượng Thọ Kinh”, là nhất tâm chuyên niệm “A Di Đà Phật”. “Hoa Nghiêm”, “Pháp Hoa” gọi là viên đời đời giáo. “Viên” này còn chỉ đến các đời, “Đời” này cũng chỉ đến cùng cực, Pháp môn niệm Phật mới là “Chỉ viên chỉ điểm”, thù thắng nhất là “giải thoát và nhanh chóng”. Nếu như không có bản chỉ này, cho dù pháp môn có tốt đến đâu cũng chỉ là nói suông, không dùng được, một số chúng sanh cũng không thể tu học, một số người cũng không được lợi ích.

Pháp môn này là các viên các đời. “Đời” là một niệm thành Phật, “Viên” là đời đời, không có ngoại lệ nào. Chỉ cần quý vị tin, chỉ cần quý vị y theo pháp pháp này tu học thì không ai mà không thành tựu.

Pháp môn niệm Phật tốt ở chỗ nào? Căn cứ cao thấp thế nào nếu dùng pháp môn này cũng đều có lợi, không có hại. Chúng ta có thể yên tâm mà tu học, đây là sự thật. Nếu như tu học các pháp môn khác, chỉ cần học với căn cứ, còn tu pháp môn niệm Phật chỉ cần là học với một căn cứ.

8- “Phật đặng tam muội” là gì? Tam muội gì có thể phá bình đặng? Phật bình là thế xuất thế gian, tất cả hữu tình chúng sanh đều có thể tu. Bình đặng là trên thế đặng Giác Bồ Tát, đời này chúng sanh nên đi tìm ngài có thể cùng tu pháp môn này, cùng thành tựu. Quý vị nghĩ xem, “Phật đặng tam muội” là gì? Đó là một câu “A Di Đà Phật”.

Pháp môn quặng đời này, nên học không bình pháp gì cả tất cả chúng sanh đều là đời thế đặng đời. Chữ “quặng đời” không như những pháp môn khác, chữ đời mới sống chúng sanh. Đời Ma sơ thì đem Thiển tông truyền đến Trung Quốc, chữ thích hợp với người thì thế đặng thế đặng căn, không là người thì thế đặng thế đặng căn thì không có phần... Nói chung là không như pháp môn Tịnh độ phá bình, bình đặng quặng đời tất cả chúng sanh.

Tất cả mọi pháp môn đều không trừ đời, chỉ có câu “A Di Đà Phật” còn có thể đời này, cho nên còn dùng đời, còn lâu lắm thế gian mới trăm năm... Tâm bình, thân bình cả chúng ta thế đâu đến? Thế ô nhiễm mà đến. Tình thế bình ô nhiễm, vật chất bình ô nhiễm, nhiều thế bình kỳ quặc mọi năm càng nhiều hơn, ý thức nghiên cứu cũng không kịp. Thang thuở cả Phật pháp rất đáng quý, có thể trở về thế bình, nhất định có hiệu quả. Nếu như quý vị không tin thì ngài chỉ chờ thời là quý vị, không là người khác.

Trong bốn mươi tám nguyện, nguyện nào là đời nhất? Thế này các vị đời đời cả Phật môn đều cho rằng nguyện thế 18 là đời nhất, trung tâm cả Phật pháp là một nguyện này. Nguyện này là “mọi niềm đời c sanh” Phật đời chúng sanh, “mọi niềm” chúng sanh đời c thành Phật. Đây là Phật pháp chân thật đời đời c phật ng thiện cứu cánh thế cao, không có gì phật ng thiện hơn, cứu cánh hơn. Thế đời này mọi hiệu đời c rằng, trong vô lượng vô biên pháp môn, pháp môn niệm Phật đích thật là đời nhất thù thắng, không gì sánh bằng.

Muốn mau thành Phật chỉ có pháp môn niệm Phật. Quý vị tu những pháp môn khác chỉ cả chỉ trong một đời có thể thành tựu, duy chỉ có pháp môn này quyết định thành tựu. Cho nên mọi là “phật ng thiện cứu cánh”. “Cứu cánh” là nhất định thành

Phật, “pháp ng tiển” là dể dàng nhất, bất luận người nào cũng có thể dùng pháp này mà tu hành.

Thích Ca Mâu Ni Phật khuyên phật tử, Di Mẫu của Ngài, đều là khuyên niệm Phật cầu sanh Tịnh Độ. Có thể thấy, pháp môn này đích thật là pháp ng tiển cầu cánh.

9- Đây là pháp môn không chết, thật sự không chết. Vì vào lúc lâm chung, tình thân của quý vị rất tinh táo, nói với thân bằng quyến thuộc là “tôi đi đây” rồi mới xả bỏ thân thể, không phải chết rồi mới đi vì khi chết rồi mới đi thì không báo được. Cho nên khi chết rồi, chúng ta trở niệm cho họ, thấy được rất nhiều tông lành (thoại tông) thì cũng không thể chấp mình họ được vắng sanh, vì nếu như kịp sau họ sanh nơi thiện đạo thì tông lành cũng sẽ có. Cho nên nếu có được tông lành, chắc chắn là họ không báo được ác đạo. Nói họ vắng sanh thì chưa chắc. Nếu như họ nói với mọi người rằng: “Phật đến rồi của tôi, tôi theo Phật đi đây”, đó mới là thật sự được vắng sanh, mới thật cũng không gì.

Tất cả mọi chúng sinh đều do tâm không thanh tịnh mà sinh ra. Nếu tâm thanh tịnh, sáu căn không có chấp ng người, mới thấy được Tây Phương Cực Lạc thế giới, tai nghe được (âm thanh) Tây Phương thế giới, mũi ng được báo hống của Tây Phương thế giới rõ ràng như trước mặt. Như thế đáng tiếc, tâm địa của chúng ta báo ô nhiễm quá nặng, hiện nay sẽ ô nhiễm càng gia tăng, đây rất đáng sợ. Tại sao không thể xóa báo ô nhiễm? Phật nói vì có hai thế chấp trước: Ngã chấp và Pháp chấp. Khi tâm đang niệm chỉ nghĩ tại lợi ích của chính mình, đây là cái gốc lớn của sẽ ô nhiễm. Chắc chắn có Ngã chấp, muốn xóa báo ô nhiễm là rất khó khăn. Sẽ thù thế của pháp môn niệm Phật, dù ô nhiễm tồn tại, dùng một câu Phật hiệu để khế ng xả ô nhiễm, như tảng đá mà đè ng người. Cái gốc của ô nhiễm còn đó như ng nó không khi được tác dụng, như thế có thể vắng sanh. Đây là điều mà các pháp môn khác không có được.

10- Các vị Tỳ kheo Đại đức tại xa đến nay tuy tu hành tông phái khác nhau nhưng đến khi các Ngài hiểu rõ Tây Phương Cực Lạc thế giới thì không một vị nào mà không xả bỏ sẽ hành trước kia của mình mà chuyên tâm niệm “A Di Đà Phật”, cầu

sanh và Tây Phương Tịnh độ, ở đây có Ngài Mã Minh Long Thụ Bát, ở Trung Quốc có Ngài Vĩnh Minh Viên Thụ, Trí Giả Đại sư. Trước kia các Ngài đều không hiểu pháp môn này. Đến khi hiểu rõ, các Ngài đều xức bùa, chuyên tu “pháp môn Tịnh độ”. Ngài Liên Trì, Ngài Ích Đại sư cũng vậy, nhất là Liên Trì Đại sư. Ngài nói: “Tam tạng mà tôi hai bùa, nhưng cho người khác người. Tám vạn thọ thiên hành, để cho người khác hành”. Lúc Ngài về già, chuyên trì mật bản “A Di Đà Kinh”, mật câu “A Di Đà Phật”, chuyên tu chuyên học. Đây mới là thật sự là tri thức giác ngộ.

Tri thức Ngộ thiện sau khi ở nơi Thiện tông đi tri thức đi ngủ, quay đầu lại chuyên tu pháp môn Tịnh độ. Ngài nói: “Thật vì sanh tử, phát Bồ đề Tâm, vì tín nguyện sâu, trì danh hiểu Phật”. Đây là thái độ tiêu chuẩn của niệm Phật. Niệm như thế nào? Bồ đề câu này đã nói rõ ràng. Một người thật sự biết sự sanh tử, tâm đây là Tâm Bồ Đề. Hiểu giác ngộ rồi, biết được sự sanh tử quá khổ, quá đáng sợ, biết sự luân hồi. Luân hồi là sau khi chết, không được mấy ngày lại đến đầu thai, đến rồi lại chết, chết rồi lại đến đầu thai, sanh sanh tử tử, tử tử sanh sanh không cùng tận.

Luân hồi không chỉ là đi đi kiếp kiếp đầu đời của thân người. Trong đó có đa phần thời gian nơi tam ác đạo dài, thời gian nơi tam thiện đạo ngắn.

11- Tây Phương Cực Lạc thế giới là trường học, là đạo tràng. Sự nghiệp của Phật là dạy học, sự nghiệp của đi chúng là cầu học. Phật dạy chúng ta niệm Phật, cầu vãng sanh là để đến đó làm học sinh, ngày ngày lên lớp. Với thế mạng dài vô lượng kiếp tiếp nhận sự dạy của Phật Đà, đâu có lý nào không thành Phật? Quyết định sẽ thành tựu.

Tây Phương Cực Lạc thế giới là trường học, vãng sanh đến nơi đó không vì việc khác mà là để học, trau dồi trí tuệ để nâng cao mình cho viên mãn, sau đó quay về giúp đỡ những chúng sanh bất hạnh.

Tôn chủ của Tây Phương thế giới là tập huấn thành Phật và Bát Tát. Khi đã tập huấn viên mãn, các vị Phật và Bát Tát phải đến mới có phương thế giới để hóa chúng sanh, không phải Tây Phương để học học. Cho nên, pháp môn Tịnh độ không tiêu cực, Tây Phương thế giới cũng quyết không phải là nơi để mình tận hưởng.

Tây Phàm ng Cốc Lốc th gi i ch có m t vi c làm: làm th y giáo ho c là làm h c sinh, ngoài vi c đó ra không có vi c khác. Quý v xem l i t t c các kinh khác, Tây Phàm ng Cốc Lốc th gi i còn có nh ng vi c khác không? Không có. Gi ng kinh là th y giáo, nghe kinh là h c sinh. Đây m i hi u rõ T nh đ th t s thù th ng.

Tây Phàm ng Cốc Lốc th gi i cũng không nghe nói n i đó có ng i làm công, làm ru ng, buôn bán, nh ng vi c này đ u không có. H làm nh ng vi c gì? Ngày ngày h c t p, đ c nh ng quy n sách mình a thích, làm nh ng vi c mình hoan h làm. Quý v xem, th t vui v bi t bao! Làm sao đ đ n đ c Cốc Lốc th gi i? Ch c n Tín tâm kiên đ nh, m t lòng tin t ng, m t câu Ph t hi u ni m đ n cùng, chuyên tu thì thành công.

Tây Phàm ng th gi i là m t tr ng đ i h c Ph t giáo do th p ph ng ch Ph t đ ng sáng l p, cung th nh A Di Đà Ph t làm hi u tr ng, trong đó ng i ph trách, thành viên c a Đ ng s tr ng là m i ph ng ch Ph t Nh Lai. Cho nên, không có m t v Ph t nào mà không gi i thi u v Tây Phàm ng Cốc Lốc và khuyên t t c chúng sanh vãng sanh v n i đó. Sanh đ n th gi i đó, so v i nh ng v tu h c i th gi i khác thì đ o nghi p c a quý v m i có th trong m t đ i thành t u, ch c ch n h n và nhanh chóng h n.

12- A Di Đà Ph t không ph i là m t thân, mà là vô l ng vô biên ng hóa thân. A Di Đà Ph t có vô l ng vô biên đ o tràng, Ngài hóa hi n tr c m t đ i chúng gi ng kinh thuy t pháp vì c nh gi i tùy theo tâm ni m c a A Di Đà Ph t mà t nhiên bi n chuy n. Cho nên đ o tràng c a A Di Đà Ph t kh p các qu c đ , n i n i đ u có. Chúng ta trong “ Quán Kinh” th y đ c, h u nh d i m i cây b o th đ u có Tây Phàm ng Tam Thánh đ gi ng kinh thuy t pháp, m i m i đ u là v y. Cho nên, Tây Phàm ng Cốc Lốc ng i tuy r t đông nh ng ngày ngày đ u đ c bên Ph t, Ph t không r i kh i h , h không r i kh i Ph t. Đây th t là b t kh t ng hi , không th t ng t ng đ c, vô cùng thù th ng.

13- “ Khai quang” đây là m n hình t ng c a Ph t, B Tát khai m quang minh t tánh c a chúng ta, không ph i ng i khai quang cho Ph t mà là Ph t khai quang

cho chúng ta... A Di Đà Phật đ̣i bịu vô ḷng tḥ, vô ḷng quang, vô ḷng trí tụ, vô ḷng thanh ṭnh, nhìn tḥy hình ṭng c̣a Phật thì ṣ nḥ. Nhìn tḥy Quán Âm Bồ Tát, chúng ta nghĩ đ̣n đ̣i ṭ đ̣i bị. Ai là Quán Âm Bồ Tát? Ta là Quán Âm Bồ Tát, ta đ̣i đ̣i ṿi ṭt c̣ chúng sanh pḥi đ̣i ṭ đ̣i bị. Đây g̣i là khai quang.

Dùng hình ṭng c̣a Phật, Bồ Tát khai ṃ quang minh ṭ tánh c̣a chúng ta, đây là ngḥ thụt cao đ̣ c̣a giáo đ̣c Phật Đà. Ṭ tánh c̣a chúng ta có vô ḷng trí tụ, vô ḷng đ̣c năng, ṃt ṿ Phật hay ṃt danh hịu thì không có cách nào đ̣ tḥ hịn ra. Cho nên cách đ̣y c̣a Phật Đà là dùng ṛt nhịu danh hịu, hình ṭng c̣a Phật, Bồ Tát không ngoài ṃc đích đem trí tụ đ̣c năng ṿn có trong ṭ tánh c̣a chúng ta đ̣n phát ra. Đây g̣i là khai quang.

14- Ng̣̣i giác ng̣ tḥt ṣ, hịu rõ trong tḥ gian này ṿn ṣ ṿn ṿt đ̣u là ḥ ṿng. Nḥ “ Kinh Kim Cang” nói: “ Phạm ṣ ḥu ṭng, giai tḥ ḥ ṿng” (Ḥ nḥ ng g̣i có ṭng đ̣u là ḥ ṿng), không có g̣i là chân tḥt. Hịu đ̣c ṭt c̣ đ̣u là ḥ ṿng, đây là “ Nhìn tḥu”. Sau khi nhìn tḥu đ̣i ṿi ṿn ṣ ṿn ṿt quỵt không ḷy không ḅ, trong ṭt c̣ c̣nh g̣i không có ý nịm ḷy ḅ, đây g̣i là “ Buông xụng”. Ṇu tḥt ṣ “ Nhìn tḥu”, “Buông xụng” thì ng̣̣i này đã tḥt giác ng̣. Tâm giác ng̣ thanh ṭnh, tḥ xụt tḥ pháp đ̣u không ḅ tịm nhịm.

Trên tḥ gian này, quý ṿ mụn tranh cái g̣i? Ṃt đ̣i ng̣̣i lụng qua, không có tḥ nào có tḥ mang theo... pḥi mau giác ng̣. Ṭt c̣ đ̣u là gị, ṭt c̣ đ̣u là không, tḥt ṣ là “ ṣng cḥt ṣ ḷn, vô tḥng nhanh chóng”. Tây Pḥng tḥ g̣i là có tḥt, đích tḥt có tḥ đ̣c mãi mãi. Tḥt ṣ tḥu hịu đ̣c vịc này, ṃi là giác ng̣ chân tḥt. Đem vịc này ṇm gị cho cḥc, không ḅ mê ḷm, đây ṃi là trí tụ chân tḥt, tḥt ṣ là ng̣̣i đ̣i trịt đ̣i ng̣.

Ṇu nḥ quý ṿ trúng ṣ đ̣c ṃt ṣ tịn ḷn, tài ṣn có c̣ ṿn đ̣ng, cḥt ṛi ṃt đ̣ng cũng không mang theo đ̣c, không có ḷi ích g̣i. Còn ṇu nḥ quý ṿ đ̣c pháp môn này, đây ṃi tḥt ṣ là quý giá, ḅt kỳ tài ṣn nào trong tḥ gian này cũng không tḥ so sánh. Ṭi vì sao? Tḥt ṣ lịu sanh ṭ, tḥt ṣ ra tam gịi, ṭ ngày nay ṿnh ṿn thoát kḥi luân ḥi, đã thành Pḥt ṛi.

Đời đã sòng chúng sanh đều tham cầu hưởng thọ ngũ dục lạc trần cấu thế gian. Trong tất cả kinh, Phật thọ hưởng nhứt nhứt ngũ vị thức sự tu hành phải thọ hưởng có ý niệm “Khả - Không- Vô thọ hưởng”, phải thọ hưởng quan sát như vậy mới có thể giảm bớt lòng tham hưởng thọ ngũ dục lạc trần, đời Bồ đề tâm mới có thể sanh khởi.

Phải hiểu rõ công danh phú quý cấu nhiễm đời, ngũ dục lạc trần là lao ngục. Ngồi trên trời để hưởng thiên phước, phước báo cấu nhiễm so với chúng ta là quá nhiều, thọ mạng dài, hưởng thọ thọ tử, rồi được ngũ vị thức sự hưởng thọ. Nhưng chúng ta phải giác ngộ, hiểu rõ đó cũng chỉ là trần báo ngục tù. Khi phước báo hưởng thọ thì lại bị báo xuẩn, như vậy là không cầu cánh, không viên mãn vì nếu là cầu cánh viên mãn, nhất định phải siêu vượt tam giới.

15- Ngồi đời sống trong ái dục, sanh diệt mình, thọ diệt mình, đi diệt mình, đến diệt mình. Phút lâm chung minh hết, ân ái biệt ly như khi biệt ly rồi thì thay hình đổi dạng, kiếp sau có gặp lại cũng không thể nhận biết. Nếu sau khi giác ngộ chân thật, hiểu rõ sự việc này cũng là diệt màn không, đời ngũ vị thức sự như giấc mộng, chỉ là giấc mộng dài mà thôi. Chúng ta hàng ngày niệm niệm thì thế gian ngắn, còn đây thì thế gian được kéo dài hơn, có đó diệt đó, không thể niệm niệm. Nếu như kiếp trước có tu phước, đời này oan gia trái chủ rất nhiều, đây là căn ác mộng, đích thật là vậy. Chúng ta phải giác ngộ, phải cảnh tỉnh!

Nếu như chúng ta xem thọ gian như là diệt giấc mộng, trong mộng chúng ta đã giác ngộ “Tôi đang niệm niệm” thì đời với tất cả thuần cảnh nghịch duyên, tất nhiên chúng ta không còn so đo. Khi được ý không hoan hỷ, vui niệm quá mức, khi thức ý cũng không sanh phiền não vì biết đây là giấc, diệt giấc mộng, không phải là thức. Chúng ta phải thọ diệt giấc mộng tất lành, diệt giấc mộng đẹp, phải khiến cho giấc mộng này thành sự thật duy chỉ có bằng cách niệm “A Di Đà Phật” cầu vãng sanh Tây Phương Cực Lạc thế giới. Đây là pháp thọ diệt giấc mộng đẹp, giấc mộng đẹp này sẽ biến thành sự thật.

16- Ngồi đời sống trên đời, sinh mạng rồi ngắn ngủi, được biệt vào thọ lợi, tai hại ngoài ý muốn xảy ra rất nhiều, ai cũng không thể báo được báo mình sống được bao

nhiều năm. Cũng giấc điếm này, khi có được thời gian một ngày thì niệm Phật hiểu một ngày. Có thời gian một ngày thì phải cố gắng đoạn các điều ác, tu các điều thiện, được như vậy mới mong trong lòng có tiêu trừ tai nạn, thật sự giúp mình trong đời này được sanh vào Tịnh độ, không bỏ lỡ qua.

Muốn xuất ly lòng tham, thời gian là quý báu nhất. Phải đem thời gian quý báu này làm việc chân chính. Việc chân chính là niệm Phật. Không lãng phí thời gian quý báu, đây mới thật là người giác ngộ.

17- Phật đem lòng niệm vui cho chúng sanh là “Tâm tâm”, như bỏ các thứ khổ của chúng sanh là “Bi tâm”... “Tâm Bi” là một thứ của hai mặt, được cái điều này thì điều kia cũng được luôn. Tâm tâm là tam yêu thứ ba. Trong Phật môn không nói tâm ái vì “ái” là cảm tình, là tình thương sanh ra. “Tâm” là tánh lý, là lý trí. Nếu thứ ba mặt người mà đời này không đầy đủ là khổ được vui thì đời sau sẽ ra sao? Vẫn là trong vòng luân hồi, còn phải đời tam đồ, như vậy là không phải ban vui. Phải cho hết đời đời kiếp kiếp được cái vui của cánh, đây mới thật sự là “Tâm”.

“Tâm” là cái gốc của đời người. Nếu không đoạn được tình thì không ra được tam giới. Cho nên, tình là mê tình. Nếu có tình thì sẽ mê, tình càng nặng thì mê càng sâu. Lý trí với nó thì trái ngược nhau. Phật dạy chúng ta phải có lý tánh, có trí tuệ, đem tình cảm biến thành lý trí. Vậy mới đúng!

18- Phật của người Trời không của cánh. Phật thứ ba nói phật của báo của người Trời là “Tam thế oán”- đời thứ nhất tu phật, đời thứ hai hưởng phật, đời thứ ba đời lạc. Vì trong thời gian hưởng phật, thế gian không chịu tạo thêm phật, nếu có tu phật, tu lại rất ít. Cho nên, khi phật đã hưởng tận, thì nghiệp của vô thường kiếp trước lại hiện tiền, thì chúng ta hiện tiền, dĩ nhiên là đời ác đọa. Chính vì vậy mà Phật nói cho chúng ta biết, nhân thiên phật của báo không của cánh, người học Phật quyết không kỳ vọng nhân thiên phật của báo, đời sau càng không thể của nhân thiên phật của báo.

B- HỒ C PHẬT

1- Hồ c Phật nhất định phải từ “Tam pháp vô thường” (xem chú giải trang 135) của “Quán Kinh” bắt đầu, không từ đây tu hành thì không cách nào để thành tựu. Phật đã nói rõ đây là “ cái nhân chính để tu tỉnh nghiệp của ba đời cho Phật”. Nói một cách khác là cho Phật quá khứ, Phật hiện tại và Phật vị lai muộn thành Phật, nhất định phải đi con đường này. Nếu chúng ta không đi con đường này, muộn thành Phật thì không thế nào... Trong Phật pháp nói đến hiểu thấu cha mẹ, cho nên, thấu hiểu thấu thì phải khuyên cha mẹ niệm Phật. “Phụng sự cha mẹ” cũng không dễ dàng. Phụng sự cha mẹ có phải là chiêu cầu tốt cho cuộc sống của cha mẹ? Không chỉ có thế. Quý vị xem “ Phật Hiện Báo Tát Hộ Nhữ Nguyên Phạm” có nói đến sự cúng dường. Trong các sự cúng dường, Pháp cúng dường là tối thượng. Trong “ Pháp cúng dường” lại có “Y giáo tu hành” là điều nhất. Tiêu chuẩn của Phật Hiện Báo Tát là nhờ gì thầy dạy cho chúng ta, chúng ta đều nhận biết, đều tiếp nhận và cũng đều thực hành. Đây mới là phụng sự cha mẹ.

Thế giới ngày nay là loạn thế, thế giới này chỉ có tình thế hỗn loạn như bây giờ. Nếu muốn tìm sự căn nguyên của sự hỗn loạn, đó là chúng ta đã bỏ mất những lời giáo huấn của cho Phật, Báo Tát và các bậc Thánh hiện nhân... Chúng ta hy vọng Phật, Báo Tát đến cứu là không thể được. Chúng ta phải biến mình thành Phật, Báo Tát để cứu vớt xã hội này. Thế đâu mà cứu vớt? Phải từ “Hiếu thân tôn sư” mà làm, khi xếp hàng lên và làm những điều tốt, làm những điều phạm cho những người khác xem. Đây là thân giáo, là hồng pháp lợi sanh, khuyên báo tốt cho mọi người, mang đến cho họ nhiều lợi ích.

Ngày nay chúng ta muốn khai phát tánh đức, minh tâm kiến tánh. Dùng phương pháp gì? Dùng “hiếu kính”. Cho nên, đem tâm lòng cha mẹ trở lại thành hiểu thấu tất cả chúng sanh, đem tâm lòng kính ngưỡng phụng sự cha mẹ trở lại thành kính ngưỡng tất cả chúng sanh thì sẽ được minh tâm kiến tánh. Thế phân biệt, tu đến khi không còn phân biệt. Tôi “hiếu thân tôn sư” là có phân biệt, sau khi trở lại thì không còn phân biệt. Đến khi nào không còn phân biệt thì tánh đức sẽ hiện ra, đó

là minh tâm kiển tánh. Đây phải cố gắng, chăm chỉ mà làm, cho nên, hãy theo A Di Đà Phật quyết định không sai.

2- A Di Đà Phật toàn tâm toàn ý trang nghiêm Tịnh độ, mục đích để làm gì? Không phải để hưởng thụ, mà là để cho tất cả chúng sanh đều được. Ngài nguyện mọi người phải hưởng thụ gì thì tất cả chúng sanh đều sanh vui nên Ngài để hưởng thụ thành quả của Ngài. Thật là đáng kính phục! Có phải có báo muốn cho tất cả chúng sanh cùng hưởng, không phải chỉ có mình hưởng. Chúng ta hãy Phật là hãy cái gì? Chính là hãy cái này.

Khi phải có báo hiện tiền, mình có phải không thì hưởng mà đem phải có báo ấy cho đi chúng cùng hưởng, có như vậy thì phải có báo càng tích số càng lớn. Số người hưởng phải càng nhiều thì phải có báo càng lớn rộng ra, đây là hình Bồ Tát. Phải có báo không chấp thì phải có báo ấy rộng lớn vô cùng, không thể tính đếm được, không có cách gì để đếm được. Nếu quý vị thật sự không chấp thì tích công lũy đức, đi phải có báo số hiện tiền. Nên nhớ là đem phải có báo trả rộng ra để cho tất cả pháp giới chúng sanh cùng hưởng.

3- “Vô Lượng Thọ Phật ý muốn để thoát chúng sanh của mọi người phải hưởng thụ đều được vắng sanh vui nên của Ngài, đều chúng được Nê Hoàn Đáo (con được Niết Bàn, trạng thái tịch tịnh sáng suốt), các vị Bồ Tát đều được làm Phật”. Đây là quy kết đi nguyện vô tận của Phật Di Đà. Mục đích kiển lập Tây Phương淨土 giới của Ngài là đây. Cho nên đi tất cả Phật, nhất là hãy sinh của A Di Đà Phật cần phải phát đi nguyện để tất cả chúng sanh vui nguyện của Phật, tham gia vào đi sự nghiệp giáo hóa chúng sanh của Phật Đà. Sự nghiệp này rất cao cả, chúng ta rất vinh dự được tham gia.

4- Chúng ta ngày nay hãy Phật, trước hết là phát nguyện thành Phật, phát nguyện giúp đi tất cả chúng sanh, nguyện này là Bồ đề tâm. Làm thế nào? Trước tiên là đoan phiến não, rồi mới hãy pháp môn. Đoan phiến não, đây là phải hưởng thụ, mục tiêu mới đi của chúng ta phải cố gắng làm, đi khi đến được Tây Phương Cực Lạc thế giới rồi mới bắt đầu hãy pháp môn. Mục tiêu này của chúng ta không hãy pháp môn vì

pháp môn quá nhiều, thậm chí quá nặng, họ không hiểu. Cho nên, đời này kiếp này cũng gắng hoàn thành mục tiêu nhất là đốn phiền não, tẩn diệt trừ danh, sắc u sanh Tánh đ.

5- Họ Phật phải mở rộng tâm lòng, không nên chỉ nghĩ đến lợi ích của chính mình. Lợi ích của mình quá nhỏ bé, quá nặng nề. Chỉ cần một lần họ không hiểu, lợi ích của quý vị ở đâu? Lợi ích của mình họ nghĩ thế nào? Đến bao giờ? Thật là mê muội đến cùng cực! Nếu có thể đem Phật pháp hoằng khắp thế giới, lưu truyền dài lâu, tự nhiên họ sẽ đến với mình đời đời kiếp kiếp họ nghĩ không hiểu.

Tổ họ nghĩ thế họ là con đẻ họ thành Phật. Trước tiên dạy quý vị phát nguyện, mở rộng tâm lòng, không đến với tâm đến niệm đều nghĩ đến lợi ích của mình. Cái tâm lòng này quá nhỏ. Phật dạy chúng ta phát nguyện, phải vì lợi ích của tất cả chúng sanh, phải đến tất cả chúng sanh. Tất cả chúng sanh đến họ nghĩ là bao gồm luôn cả gia đình, gia đình của quý vị... Tâm nguyện của mọi người khi sanh đến Tây Phương Cực Lạc thế giới là đều muốn đến tất cả chúng sanh. Nếu tâm lòng của quý vị quá nhỏ bé, chỉ muốn đến người nhà, đến một mình quý vị thì thế nào, khiến gì của quý vị và các Ngài không đến họ nghĩ. Quý vị làm sao vắng sanh đến họ? Cho nên, nhất định phải phát đại tâm. Tâm lòng của quý vị lớn thì chỉ Phật hay niệm, Long Thiên sẽ họ tri.

Những điều thiện, ác mà Phật pháp nói, phạm là lợi ích cho chính mình thì đều là ác, lợi ích cho người khác mới là thiện... Cho nên, phương pháp của Phật giáo dạy chúng ta là: Khi tâm đến niệm đều nghĩ đến người khác, không nghĩ đến chính mình... Chúng ta tu Tánh đ, A Di Đà Phật là Bản Sư của chúng ta. Ngài phát 48 nguyện, không có nguyện nào cho chính mình. Tâm nguyện của Ngài thật lớn! Niệm niệm vì tất cả pháp giới chúng sanh. Tất cả chúng sanh, trên từ Đấng Giác B Tát, đến đến địa ngục chúng sanh, tâm nguyện của Di Đà là viên mãn. Chúng ta học Phật, phải học đi kèm này.

Số với Tiểu Thừa, Đại Thừa cao minh họ, phương pháp cũng đều dạy họ, đó là: Niệm niệm không nghĩ tới mình, niệm niệm đều nghĩ đến chúng sanh, « Tôi »

tự nhiên bỏ quên đời. Trong pháp Đệ Nhị Thập Nhị, pháp môn niệm Phật càng thù thắng, càng diệu siêu. Ngài dạy chúng ta niệm niệm đều nghĩ đến A Di Đà Phật, nghĩ đến tâm nguyện của A Di Đà Phật, nghĩ đến hành trì của A Di Đà Phật. Bởi mỗi tám đời nguyện của A Di Đà Phật phải đều có pháp giúp chúng sanh, tâm lòng quảng đại vô lượng vô biên. Đích thật là không thể so sánh với các vị Đệ Nhị Thập Nhị Bất Tát khác.

6- Chúng ta đều muốn thành tựu như Phật, chớ hy vọng vào quẻ báo là không thể, mà phải học cái nhân (hành) của Ngài. Học ở Ngài sự tận tâm tận lực giúp đỡ tất cả chúng sanh đều thành Phật đều... Di Đà từ nhân đưa làm thế nào, mình cũng làm thế này, đây là học Phật. Cho nên, học Phật không phải là ngày ngày tụng kinh, niệm Phật, đó chỉ là hình thức, tu mệnh trí nhân thiên pháp của báo mà thôi. Tu hành phải tận tâm đưa, tận lực nói, tận hành đúng, như Bất Tát, như Phật vậy. Các ngài có tâm gì, chúng ta có tâm đó. Các Ngài đi dài với người như thế nào, chúng ta cũng đi dài với người cũng thế đó. Đây mới thật sự học Phật, thật sự tu hành.

7- Tôi chân thật dốc lòng bái kính đời này, chân thật niệm câu «A Di Đà Phật» đem 48 nguyện Di Đà biến thành bốn nguyện của chính mình, như vậy nguyện tôi và nguyện của Phật đã giao nhau. Cách nhìn, kiến giải của chúng ta đi với vũ trụ nhân sinh đều lấy bộ kinh này làm tiêu chuẩn để theo. Ta có sai lầm thì phải tu sửa lại để cho kiến giải, tư tưởng, cách nhìn của chúng ta với A Di Đà Phật giao nhau, đây là kiến giải y như Phật. Cuộc sống của chúng ta, hành vi của chúng ta cũng phải y theo sự giáo huấn của bộ kinh này, phải làm cho đúng, như vậy hành của chúng ta cũng giao Phật, tâm đúng với Phật, nguyện đúng với Phật, giải đúng với Phật, hành đúng với Phật. Xin chúc mừng quý vị, quý vị nhất định là thọ hưởng phước thọ hưởng sanh, chỉ cần tâm, nguyện, giải, hành của quý vị giao như Phật, thành thật mà nói, hiện tại quý vị đã là đời Bất Tát của Tây Phương Cực Lạc thế giới, không phải là người phạm.

Tất cả thế giới, tất cả loài, niệm niệm suy xét lại, vĩnh viễn không rời khỏi giáo huấn của Phật, Bất Tát, tư sở đi đúng. Như vậy chúng ta mới thật sự với Di Đà, Thích Ca, mới có phẩm năng tất cả cho Phật đúng tâm, đúng nguyện, đúng đức, đúng hành.

A Di Đà Phật hàm chứa cái tâm gì, chúng ta cũng giống như Ngài. A Di Đà Phật phát cái nguyện gì, chúng ta cũng giống như Ngài. A Di Đà Phật đỗi nhân, xấp xỉ, tiếp cận, mới thì chúng ta cũng giống như Ngài. A Di Đà Phật không ở nơi đây, chúng ta làm sao học pháp? «Vô Lượng Thọ Kinh» chính là tâm, nguyện, giáo, hành của A Di Đà Phật, phải làm cho đức như thế của đức Phật lý, sự trong kinh này.

«Như thuyết tu hành» là học tập theo A Di Đà Phật. Đây mới là học trò, đức thầy thật sự của A Di Đà Phật.

Chúng ta cần phải làm cho tâm, nguyện, giáo, hành của mình giống như A Di Đà Phật. A Di Đà Phật là thế nào? «Vô Lượng Thọ Kinh» chính là A Di Đà Phật. Ý theo như gì trong kinh nói đức thầy của tôi mình, đem như giáo trong kinh, viên viên mãi mãi làm thầy trong cuộc sống của mình. Nếu quý vị làm đức như vậy, tôi xin chúc mừng quý vị. Quý vị không như đức Phật vô sanh, mà là Phật Di Đà, quý vị và Phật không hai không khác. Đây mới thật sự học Phật.

Đem «Vô Lượng Thọ Kinh» biến thành thầy tôi, hành vi của mình. Thầy tôi, hành vi của mình là «Vô Lượng Thọ Kinh»; quý vị và A Di Đà Phật đồng tâm, đồng nguyện, đồng đức, đồng hành, thì quyết định đức Phật vô sanh. Kinh này là thế bao trùm đức Phật vô sanh Tây Phương Cực Lạc thế giới và cũng là thế bao trùm cho chúng ta mới đỗi thành Phật. Không thế mới là thành Phật, mà phải làm cho đức Phật.

Tôi sao khuyên quý vị niệm b遍 kinh này? Vì tâm, nguyện, giáo, hành của Di Đà đều trong b遍 kinh này. B遍 kinh này niệm thu lâu, không cần học, tự nhiên sẽ thông suốt. Mỗi ngày không ngừng huân tập, khi tâm đức niệm, tự nhiên sẽ thông suốt với A Di Đà Phật. Đây là bao quát quyết định Phật vô sanh.

8- Nhìn hình tượng Phật, sự sanh tâm cung kính. Tâm cung kính là tánh đức, đỗi Phật sự sanh tâm cung kính, đây có thể diệt tội đức Phật. Nhìn hình tượng Phật, nghĩ đến Ngài cũng tự hàng phàm phu mà tu chơn, chúng ta hôm nay cũng là phàm phu. Ngài đức Phật thành Phật, thành Bồ Tát, tôi sao chúng ta không thành Phật, Bồ

Tát ? Thầy nghe rồi hiện phải học theo, nhìn thầy Ngài, chúng ta phát nguyện sẽ như Ngài, như thế công đức diệt tội tiêu nghiệp sẽ càng to lớn.

Chúng ta cúng dường hình tượng của A Di Đà Phật, nhất định phải hiểu nghĩa kinh, phải hiểu đạo lý ; thầy nghe A Di Đà Phật, thì nghĩ đến Phật A Di Đà. Trong kinh dạy giáo huấn chúng ta nhiều điều quý báu. Chiêm bái A Di Đà Phật như thế thì sẽ được vô lượng công đức...

Tác dụng của việc cúng dường hình Phật, là như đó thì thì khác khác để nhắc nhở chính mình. Mọi chữ mọi câu giáo huấn trong kinh dạy, thầy hình Phật, nghe đến Phật hiểu, lập tức như đến, đây mới là học Phật.

9- Sẽ nghiệp của Phật là giáo dục. Phật là thầy giáo, giáo hóa chúng sanh. Chúng ta cũng học Phật, cho nên « hành động với Phật » tức là « giáo hóa động với Phật ». Phật thế hiện nên ở thế gian, sanh trong nhà để sống, mong của Ngài định sẵn là làm quí tộc sống, như ngài tỳ bà nại vàng, làm thầy giáo, làm một vị giáo sư thu nhận tụi trẻ vì nghĩa sống. Làm tròn nghĩa vị giáo học, không nói đến thù lao, thầy giáo như thế, chúng ta phải học tiếp theo.

Đức hạnh của chính mình chưa thành tựu thì không thể dạy người khác, mình phải làm gương trước, thì mới có thể dạy người... Học Phật là lập chí làm một người thầy tốt, nhất định phải làm được « trang nghiêm chúng hành, quí phẩm cúng túc », vì tốt cả chúng sanh làm một tâm gương tốt. Giáo hóa xã hội, khiến cho mọi chúng sanh đều khỏe mạnh, vui sống. Mọi gia đình đều hạnh phúc muôn năm, xã hội hài hòa, quí tộc gia giàu mạnh, thiên hạ thái bình.

10- Nhất định phải quên đi đời c-một, lợi-hại ; đem bỏ đi sạch sẽ, sau đó không vui cũng không buồn, thiên hạ thái bình, tôi và quý vị tuy ở cùng nhau, thế giới của quý vị không thái bình, thế giới của tôi ngày càng thái bình. Thế giới của quý vị có nhiều việc, thế giới của tôi không có việc gì. Chúng ta học Phật là học tiếp đây. Đây mới là thật sự học Phật.

Trong thế gian này không có tâm đố kỵ - ghét. Đố kỵ không hoan hỷ, ghét cũng không phỉn oán. Tại vì sao? Vì đố kỵ là không, mà ghét cũng là không. Căn bản là không gì cả. Đố kỵ - ghét không quan tâm... Rất nhiều người biết nói rằng « Sống không mang đến, chết không mang đi ». Nếu biết như vậy, chúng ta còn tranh nhau什么呢? Không nên tranh nữa. Hai câu nói này nếu đã nghĩ thông suốt, con người này đã khai ngộ, thân tâm thanh tịnh, mê tởn không nhiễm.

Nếu chúng ta đem cái ý niệm đố kỵ - ghét bỏ đi. Thật sự mà nói, người này sẽ rất tự tại, rất hạnh phúc. Phỉn oán cả người đi, đa số là đố kỵ - ghét mà ra. Khi không có đố kỵ, ngày ngày muộn có đố kỵ. Có đố kỵ rồi, lại sẽ ghét đi. Sẽ thật căn bản là không có đố kỵ - ghét. Đây toàn là vọng tưởng. Vọng tưởng mang đến rất nhiều đau khổ và tai nạn. Thật là oan uổng.

11- Quý vị muốn học Phật, nhất định phải phát Bồ đề tâm. Đợi nhân, xả thân, tiếp vật, phải dùng tâm chân thành. Người khác có ác ý đối với mình, không ghét mình, tôi vẫn dùng tâm chân thành đối đãi họ. Như vậy tôi có bỏ thời giờ quá không? Không sai. Nếu quý vị không muốn chịu thời giờ, thì quý vị vĩnh viễn là phàm phu. Nếu quý vị muốn làm Phật, làm Bồ Tát thì phải cam tâm tình nguyện mà chịu thời giờ. Nên biết rằng, thời gian chịu thời giờ rất ngắn, chóng qua mà đi mà về mà đi năm mà thôi. Sau thời gian mà về năm, quý vị đã thành Phật, mà biết rằng mình không bỏ thời giờ. Nếu trước mê không chịu thời giờ, thì quý vị sẽ đi đi kiếp kiếp chịu khổ. Bài toán này quý vị phải tính cho kỹ lòng.

Quý vị nhất định phải ghi nhớ: đợi nhân, xả thân, tiếp vật, chỉ nên dùng mê tâm, không dùng hai tâm. Tôi niệm Phật dùng tâm gì, lấy Phật dùng tâm gì, tôi đợi nhân, xả thân cũng dùng tâm này. Có người sẽ nói, xã hội ngày nay, nếu dùng tâm này sẽ bỏ thời giờ. Không sai. Có thể chịu mê tí thời giờ, nhưng thời giờ, quý vị chịu thời giờ trong bao nhiêu năm? Nếu cho là quý vị sống đố kỵ mê tởn trăm tuổi, ráng chịu thời giờ vài năm thôi, tưởng lại sẽ đố kỵ làm Phật, làm Bồ Tát. Nếu không chịu thời giờ thì sau này đi đi kiếp kiếp trong tam ác đạo. Tại sao không chịu suy nghĩ, cái nào thời giờ hơn... Mình phải suy nghĩ thấu đáo hơn, tìm nhìn rằng

xa hùn. Nếu có thời thời cho làm, mình cũng cam tâm tình nguyện, gì cho tâm địa trong sạch thanh khiết, quyết định không bỏ ô nhiễm. Đây mới là quan trọng.

Ngươi học Phật, ngươi ta chỉ mình, mình quyết không chỉ lợi, không chỉ tâm sân hận. Vì biết rằng ngươi đó tiêu nghiệp cho mình. Nghiệp cho tiêu rồi, mình cảm kích còn không kịp, có lý đâu lợi đi trừ thù? Cho nên, đời với sự gia hui của ngươi đời, mình không tính hận thua... Đừng cho rằng mình đang bỏ thời thời, sự thật là mình không bỏ thời thời. Nếu quý vị hiểu rõ sự việc, thì phải báo cáo quý vị càng tích càng dày. Không nghiệp không bỏ thời thời, mà còn lợi to. Cho nên, trước mắt thấy như bỏ lợi a গত, tiền bạc, danh dự bỏ từng thời thời vậy mà trong chớp mắt, tiền tài, danh dự không biết đã tăng cao biết bao nhiêu lần. Ngươi ý giáo tu hành, chỉ Phật học niệm, Long Thiên Thiên thần hộ trì, làm gì có bỏ thời thời?

---o0o---

C- TÍCH DUYÊN

(TRÂN QUÝ, QUÝ TRỌNG, NHÂN DUYÊN)

1- Trong vô lượng kiếp, chúng ta đã từng cúng dường vô lượng vô biên chỉ Phật Như Lai. Có đức thiện căn thâm hậu, ngày nay lợi như Tam bảo âm thầm gia trì, mới có duyên may gặp đức pháp môn niệm Phật. Cho nên, chúng ta phải biết trân quý cái duyên này.

Quyển kinh này lưu hành chỉ a tị năm mới năm, chúng ta mới ngươi tay cảm mới quy nguyện, y theo bốn kinh mà tu hành, đây là như thiện căn, phải đức đức, nhân duyên rất lớn từ vô lượng kiếp mới có đức đức. Vì pháp môn này là “Trực triết liễu đản, pháp niệm cứu cánh”, so với “Hoa nghiêm”, “Pháp Hoa” còn nhanh hơn. Trong kinh “Hoa Nghiêm”, sau cùng Phật Hiện Bồ Tát tập đời nguyện và nguyện khuyên và Các Lạc, là đi đường vòng. Còn chúng ta không cần đi con đường này cũng đến đức đức. Pháp pháp đích thực rất “pháp niệm”. Một câu “A Di Đà Phật” nào, gì nào cũng có thể niệm, không bỏ hận chỉ gì, cũng không chỉ nguyện gì. Ngươi ngươi đức đức tu, ngươi ngươi đức đức học, ngươi ngươi đức đức thành tựu. Đây là “Cứu cánh”.

2- Chúng ta có duyên gặp được Phật pháp, có duyên gặp được “ Vô Lượng Thọ Kinh”, gặp được A Di Đà Phật, đây là đời thiện căn hiện tiền, chúng mình chúng ta trong đời quá khứ, không phải không có thiện căn. Chúng ta cầu sanh Tây Phương Cực Lạc thế giới, thì phải nương theo cái duyên của Tây Phương Cực Lạc thế giới. Quý vị có cái nhân thiện, thêm vào cái duyên niệm Phật, có lý nào không được quả báo. Quả báo đó là Tây Phương Cực Lạc thế giới. Chúng ta chúng mình không làm việc ác, cho đến lời nói ác cũng không nói, ý niệm ác cũng không sanh khởi, niệm niệm chỉ có A Di Đà Phật, tâm tâm chỉ nghĩ đến Phật của Tây Phương, như vậy mới đúng.

Trong kinh chúng ta thấy được “ Hộ niệm quang trang nghiêm”, đây là chỉ Tây Phương Cực Lạc thế giới quang minh chiếu khắp, hừng hực xông khắp. Thế giới như vậy, người người có phước, vấn đề là mình có muốn đi hay không. Nếu muốn đi thì không ngại gì nào mà không đi được. Có được nói “Vấn người tu, vấn người đi”. Vấn đề là quý vị có tu hay không mà thôi.

3- “Hộ niệm siêu Phàm Hiên đẳng bồ đề” (“ đẳng bồ đề” nghĩa là đến bờ bên kia, tức Tây Phương Cực Lạc thế giới), nếu như thật tu, y theo kinh văn ngày ngày niệm bồ, ngày ngày nâng cao, thật sự có thể siêu hèn Phàm Hiên Bồ Tát. Phật không nói một lời gì dối, không nói một câu vọng ngữ, Phật nói với chúng ta câu câu đều là chân thật. Phàm Hiên Bồ Tát tu vô lượng kiếp mới có thành quả này, thế mà quý vị chỉ một đời là thành công. Nguyên do gì Phàm Hiên Bồ Tát tu thân rảnh rang không bằng quý vị? Phàm Hiên Bồ Tát trong lũy kiếp không gặp được pháp môn này, cho nên chịu nhiều khổ nhọc, thế gian tu hành kéo quá dài. Đây là do Ngài không may mắn bằng quý vị. Quý vị có vận may hơn, một đời gặp được pháp môn này. Chúng ta cần phải trân quý duyên may này.

Chúng ta suy nghĩ: Hai vị Bồ Tát Văn Thù và Phàm Hiên tu vô lượng kiếp mới thâm nhập vào Hoa Tạng thế giới, mới biết được pháp môn niệm Phật. Chúng ta hôm nay mới biết được Phật thì gặp được pháp môn này. Hoa tạng hội hội 41 vị pháp thân đời sẽ gặp được quý vị, không có quý vị nào mà không tán phước quý vị. Các Ngài đã tu vô lượng kiếp mới tìm được con đường này, còn quý vị không phí một tí sức lực nào cũng đi con đường này. Các Ngài là đấng đức, nguyện, hèn hạ cầu sanh Tây Phương Cực Lạc thế giới, thấy Phật thành Phật. Chúng ta ngày nay cũng dùng lý

luân, phàm pháp như vậy, vãng sanh Tây Phương thế giới Phật thành Phật, với các Ngài không hai không khác. Các Ngài đã oan uổng đi con đường dài A-tăng-kỳ-kiếp, các Ngài gặp được chúng ta làm sao mà không tán phục? Làm sao mà không bõ công? Không cần đến A Di Đà Phật phải sai bõ, Bồ Tát cũng thế đường đến bõ với chúng ta.

4- Đức đã nói: Pháp môn niệm Phật là đời thọ a trong đời thọ a, nhất thọ a trong nhất thọ a, là pháp môn tối cao vô thượng. Pháp môn mới thọ đầu đời nhất: Kinh là đời nhất, pháp là đời nhất, đời thọ theo pháp môn này cũng là đời nhất. Đây thọ là pháp môn đáng cho chúng ta đức biết trân quý.

Học Phật nhất định phải rõ thọ gian này đích thọ là khổ, nhất định phải giác ngộ sanh tử là việc lớn, vô thượng nhanh chóng. Không gặp được pháp môn niệm Phật, thọ thọ phí công đời. Gặp được pháp môn này, nhất định cứu nguy vãng sanh. Sanh đến Tây Phương Cực Lạc thọ giới, đó mới thọ thọ là cứu cánh viên mãn, được cái vui chân thọ.

Chúng ta trong mắt đời này, không gặp được pháp môn niệm Phật, thọ không có cách gì. Nếu gặp được pháp môn này mà đức luông qua, đây là thọ thọ lớn nhất, không có gì bù đắp được.

Chúng ta ngày nay có duyên gặp được pháp môn niệm Phật. Lý luận, pháp pháp, cảnh giới cũng hiểu rõ. Quan trọng là chúng ta thọ mình có chịu thọ làm hay không. Nếu thọ thọ tình thọ không giới đãi, thành thọ thọ chúng ta nhất định là nhất trong kinh nói “Quyết chơn Cực quả” – quyết thọ chơn được thành quả của Cực Lạc, thành thọ thọ đời.

Ngày nay chúng ta có duyên may gặp được gặp được pháp môn niệm Phật. Pháp môn niệm Phật là “Đời nhiếp vãng sanh”. Tám mươi tám (88) phẩm Kinh Hoa, một phẩm chơn đạo đức cũng được vãng sanh, được thành thọ. Việc hy hữu như vậy đi đâu cũng không tìm được. Cho nên, chúng ta phải trân trọng.

Đời đời kiếp kiếp tu hành, sai là sai nên xem thọ thọ Thọ Thọ. Không chịu phát nguyện vãng sanh, đây là sai lầm lớn. Mắt đời này có duyên may gặp được pháp môn Thọ Thọ, không nên thọ phẩm sai lầm, mới có thọ mắt đời thành thọ.

5- Chúng ta nên xem kinh pháp như là bảo vật trân quý nhất của thế gian. Duy chỉ có kinh pháp của Phật Đà mới có thể cứu đỡ chúng ta, giúp chúng ta vĩnh viễn thoát luân hồi, thoát ly tam giới, giúp đỡ chúng ta vượt khỏi này vắng sanh bất thoái thành Phật, cho dù trên bảo gì của thế gian cũng không thể sánh cùng. Hiểu rõ sự việc này, mới biết sự quý báu của kinh pháp.

Bồ kinh này là để nhất kinh của mọi người phải nghe tam thế nhất thời cho Phật Như Lai, để chúng sanh thành Phật. Không nên là để nhất kinh của Trời tông, mà là để nhất kinh của tất cả cho Phật đã nói. Phật có báo của chúng ta thật không ít. Để nhất kinh của cho Phật Như Lai, trong đời này có thể gặp được, Phật có báo này thật quá to lớn. Gặp rồi mà có thể tin, có thể lý giải, có thể y theo lý luận, phải nghe pháp trong kinh mà tu hành, quí báo bất khả tư nghì (không thể lường được).

Ngày nay chúng ta có duyên may gặp được bồ kinh này, thật là rất khó gặp được. Gặp được rồi, chắc hẳn có thể tin sâu, có thể y giáo phải hành, quý vị quyết định được thành Phật, như Di Đà không khác. Như trong kinh nói “Quyết định sẽ thành Vô Thượng Chánh Giác”.

Chúng ta đã được thân nghe rồi, có cần hỏi nghe được để nhất kinh của cho Phật Như Lai thuyết giảng, chúng ta phải nên lấy làm vui mừng, phải nên tôn trọng, phải nên y giáo phải hành. Hy vọng trong đời này, nên ngao gia, nên nên có thể được lợi ích, như vậy mới có thể vắng sanh bất thoái thành Phật.

Chỉ có bồ kinh này dạy chúng ta phát nguyện cứu sanh Trời đời. Đây là lợi ích thật sự. Nên bồ kinh khác không phải là không tốt, mà vì chúng ta vượt khỏi làm không được, vượt khỏi tu hành không thể thành tựu. Nói cách khác, cho dù rất cố gắng, chăm chỉ tinh tấn tu học, chỉ qua là nhân thiên hai đời mà thôi, không có phải nghe pháp siêu vượt luân hồi. Cần phải siêu vượt luân hồi mới là lợi ích thật sự, công đức thật sự.

Nên bồ kinh khác, chúng ta không dễ dàng làm được, không dễ dàng nghe được vào sinh hoạt hàng ngày, bồ kinh này rất dễ dàng vào cuộc sống của chúng ta. Tóm điếm này có thể nhận biết rằng cho dù nên kinh luận khác có tốt hơn, nên làm không được thì cũng vậy thôi. “Lý” hiểu được có ích gì khi mà “Sự” không làm

đồng c. Bồ kinh này, hiểu rõ lý luận có thể làm đồng c, không hiểu rõ cũng làm đồng c. Vậy mới đi đi! Cho nên, nhất định phải sanh “ Tâm hy hữu”.

6- Nắm bắt cơ duyên tốt nhất trong đời này, quyết định thành tựu viên mãn Bồ đề. Phật pháp để quyết định thành tựu rốt đời giải, đó là “Phát Bồ đề tâm, nhất hạnh chuyên niệm”. Phát Bồ đề tâm là khởi sự phát nguyện, cầu sanh Tịnh độ. Trong đời này, thế gì tôi cũng không còn, chỉ còn Tây Phật pháp Cốc Lạc thế giới. Thế gì cũng không cầu, chỉ cầu gặp đồng c A Di Đà Phật. Tâm này chính là Vô Thế pháp Bồ đề tâm.

Cổ sư Bành Tịch Thanh có nói: “Tâm vô lượng kiếp, một ngày hy hữu khó gặp”, chúng ta nhất định phải nắm chắc cơ duyên này, tuy đời không trôi qua, nếu trôi qua thì thế là đáng tiếc. Nên biết rằng, thế pháp thế gian tốt cơ pháp đều không chân thật, duy chỉ có niệm Phật cầu sanh Tịnh độ là chân thật.

7- “Duyên” rất khó gặp, rất trân quý, hy vọng các vị đồng tu hãy quý trọng. Vì đời ngắn ngủi rất ngắn ngủi, trong một đời, ngắn ngủi với ngắn ngủi sống cùng nhau có thể gặp đồng c bao nhiêu lần? Còn gì phải làm oan gia, đời đời nhau. Có vì cái gì nên lao đầu mà phải đổ trong lòng? Cho nên, không nên kết oan trái với bất cứ ai. Như vậy trên đồng c Bồ đề mới đồng c thuận buồm xuôi gió, không có chướng ngại.

---o0o---

D- TU TÂM

1- Tâm thanh tịnh rất quan trọng, đồng tu ý niệm (thiện niệm, ác niệm) đều là không thanh tịnh. Thế nên, thiện niệm, ác niệm muốn không đồng tu, nó lại càng muốn đồng tu! Phật dạy pháp Phật pháp cho chúng ta – đồng tu niệm A Di Đà Phật. Cái ý niệm này tam thiện đạo không có, tam ác đạo cũng không và đồng tu niệm với Tây Phật pháp Cốc Lạc thế giới. Dùng một niệm để ngăn tất cả vọng niệm, pháp môn niệm Phật pháp niệm là niệm đây, lợi ích công đức bất khả tư nghì cũng niệm đây. Đích đích thế thế có thể phá vọng thế, phá chấp thế. Phá vọng thế là phá “Sơ tri chấp niệm”, phá chấp thế là phá “Phiền não chấp niệm”. Công đức của câu danh hiệu này quả thật là rất lớn.

Chúng ta muốn dứt dứt c c nh gi i gi ng nh ch Ph t, B Tát thì n i tâm ph i thanh t nh. Thanh t nh đ n c c đ i m thì ph i n m ch c câu Ph t hi u này m i đ c. Câu Ph t hi u này là “Câu thanh t nh”, “Câu thanh t nh” này đ c Thiên Thân B Tát nói trong “Vãng sanh lun”. Ni m ni m đ u là câu “A Di Đà Ph t”, tâm thanh t nh. T t c v ng t ng, tà tri tà ki n đ u không th l t vào.

T nh đ là do tâm thanh t nh bi n hi n ra. Ng i i nào tâm thanh t nh? Là tâm thanh t nh c a chính mình, là chân tánh c a chính mình bi n hi n ra. Chúng ta t kinh này mà t m quan sát, lãnh h i... A Di Đà Ph t t i nhân đ a tu tâm thanh t nh, trên qu đ a thành t u thanh t nh qu c th , l i ti p đ n tâm thanh t nh c a m i ph ng chúng sanh. Nguyên t c này, Ngài quy t đ nh không bi n đ i. Cho nên chúng ta hi u rõ, chúng sanh c a C c L c th gi i, b t lun y báo hay chánh báo đ u ph i thanh t nh, không có ô nhi m. Đi u ki n gì đ ng i i tu T nh đ có th đ c vãng sanh? Trong kinh này nói r t rõ, b t lun là ng i i hi n ngu, b t lun là gia tr , b t lun là phạm thánh, ch c n tâm c a quý v thanh t nh thì đ u đ c vãng sanh.

Toàn b Ph t pháp, vô l ng kinh lun, vô l ng pháp môn đ u tu tâm thanh t nh. Tâm đ a t hào không b nhi m ô thì thành Ph t.

2- Ng i i th t s ph t B đ tâm, kh i tâm đ ng ni m đ u là A Di Đà Ph t, đ u là Tây Ph ng C c L c th gi i, tuy t đ i không đ m nh ng s v i c c a ng i i th gian đ trong lòng... Trong thâm tâm, đ i v i t t c pháp và ngũ đ c l c tr n c a th gian, th t s không có t hào nh t ng, ni m ni m đ u là b n nguy n công đ c Di Đà, Tây Ph ng th gi i y[báo] chánh[báo] trang nghiêm. Ng i i này ni m Ph t là chuyên ni m.

Ngũ đ c là ti n tài, s c đ p, danh v ng, ăn u ng (th c), ng ngh (thù). L c tr n là s c, thanh, h ng, v , xúc, pháp. L c căn đ i v i c nh gi i không b nhi m, tâm c a quý v thanh t nh, ngũ đ c l c tr n đã tuy t duyên (không còn duyên) v i quý v. Tuy r ng ngày ngày ti p xúc nó, mà tâm không b nhi m, đây m i là cao minh.

Ta đ m s c, danh, l i x m t chút, nh n m t chút, c n ch t rằng ch u đ ng cũng ch là m y m i năm. Khi thành Ph t r i, đ c đ i t t i, đ c khoái l c v nh h ng, là x ng đáng l m.

Trong kinh nói xuất gia, là ch^o “tâm xuất gia”. Thân không xuất gia không c^on thi^ot, không c^on hình th^oc, tâm ph^oi xuất gia. “Xuất gia” là gì? Đ^oi v^oi th^o gian danh văn l^oi d^o ò ng, ngũ d^oc l^oc tr^on không ti^om nhi^om, đây là xu^ot r^oi.

3- Mọt đũa trên thớt gian này không có hai ý niệm, chỉ có một ý niệm – đi gặp A Di Đà Phật, cầu sanh Tây Phương Cực Lạc thế giới. Tôi bây giờ còn chưa đi, không cách nào rời khỏi nơi đây, tằm trú trên thớt gian này... Qua hai ngày nữa tôi phải đi rồi, hà tất tranh cái này, cái kia với người. Cái gì cũng không tranh nữa. Cho nên, hoàn cảnh hiện tại là hoàn cảnh để tu tâm thân.

Quý vị đừng vì tôi thất, tôi cũng không thích, tâm tôi thanh tịnh. Quý vị đừng vì tôi không thất, tôi cũng không phiền não, tâm tôi vẫn thanh tịnh. Tâm tịnh thì thọ tịnh. Muốn vắng sanh Tây Phương ng Cúc Lạc thì bây giờ nơi đây phải tu tâm thanh tịnh. Tôi mất ngày thì sáng thì tôi không có việc gì khác, chỉ mất câu “A Di Đà Phật”. Vậy là đúng rồi.

Tâm thanh tịnh là gì? Nếu biết hoàn toàn chính không thanh tịnh đâu mà tu. Nếu quý vị biết tu hành, nếu nào mà không phải là đọa tràng? Nếu biết đọa là đọa tràng, quý vị muốn tìm đọa tràng thì, rồi đi tìm. Nói thật lòng, quý vị muốn tìm đọa tràng thanh tịnh, thì mình tâm không thanh tịnh, đi đâu mà tìm? Sẽ tìm không được. Người khác không thanh tịnh; tôi với họ không chung một nơi, họ tính toán, tôi không tính toán; họ tranh chấp, tôi không tranh chấp, họ ngày ngày chửi tôi, tôi ngày ngày niệm A Di Đà Phật, đôi bên an ổn vô sự. Vậy thì không phải đã giải quyết rồi sao?

Tâm thanh tịnh niệm Phật, câu câu đều tụng tụng, đây thốt là: “Mặt niệm tụng tụng niệm Phật, niệm niệm tụng tụng niệm niệm Phật”. Ngày nay Phật hiểu của chúng ta không tụng tụng là vì tâm không thanh tịnh. Cho nên chúng ta phải hết sức nỗ lực đi làm. Phiền não, nhiễm ô, ô uế là tập khí của vô thường kiếp đôn nay, chớ cần chú ý đến nó, đây là giãy bោ chớ nên vướng sanh.

Chúng ta cầu sanh Tây Phàm ng Tịnh thầ cầu phải tu tâm thanh tịnh, phải tu tâm chí thiến, sắ quyết đđnh vắng sanh. Tại sao phải niệm câu Phắt hiắu này? Đó là đem nhắng vắng tắng, tắp niệm đem bắ, đem tâm thanh tịnh cắ chúng ta niệm ra, mắ c đđch là đây. “Tâm tắnh tắ thắ tắnh”, đây mắ i có thắ cắ mắ ng đđo giao, vắng sanh mắ i đđ cắ nắ chắ c.

Tĩnh nghĩ phải tu thế nào? “Tâm tĩnh thì thế tĩnh”. Tâm không thanh tĩnh không được vắng sanh. Thân không thanh tĩnh không quan trọng, không trở ngại. Vắng sanh không phải là thân đi mà tâm đi. Nhưng tôi phải nói với quý vị là: thân thanh tĩnh chưa hẳn là tâm thanh tĩnh, tâm thanh tĩnh rồi thì nhất thân định sẽ thanh tĩnh. Tại vì sao? Y báo là tùy nơi chánh báo mà chuyển, đâu có lý nào không thanh tĩnh! Tâm phải thế nào mới thanh tĩnh? Có vọng thì không thanh tĩnh... Không nghĩ A Di Đà Phật thì toàn là vọng thì, làm sao được thanh tĩnh?

Tâm thanh tĩnh, thân sẽ thanh tĩnh. Thân tâm thanh tĩnh, cảnh giới sẽ thanh tĩnh. “Tâm tĩnh thì thế tĩnh”, đây thế sẽ là điều kiện để vắng sanh Tây Phương Ngự Cảnh Lạc thế giới.

Niêm Phật có niệm được nhiều hơn thì cũng chưa chắc được vắng sanh nếu trong lòng còn có nhân, ngã, thọ phi, còn có tham, sân, si, mạn, ngã mạn này không thế vắng sanh. Thế sẽ được vắng sanh là “tâm địa thanh tĩnh”. Ngồi tâm địa thanh tĩnh, sẽ mới niệm niệm cũng quy tới được vắng sanh.

Ngài Ích Đệ sẽ nói: “Phàm vọng cao hay thấp, toàn do trì danh sâu hay cạn”, Ngài không nói “trì danh được bao nhiêu”. Có thế thấy được phạm vọng và trì danh được bao nhiêu không liên quan, nhưng vọng sâu hay cạn thì có quan hệ. Sâu hay cạn là xem tâm địa có quý vọng thanh tĩnh được bao nhiêu. Tâm càng thanh tĩnh, phàm vọng càng cao.

4- Quý vị địa Di Đà xây dựng, hiểu là “Cảnh Lạc thế giới”, vì thế giới đó, quả có sự khéo không có, mà nhân duyên có sự khéo cũng không; không nhưng chúng sanh không có sự khéo mà đến cái thế ác nào cũng không. Cho nên đó là một cảnh giới thanh tĩnh đến cực điểm. Chúng ta muốn vắng sanh hay không? Thế sẽ muốn vắng sanh thì phải tu tâm thanh tĩnh, đem mọi thế vọng thì, chấp trước, tập niệm đều buông xuống, như vậy mới đúng.

Quý vị trong thế xuất thế gian pháp đều không nghĩ thế, tâm sẽ thế. Cần phải xa lìa mọi thế vọng thì, mọi thế chấp trước, mọi thế phân biệt, mọi thế âu lo, mọi thế mong như thế sẽ chứng được thanh tĩnh, bình đẳng giác. Thế cần nhưng thế này nếu không chịu xử lý, đó là thế làm khổ mình. Bởi vì “Phàm sự hữu thế, giai thế hữu vọng”, thế cần đều là thế. Cái gì mới là thế? Tâm thanh tĩnh mới là thế. tâm thanh tĩnh không nhưng có thế sanh trí tuệ, mà tâm thanh tĩnh có thế sanh phước đức. Phật

pháp thì ông nói “Phật hu song tu”, tu phật, tu hu đều trong tâm thanh tịnh. Trong tâm thanh tịnh có vô lượng trí tuệ, vô lượng phật đức.

Phàm nhúng gì bất thiện thì không đi nghe, không đi xem, không nghĩ thì ông, tâm của chúng ta mới được thanh tịnh. Chúng ta phải nghĩ đến bốn nguyên công đức của A Di Đà Phật, chúng ta phải niệm danh hiệu A Di Đà Phật. Niệm bốn chữ cũng tốt, niệm sáu chữ cũng tốt, nhưng thứ khác không niệm nữa. Niệm câu Phật hiệu là “Chánh niệm”. Nghĩ đến Tây Phương Cực Lạc thế giới ở Tây Chấn trang nghiêm, nghĩ đến bốn nguyện công đức của bốn mẫu tử tám nguyện, đây là “Chánh niệm duy”. Người khác có oan trái gì với mình, mình không đi biện luận, không nghĩ đến. Nếu nghĩ đến rồi mới phen tạo ác nghiệp, không cần như vậy. “Phàm sự hữu tạo nghiệp giai thọ hưởng”, chỉ cần không chấp trước sự không có việc gì. Cần gắng niệm Phật thì hơn.

Người xưa dùng thời gian năm năm để tu “Căn bốn trí”, tôi sợ đi không kịp năm năm nên bắt đầu nói ba năm. Có thể ít hơn được không? Ít nữa sợ rằng không thành tựu. Quý vị cần phải nhún nhường ba năm. Trong ba năm chuyên tu tâm thanh tịnh, thứ gì cũng không xem, không nghe. Báo chí, tạp chí, truyền hình, radio cũng không tiếp xúc. Niệm quyển “Vô Lượng Thọ Kinh” này cũng không có gì nghĩa, chuyên tu tâm thanh tịnh. Tâm địa thanh tịnh, phiền não sợ không thành.

5- Thời sự đất nước mới thì “Không chấp trước”, sợ gì thoát tội tội. Trong cuộc sống hàng ngày, nhất định đất nước thì sự khoái lạc, trong nội tâm đích thì không có phân biệt, chấp trước. Thế nhưng, khi chúng ta đi chúng, tùy theo sự phân biệt của đi chúng mà phân biệt, tùy theo sự chấp trước của đi chúng mà chấp trước. Như vậy là tùy duyên mà bắt bị, hàng thu chúng sanh, tùy họ công đức.

Khi Vĩnh Gia Đợi sự và Lạc Tội đi đáp nhau, Lạc Tội hỏi Ngài: “Ngài còn phân biệt không?” Ngài Vĩnh Gia nói: “Phân biệt không là ý”. Ngài thì cao minh khi đáp rằng phân biệt không là ý. Ngày nay chúng ta phân biệt là ý thức; Vĩnh Gia Đợi sự phân biệt không là ý thức, mà là chân như bốn tánh. Trong chân như bốn tánh không có phân biệt, là tùy thu chúng sanh phân biệt mà phân biệt, không phải Ngài có phân biệt; tùy thu chúng sanh chấp trước mà chấp trước, thì mình không có chấp trước, cho nên nói “phân biệt không là ý”. Tâm của các Ngài thì thanh tịnh, trong tất cả mọi cảnh giới không mất đi tâm thanh tịnh. Tuy rằng với chúng sanh

“hòa quang đồng trần” (đồng chung một trần) có phân biệt cũng có chấp trước, thế nhưng thế tục là tâm địa của các Ngài thanh tịnh, một trần không nhiễm. Đây là một ngói i thốt sự kiên tánh.

6- Có nhân nói “Ngói i sống trên đời, như khách qua đường”, như đi du lịch vậy đi ngang qua rồi đi luôn. Cách nhìn này là thế! Đã là đi du lịch thì lâu dài, có cái gì đáng cho mình tính toán so đo, có cái gì phải để trong lòng. Tính toán so đo, để trong lòng như buồn phiền, đó là chấp trước, chấp trước là sai lầm... Thế biết mình là khách qua đường thì phải vui vui vớ vớ, thế thế rồi rồi mà tham quan du lịch, vậy mới thoải mái. Không cần thiết phải vướng thế, không cần thiết phải chấp trước, thế làm khổ mình, tạo nghiệp rồi nghiệp, thế không đáng chút nào.

Nên biết, ngói i sống trên đời chỉ là khách qua đường, rồi đây không phải là quê nhà của mình. Chúng ta rồi đây cũng chỉ là làm khách, đâu cần phải tính toán, so bì hơn thua? Không bao lâu là đi rồi. Phải dùng thái độ như vậy để xử thế. Mình không để thế gì thế gian này, một thế cũng không phải của mình. Cho nên, thế gì trước mặt mình thì cũng có thế thế đời, cũng có thế cảm thấy rất thoải mái; thế như ngàn vạn lần không để chiếm lấy để làm của riêng mình. Nếu không, thì là sai rồi.

“Phàm sự hữu thế gian giai thế hữu vô”, “Chấp pháp vô thế, đường thế tục không, liễu biệt khổ đế”- Thế chấp pháp hữu vô thế, có đó một đó, không thế để để. Đây là thế sự giác ngộ, đây là chân thế sự thế.

7- Trong kinh, Phật thế nói: “Tài sản là của năm nhà”, quý vô thế là quý vô thì đó là sai lầm. Ngói i tham tài, yêu ma quỷ quái sự hiện thế thế thông, đùa với quý vô, đem tiền tài cho quý vô xem xem, xem vài ngày chúng rồi đi mất, quý vô rồi trông tay. Chuyện này có ở Đài Loan, có người lên núi cũng xuống núi, mấy năm trước rồi rồi rồi, bây giờ thì không còn gì. Quý vô để cái vô niệm này, mà sự đùa với quý vô, chấp phá quý vô, đó là xem thế quý vô, không tôn trọng quý vô. Nếu tâm địa quý vô thanh tịnh, không như Phật, Bồ Tát hiện, yêu ma quỷ quái cũng tôn trọng quý vô, không dám đùa cợt với quý vô.

8- Thanh tịnh tâm là chân tâm, thanh tịnh tâm là chân như bất biến tánh, Thế tông gọi là “Minh tâm kiên tánh”, Thế tông gọi là “Nhất tâm bất loạn”, đều cùng ý

này. Tông môn tỳ vô tri, vô trí, vô niệm mà hễ thễ công phu. Giáo hễ tỳ vô tri, vô trí mà hễ thễ công phu. Tông phái rửt nhiễu nhễ ngửu là tu tâm thanh tễnh. “Hễ tễ trí, hễ tễ trí” (có tễ trí, có trí) thì tâm không thanh tễnh. “Hễ tễ niệm” (có niệm) tâm cũng không thanh tễnh. Cễn phễi bễ hễ thễ nhễ ngửu thễ này, nhễ Lễ c Tễ nói “Bễ n lai vô nhễ t vễ t” (vễ n chễng có mễ t vễ t) thì tâm sễ đễ c thanh tễnh. Tâm thanh tễnh là chân tánh, tâm thanh tễnh là Phễ t tánh. Đó là tễ tánh, tễ tánh khễ i đễ ng mễ i đễ c thành tễ u, mễ i đễ c khai ngễ, mễ i đễ c chễ ng quễ. Quý vễ bễ o nó quan trễ ng biễ t bao!

Ngễ i thễ t sễ tu hành là tễ mình tu, không nhìn ngễ i khác; nhìn ngễ i khác thì trong lòng sễ sanh phiễn nễo, sễ có ý kiễn; có ý kiễn thì tâm sễ không bình lễng, không thanh tễnh. Khi nào thễ y sáu căn cễ a chúng ta tiễ p xúc vễ i cễnh giễ i sáu trễ n, thễ y nhễ không thễ y, nghe nhễ không nghe, thì tâm thanh tễnh rễ i. Đễ i vễ i tễ t cễ các pháp rử rử ràng ràng, minh minh bễ ch bễ ch, tuy hiễ u rử nhễ ng trong lòng không chễ p trễ c. Nói mễ t cách đễ hiễ u, tuyễ t đễ i không đễ m nhễ ng sễ viễ c này đễ trong lòng, trong lòng không có mễ t thễ gì. Lễ c Tễ nói “Bễ n lai vô nhễ t vễ t”, tâm là không; khi yễ thì đễ c tâm thanh tễnh, mễ i nễ m chễ c đễ c vễng sanh.

Phễ t pháp là thễ t ng thễ t ng quan sát, tễ mình phễ n tễnh. Nhễ vễ y mễ i đễ c tâm thanh tễnh, mễ i thễ t sễ đễ c thiễ n đễnh. Chễ hễ i mình có kính ngễ i khác không? Còn ngễ i khác có kính mình hay không thì không đễ trong lòng. Nhễ vễ y tâm đễ c đễnh, tâm cũng đễ c thanh tễnh.

Trong lòng không chễ p trễ c thì không có phiễn nễo, không có uễ t, không có nghĩ ngễ i. Trong lòng không có gì cễ, nó sễ nhễ thễ nào? Trong lòng tràn đễ y ánh sáng trí tuễ, cùng vễ i chễ Phễ t, Bễ Tát không xa. Nhễ vễ y mễ i tễ t ngễ ng.

9- Tâm thanh tễnh là giác tâm, tâm thanh tễnh là chánh tri chánh kiễn. Công phu tu hành cễ a chúng ta ra sao, tễ mình phễ i thễ t ng xuyên phễ n tễnh, kiễ m đễ m. Kiễ m xem công phu có đễ c lễ c không, tu hành có tiễ n bễ hay không. Tâm cễ a chúng ta có phễ i càng ngày càng thanh tễnh, nhễ ng phiễn nễo, vễ ng tễ t ng, phân biễ t, chễ p trễ c có phễ i là càng ngày càng giễ m bễ t không? Nễ u ngày càng giễ m bễ t, tâm đễ a thanh tễnh thì đây là công phu đễ c lễ c, đây là cễnh giễ i tễ t. Tuyễ t đễ i không phễ i là mễ i ngày tễ ng bao nhiễu bễ kinh, niễ m bao nhiễu tiễ ng Phễ t hiễ u, lễ y Phễ t đễ c bao

nhiều lý. Những thứ đó không có nhiều công dụng, nếu trong tâm vẫn còn nhiều vọng niệm, vẫn còn tham, sân, si, mê thì không có công dụng, lợi ích gì cả.

Ngay khi niệm Phật công phu sâu hay cạn, phải kiểm xem tâm của mình có thanh tịnh hay không. Nếu tâm của quý vị năm nay thanh tịnh hơn năm trước, vậy thì công phu niệm Phật được lợi hơn rồi. Tháng này thanh tịnh hơn tháng rồi mới tới, vậy công phu của quý vị càng được lợi hơn. Nếu phát hiện ngày hôm nay thanh tịnh nhiều hơn ngày hôm qua, vậy thì quý vị thành Phật không còn xa rồi.

10- Dạy quý vị tụng kinh, không ngoài mục đích là xả bỏ vọng niệm, phiền não, đem tất cả phân biệt, chấp trước quên hết, khôi phục lại thanh tịnh của tâm tánh. Trong tâm thanh tịnh thì tự nhiên sanh trí tuệ. Trí tuệ hiện tiền thì không phải nói kinh của người khác rồi; mà là kinh do trí tuệ tâm tánh của mình tuôn trào ra, là thật kinh tụng tụng, khéo hợp với Phật Thích Ca Mâu Ni.

Tu học Phật pháp là khôi phục tâm thanh tịnh của tâm tánh, chớ qua là đem nhúng thối chấp vọng niệm, ô nhiễm của tâm tánh tâm thanh tịnh bỏ đi mà thôi. Sự khác nhau của Phật và chúng sanh, là tâm của chúng sanh hiện tại có ô nhiễm, tâm của Phật, Bồ Tát thanh tịnh.

Phật tụng nói kinh đến nhiều vô lượng vô biên, toàn là tự trong tâm thanh tịnh tự nhiên流露 ra. Tâm chúng ta thanh tịnh rồi cũng sẽ như tâm của Phật vậy. Tất cả Kinh đều như tự trong tâm tánh của mình mà流露 ra. Làm sao mà không hiểu, không mình bạch được chăng? Cho nên chúng ta có nói “Mật kinh thông, tất cả kinh thông.”

Trong tâm không thể nào còn chấp nhận thối chấp chấp. Đức kinh nói rất rõ ràng: “Thanh tịnh, bình đẳng, giác”. Trong tâm nếu còn một vật thì không thanh tịnh, còn có cao thấp là không bình đẳng, không thanh tịnh. Không bình đẳng thì là mê hoặc, điên đảo, là không giác. Bởi quy tắc tu hành đều dựa trên đức kinh.

11- Tâm vọng mà chúng ta nói là vọng tưởng ít rồi, phiền não ít rồi, phân biệt ít rồi. Thân thể khỏe mạnh, tinh thần vui vẻ, trí tuệ tăng trưởng, khoái khoái lợi lợi, đây là thù thắng nhất của sự chứng ngộ. Thế đó rồi sau, tâm thanh tịnh, thân thanh tịnh rồi, trăm thứ bệnh không sanh, lỗi không chết. Đây là chứng ngộ hiện tại được, bất cứ khi nào, không thể nào tưởng tượng được.

Không thành thốt niệm, không chuyên tâm niệm, vớ a niệm Phọt lòi vớ a vớ ng tồ ng, niệm Phọt nh vớ y không có ích gì. Phải dùng tâm thanh tịnh, tâm chân thành, tâm đỗi t đỗi bi mà niệm thì cảm ứng sẽ bất khả tư nghĩ.

Ngộ i thốt s niệm Phọt dùng tâm chí thành, tâm thanh tịnh niệm Phọt, trong kinh nói rất rõ ràng: Trong phạm vi bốn mội dóm, ác ma ác thần không dám đến gần. Đây là do tâm quý vớ thanh tịnh nên được oai thần của A Di Đà Phọt và chư Phọt, Bồ Tát gia trì, quố thần không thể tiếp cận.

12- Mình không thấy lòi của ngộ i khác, chỉ thấy lòi của mình, nh vớ y tịnh tâm sẽ được đĩnh, tâm có đĩnh mới sanh trí tuệ. Nếu nói lòi lóm của ngộ i khác, tâm mình không bao giờ được đĩnh, nh vớ y tến thốt của quý vớ quá lớn rồi. Quý vớ niệm Phọt lòi xem thấy nh ng lòi lóm của ngộ i khác, quý vớ quyết đĩnh không được Nhọt tâm bất loạn. Không nh ng không được Nhọt tâm bất loạn, tiêu chuẩn giảng xu ng mọt tí là công phu thành phiến cũng không thể được. Không được công phu thành phiến thì vắng sanh không có hy vọng, tến thốt này thốt quá lớn. Lc T nói: “Ngộ i thốt s tu đởo, không thấy lòi thố gian”. Đây thốt s là nh ng lòi giáo huấn quý giá, quyết không được quên.

T mình cho rằng mình trì giữ i đã hay lóm, ngộ i khác không bằng mình, h đởu phá giữ i, tồ ng lai sẽ bỏ đởa lóc. Nếu mình kh i lên phân biệt, vớ ng tồ ng, chấp trố c này, dù mình có trì giữ i, cũng không thanh tịnh. Lc T nói rất hay: “Ngộ i thốt s tu hành, không thấy lòi thố gian”, đởu này luôn nh k. Còn thấy lòi của ngộ i khác, biểu hiện ra tâm đó không thanh tịnh, giữ i cũng không thanh tịnh.

Chúng ta ngày nay thấy ngộ i này không vớ a lòng, ngộ i kia đáng ghét, đây là t mình kh i lên phiến não, vớ i cớ nh giữ i ngoài kia không liên can, ngộ i thốt s tu hành, phải làm tở chố này. Khi có hiện tượng này, lóp tở c h i đầu phến tịnh, xem xét lòi chình mình, lòi tởi mình, không tởi ngo i cớ nh... Lc T Hu Nặng nói rất hay: “Ngộ i thốt s tu hành, không thấy lòi thố gian”, nhìn thấy lòi ngộ i khác, lóp tở c phến tịnh nhìn lòi, lòi là tởi mình, tuyết đởi không tởi ngộ i khác. Đởn ác tu thiến, đây mới là ngộ i thốt s tu hành. Ngộ i niệm Phọt là vớ y, cớ n phải niệm đởn không thấy lòi cuố ngộ i, mới là chân thốt.

Thầy đừng c thiến, nghĩ xem mình có hay không? Nếu không có, phải lập tức học tập theo. Thầy đừng c ác, nghĩ xem mình có hay không? Nếu có, phải lập tức sửa đi. Cho nên, những người thiến, người ác trong đời xã hội này, đời vị người tu hành mà nói, đều là thiến tri thức, đều là bần hiến.

13- Phạm phu khi tâm đang niệm chấp trước thân này là ta. Kiến giải này là “Thân kiến”. Phật nói thân này không là ta, thân cũng không là sở hữu của ta. Nếu thân này là ta, thân chết rồi ta cũng chết luôn. Ai đi đâu thai, ai đi vãng sanh? Dù rằng học đạo luân hồi, cũng không phải thân này đi luân hồi, vãng sanh Tây Phương Ng Cực Lạc thế giới cũng không phải thân này đi vãng sanh. Cho nên đích thật thân không là ta, không là sở hữu của ta. Giống như quần áo vậy, quần áo là sở hữu của ta, quần áo không phải là ta... Cho nên, ta x thân, thật thân trong học đạo luân hồi như mặc quần áo, chỉ quần áo vậy. “Thân kiến” đem thân này cho “Ta”, đây là kiến giải sai lầm. Bồ Tát khi tâm đang niệm không nghĩ đến mình, chỉ nghĩ đến tất cả chúng sanh, không có “Ta”, không có “Ta sở” (sở hữu của ta), niệm niệm nghĩ đến chúng sanh, niệm niệm nghĩ đến Phật pháp. Không có ý niệm thì thôi, nếu có ý niệm là chỉ nghĩ làm sao lợi ích chúng sanh, giúp đỡ chúng sanh phá mê khai ngộ; làm sao hoằng dương Phật pháp, phổ độ chúng sanh. Tất đó “Ta” và “Ta sở” không cần đo lường, tự nhiên không còn, “Vô nhiễm tâm thanh tịnh” không cần tu, tự nhiên sở hiên tiến.

Đời vị mình phải thanh tịnh, đời vị người khác phải từ bi, bình đẳng. Chỉ cần quý vị làm như vậy, Bồ đề tâm sở hiên tiến. Sau một thời gian, đem “Ta” quên mất, sở từ từ vào cảnh giới tốt. Ngày nay Bồ đề tâm tại sao không thể phát ra? Vì khi tâm đang niệm đều nghĩ đến ta trước, lợi ích của ta, quyên lợi của ta, cho nên Bồ đề tâm vĩnh viễn phát không ra. Tại sao không đem ý niệm đó chuyển đổi lợi, khi khi tâm đang niệm, nghĩ đến tất cả chúng sanh? Ngày nay chúng sanh không như vậy, sanh một ý niệm là hoằng dương Phật pháp giúp đỡ tất cả chúng sanh, đây là thật sự phát Bồ đề tâm.

Trong thời gian này, không những “Ta sở” là gì, không phải là thật. “Ta” cũng là gì, thân này cũng không thật, còn đâu có “Ta sở hữu”? Quý vị thật buông xuống được, tín tâm của quý vị mới thật thanh tịnh, nguyện tâm của quý vị mới thật khấn thiến. Đời vị cứu sanh Tịnh độ, sở có tính quyết định, có lợi ích thật sự. Quên

một “Ta”, không có “Ta”; “Ta sẽ hũu” rồi càng không có, càng không ở trong lòng. Tài sản ta sẽ hũu, quyên thuộc ta sẽ hũu, vinh dự ta sẽ hũu, rồi ích ta sẽ hũu, phạm nhúng gì ta sẽ hũu, thuộc về ta, đương nhiên càng phải nên buông xuống. Có thể đem “Ta”, “Ta sẽ” xử lý, buông bỏ, niệm cái quý vật sẽ chánh, ý sẽ thành.

Có “Ta” thì sẽ có “Ta sẽ”, nhúng thế cái ta, đây là căn bản cái lạc đởo luân hũi, chớ nhúng ngũ tu hành chớ nhúng qu, đởo lý là nơi đây. Thút sẽ giác ngộ, hiểu rõ rồi, nên buông xuống thì chớ nhúng qu Tu Đà Hoàn. Như “Kinh Vô Lượng Th” nói, đó là cái cánh nhút tha viên giáo. Nếu tín th phúng hành, chớ nhúng đởc đó là sẽ tín về cái qu và Bồ Tát, thì chớ nhúng đởc về bất thoái... “Ta”, “Ta sẽ” hũi chúng ta đi đi kiếp kiếp sanh tử luân hũi, chớ nhúng ngũ chúng ta thành tử đởo nghiếp. Các vật cái Đởi đởc, nhúng ngũ i thút sẽ giác ngộ đởu đem nhúng thế này xử đởc rớt ráo.

14- Ngũ i hũc Phật, thút yêu nhút là tu tâm thanh tịnh. Tâm đởa thút sẽ thanh tịnh rồi, quang minh cái quý vật là kim sẽc, kim sẽc quang minh. Tâm đởa thanh tịnh, mà sẽ không th phúng. Bản thân đởy đở công đởc, phúng hu, rồi có ch Phật hũ niệm, oai thũn gia trì, trên con đở nh Bồ Tát, quý vật nhút đởnh là thuũn buũm xuôi gió. Đây là cái Phật phù hũ, cái Phật gia trì bất nh pháp môn.

Hiện nay xã hội không đởc tũt, yêu ma qu quái rớt nhiũu, thúng xũy ra nhúng viũc kỳ quái, làm thũ nào đở đởc bình an? Trong nhà có bũ kinh đởnh này, trong nhà cúng đởnh Thánh tũnh A Di Đà Phật, hoặc là tũnh Tây Phúng Tam Thánh, quý vật đi về pháp môn Tịnh Đở, đi về i kinh, đi về i pháp tin sâu không nghi, yêu ma qu quái tũ nhiên lánh xa. Quý vật tuy có cúng đởnh nhúng còn hoài nghi, yêu ma qu quái sẽ không sẽ quý vật. Trong nhà có cúng đởnh hình Phật, phải chân thút tu trì mới đở đởc cũm nhũ. Nếu mũt niệm tâm thanh tịnh, lũp tũc đở đởc cũm nhũ đởo giao. Trong nhà cúng đởnh hình Phật linh hay không, phải xem tâm cái quý vật có thành kính hay không. “Thành” không phải “Thành” thông thũnh, mà phải thút tin Phật, thút tin pháp, vậy mới linh.

Trong tâm có mũt tí không thanh tịnh, mà qu sẽ nhũp vào xác thân bũi vì tũnh nhũng về i hũ. Tâm cái yêu ma qu quái không thanh tịnh, tâm ngũ i không thanh tịnh, nó sẽ dũ dàng nhũp vào thân xác. Nếu quý vật là ngũ i thút sẽ niệm Phật, nhúng thũ yêu ma qu quái này không nhúng không dám đởnh quũy nhiũu, trái rồi đi về i quý vật

rất tôn kính. Cho dù nó không đến báo hại quý vị, cũng lánh ra xa xa, không dám trêu chọc vì quý vị là người niêm Phật. Người niêm Phật đến có mệnh phụng ba đời tất cả cho Phật há niêm, tất cả há pháp thiên thiên phù hợp, đây là đạo lý nhất định.

Càng là người thốt sự tu hành, càng trở nên gần gũi, bình thường, tìm không ra có chỗ nào đặc biệt. Phạm là người có ngôn ngữ, hành vi khác thường, kỳ kỳ quái quái, đâu có vấn đề. Mỗi ngày thầy ma, thầy Phật, hay là cảm ứng thọ trì tam kinh (tam kinh tam tạng), nhìn nhận tài giỏi, đâu có vấn đề.

15- Chúng ta phải làm việc gì. Tuy có làm nhưng như vô sự (không làm), vậy mới đúng. Vô sự không phải là việc gì cũng không làm, đó là tự lưu hán (người chỉ để chính mình). Bậc Tát đời thứ ba là làm mà như không làm, không làm mà làm. Tại sao nói “Không làm”? Trong lòng như không có việc đó, mặt niệm không sanh, đây là “Không làm”. Tại sao nói “Làm”? Vì phước vị đời chúng, tâm tâm niệm niệm, tình niệm không gì để, tay chân làm nhanh như chớp, đó là “làm”.

Người thi gian làm đến có một tí công việc thì rất uổng, rất mệt mỏi, bởi vì tâm họ không thanh tịnh. Nếu tâm thanh tịnh, sự làm công việc có nhu cầu họ cũng không thầy mệt mỏi, vì đó là làm mà không làm, không làm mà làm. Thân họ đang làm, tâm thì không làm, như một bộ máy đang làm việc. Cho nên, tâm quý vị nếu thanh tịnh thì sự không mệt, không mỏi, không chán.

16- Trong quyển “Yêu giới”, Ngài Ích Đệ Sĩ nói rất hay: “Vãng sanh đến có hay không, toàn là do Tín Nguyện có hay không”. Điều kiện căn bản của vãng sanh là thốt tín, thốt nguyện, nhất định là không có hoài nghi, không có xen tạp. Tín nguyện thốt sự có năng lực lớn đến thế nào? Có. Trong “Kinh Kim Cang” nói đến rất hay: “Tín tâm thanh tịnh, phát sanh thốt tam kinh” (thốt tam kinh là trí tuệ, đến có niệm, bát nhã, trí tuệ vấn đề có vấn đề năng). Cho nên, tiêu chuẩn của tín tâm là tiêu chuẩn trong “Kinh Kim Cang”, không phải là thông thường. Tôi cho rằng đã rất tín tâm, lòng này chắc chắn chắc.

Trong “Kinh Kim Cang” nói: “Lòng tin thanh tịnh, phát sanh thốt tam kinh”. Quý vị đừng cho rằng như vậy là tin Phật rồi, chắc chắn đâu. Tại sao? Nếu nào có sự đổ vỡ của cái phiêu thì chạy đi ngay, quên mất Phật, nếu nào có cảm động của danh lợi thì biến đời ngay. Tin Phật như vậy là như là bình trên sóng nước, tùy theo gió mà trôi

đốt, không có gốc, không phải là thật tin, không có sở lý gì để đứng vững, Phật pháp chỉ hiểu một tí tí, không thể gọi là thật hiểu. Khi thật sự hiểu rõ, người đó sẽ thật tin, người đó sẽ thật “hành”.

Người niệm Phật ngày ngày niệm A Di Đà Phật, tại sao công phu không được lớn? Vì không thật tin, nguyện không khấn thiết, niệm không chuyên nhất. Tại sao phải nghe kinh? Mục đích của nghe kinh là phải đem chân tâm ứng với pháp này nghe rõ ràng. Sau khi nghe rõ ràng, tín tâm của chúng ta mới kiên định, tín tâm thanh tịnh, ý niệm của sanh mới kiên quyết; câu Phật hiểu quyết định là không hoài nghi, không xen tạp, không gián đoạn, người này sẽ được vắng sanh, nhất định là mới đi thành Phật.

17- Tâm thanh tịnh có thể sanh trí tuệ. Tâm thanh tịnh không tác dụng đi với cái cảnh gì bên ngoài đó là trí tuệ; tâm thanh tịnh đi với cái mình là pháp được, là hạnh nguyện được. Pháp được báo thật sự là thân tâm được thanh tịnh, không có ưu tư, không có lo lắng, không có phiền não, không có vọng tưởng, không có chấp trước. Đây mới thật sự là hạnh thọ khoái lạc, chắc chắn có tín, nguyện, trì danh thì sẽ được.

Tâm đến khi thật sự thanh tịnh sẽ sanh trí tuệ. Trí tuệ không phải là cái bên ngoài được, là vì quý vọng vọng có sẵn. Trí tuệ vô lượng vô biên, được năng vô lượng vô biên, tài năng vô lượng vô biên, như Lạc Tỳ Đợi sẽ đã nói: “Hà kỳ thể tánh, bản thể của tức”, bản tánh của quý vọng đã thể đầy đủ, mới thật cũng không thiếu.

Cho dù là gia thân quyến thuộc, bản bè thân thiết cũng không nên nghĩ, cho đến chuyện của mình cũng không nên nghĩ, tất cả những thế lo âu, tất cả những thế nhọc nhằn thế xuất thế pháp đều buông xuống. Vì những thế âu lo, những thế này không thể gì quyết vọng được. Cái gì có thể gì quyết vọng được? “Tâm địa thanh tịnh, trí tuệ hiện tiền” mới vọng được đều được gì quyết.

Dùng tâm thanh tịnh đi với cái cảnh gì bên ngoài. Tâm thanh tịnh đến trình độ tưởng được, tức là chiếu kiến (thấy được), trí tuệ sẽ hiện tiền. Không lo quý vọng không có biến tài (tài thuyết pháp), quyết định có biến tài vì biến tài là tánh được, trí tuệ cũng là tánh được, tánh được lớn ra.

Nhà Phật thế này nói: “Phật thế môn trung, hiểu câu thế này” (trong nhà Phật có câu là có thế). Trong tâm đứng một ý niệm, không có thế gì không viên mãn. Mới thế

đều buông xuống, mọi thứ đều viên mãn. Đó không là tu đức, là tánh đức hiển lộ. Tu đức có thể dùng tâm; tánh đức không cần tu, là tự nhiên, là bất tận.

Cho nên, người thực tu hành, phải tự trong tâm đưa mà dùng công, phải để cho tánh đức tự nó thâu lộ ra ngoài, thì dùng mọi thứ gì, cho nên thành “Bất thoái thành Phật”. Chúng ta trong thế gian này, tánh đức có thể thâu lộ ra một ít, công phu của quý vị sẽ không thoái chuyển, vĩnh sanh đời tự nhiên là không thành vấn đề.

18- Tâm thanh tịnh, trang nghiêm quí đức. Trong kinh Hoa Nghiêm: “Trang nghiêm Phật Tịnh độ”, dùng cái gì để trang nghiêm? Kinh Hoa Nghiêm không thế trang nghiêm, đó toàn là giả. Thanh tịnh tâm trang nghiêm, điều kiện để vĩnh sanh Tây Phương Cực Lạc thế giới là đây... Lúc vĩnh sanh, một niệm ý rất quý, cũng như chúng ta một niệm bồng bềnh đúng với sự chìa khóa của tâm vậy. Một khi đúng sự, thì đức mới ra, đó là tự nhiên. Khi lâm chung, trong một sát-na, đức tự nhiên, thì đức vĩnh sanh. Một niệm lúc lâm chung, chúng ta không niệm đức tự nhiên hay không, có thanh tịnh hay không, cho nên ngày thọ mạng phải tập luyện, ngày thọ mạng niệm Phật là tập luyện, tập luyện đến khi ngày thọ mạng cũng thanh tịnh, người này niệm đức đức vĩnh sanh.

19- Khi tâm thanh tịnh, sự thấy đức đức Phật. Chỗ Phật ở nơi đâu? Chúng sanh trên đời này biến lại thành Phật; vô tình chúng sanh cũng biến lại thành Phật, biến lại là Phật. Đến lúc này mọi phát hiện, tất cả chúng sanh đều là Phật, “Tất cả vô lượng chúng Phật” (thấy đức đức vô lượng chúng Phật), kiến Phật thì kiến tánh, “minh tâm kiến tánh, kiến tánh thành Phật”... Chân như biến tánh thì là thanh tịnh pháp thân, là Phật quí viên mãn. Thấy tất cả hữu tình chúng sanh, thấy đức đức đó là “Phật tánh”; thấy tất cả vô tình chúng sanh, thấy đức đức đó là “Phật tánh”; thấy tất cả vô tình chúng sanh, thấy đức đức đó là “Phật tánh”, kiến tánh không trừ cội gốc (thấy tánh không chấp vào tướng).

20- Tu học Phật pháp pháp như thế nên phải theo thế lộ, không đức đức vật chất. Vậy tu học thế nào? Học thế nào phiến não, tìm hiểu thấu rõ đức chân tướng của vũ trụ nhân sanh. Rất nhiều ông lão, bà lão niệm Phật vĩnh sanh rồi, các vị không có phát cái tâm này, họ cũng không biết làm sao đức đức vĩnh sanh? Bên ngoài xem họ có vẻ tuy không hiểu biết, nhưng đích thực là họ đã thấu hiểu lý lẽ của sự vật, tri thức cũng đến

ruồi, ý cũng rất chân thành, vì họ đã xé bỏ tất cả đức vọng của thế gian, mất lòng mất đức như ngài A Di Đà Phật, chúng muôn vãng sanh Tây Phương Cực Lạc thế giới, thân tâm thế giới của họ không có vướng gì, đức vọng vật chất đã ngăn bịt sạch sẽ. Mất lòng mất đức như chúng muôn vãng sanh, ngài A Di Đà Phật, đây là đại trí tuệ.

Có thể có nhiều đường tu sở hạnh: Chúng tôi thấy có rất nhiều ông lão, bà lão, không có đi học, không biết chữ, cũng chưa từng nghe qua giảng kinh, lão thật (thật thà) niệm Phật mà đức vọng sanh. Tôi Niệm Xá, Tôi Chánh Cần, Tôi Như Ý Túc (xem chú giải trang 135), họ đã tu thành chưa? Họ đều đã tu thành. Chúng tôi lão thật niệm Phật là đều tu thành... Tôi niệm xá là nhìn thấy, họ tuy không hiểu Tôi Niệm Xá, nhưng họ đã nhìn thấy. Họ cảm thấy thế gian này không có ý nghĩa, họ không còn lưu luyến, mất câu Phật hiểu niệm tôi cùng, mất lòng mất đức của sanh Tây Phương Cực Lạc thế giới, họ buông xuống tất cả, lão thật niệm Phật. “Tam khóa mỗi hai giờ phàm” cho mất câu Phật hiểu họ đã viên tu, viên tu viên chứng (tu thành viên mãn, chứng đức viên mãn).

Chúng ta ngàn vạn lần không đức xem thế gian các lão ông, lão bà này; công phu tu trì của họ đức lực họ nên, thù thế nên họ nên chúng ta. Họ đã khéo nhiếp cảnh giới như tâm, chúng ta chừa vào đức cảnh giới này, nguyên nhân do nơi đâu? Vì họ cái gì cũng không quăn, đều buông xả, tâm của họ thanh tịnh, nhưng ngỗ ngữ hoằng pháp lợi sanh còn không bằng họ.

Cố sĩ Lâm Khán Trữ (Đài Loan) viết cuốn “Niệm Phật cảm ứng kỳ lạ văn ký”, quý vị xem có rất nhiều ngỗ ngữ quê mùa, mộc mạc, bỗ ngữ ngỗ ngữ xem thế gian. Họ thật sáng đến tôi “A Di Đà Phật, A Di Đà Phật”, trong tâm không có gì cả, vậy mà quật thần cung kính họ, cho Phật họ niệm họ. Chúng ta cho rằng mình rất tài giỏi, nhưng cho Phật, Bồ Tát không họ niệm chúng ta, quật thần xem thế gian chúng ta, chúng ta không thể so sánh với họ, họ là Thế gian Đẳng Tôn Hình Thế (là từ ngày phát tâm niệm Phật trở đi, suốt đời niệm Phật thế gian đến mất niệm tôi họ lúc lâm chung). Chúng ta mới hiểu ra, câu Phật hiểu này niệm mất đời, niệm suốt đời khi A Di Đà Phật đến tiếp dẫn, nếu quật thần niệm đức như vậy, thì tiếp khí nhiếp cho thế gian vô lượng kiếp đến nay đều đức tiêu trừ, cho nên đức từ tôi vãng sanh, không có bệnh khổ, biết trừ đi ngày giờ mất.

Ngã i chân thút phát nguyện cū sanh Tánh đ, chúng ta phải nên tôn trọng h, không đ c khinh th ng. Gi nh đ i này h có ngu si đ n đầu, th m chí t o nghi p c c tr ng, cũng không đ c khinh khi, có th h vãng sanh tr c h n ta.

Pháp môn Tánh đ s dĩ đ c t t c ch Phút tán thán, vì ph m vi nhi p th chúng sanh vô cùng r ng l n. Trên t Đ ng giác B Tát, đ i đ n đ a ng c chúng sanh, ch c n bi t tin, bi t phát nguyện, bi t lão th t ni m câu Phút hi u này, không ai là không th vãng sanh...

Cho nên, chúng ta không đ c xem th ng nh ng ng i t o tác nghi p t i, đ ng xem chúng ta t sáng đ n t i ni m “A Di Đà Phút” là gi i, nói không ch ng t ng lai h vãng sanh ph m v cao h n ta, vì h m t ni m h i tâm, công đ c s vô l ng vô biên.

21- Th i nhà T ng có pháp s Doanh Kha không gi thanh quy, phá gi i t o tác nghi p t i. Tuy nhiên, Ngài có m t đi m t t là tin sâu nhân qu báo ng, nghĩ l i nh ng vi c c a mình đã làm nh t đ nh s b đ a đ a ng c, nên trong lòng vô cùng s h i, bèn đi th nh giáo v i các v đ ng tu, xem có cách gì c u ch a. B n đ ng tu cho Ngài “Vãng sanh truy n”. Ngài xem r i, khóc lóc th m thi t, li n phát tâm ni m Phút cū sanh Tánh đ. Ngài đóng c a liêu phòng, không ng, không ăn c m, không u ng n c, m t câu Phút hi u ni m t i cùng. Ngài li u m ng ni m đ c ba ngày ba đêm thì A Di Đà Phút hi n ra, A Di Đà Phút b o v i Ngài: “Th m ng c a ông còn đ n m i năm. Hãy tu cho t t, khi lâm chung Phút s đ n ti p đ n ông”. Pháp s Doanh Kha c u xin v i Phút: “Căn tánh c a con không t t, r t đ b cá m đ, trong m i năm này không bi t t o bao nhiêu t i l i, nghi p ch ng. Th m ng m i năm này, con không l y, b y gi con theo Phút đi ngay”. Phút đ ng ý và nói: “V y ba ngày sau, Phút đ n r c ông”. Ngài Doanh Kha m c a liêu phòng, r t m ng vui tuyên b v i đ i chúng trong chùa r ng: “Ba ngày sau Phút s đ n ti p đ n tôi vãng sanh”. Ng i trong chùa ai cũng cho là ông đã khùng điên, m t ng i t o nhi u t i nghi p nh v y, làm sao có th ba ngày sau đ c vãng sanh? Nh ng th i gian ba ngày không dài, đ i chúng đ u đ i xem ssao. Đ n ngày th ba, Ngài t m gi s ch s, thay qu n áo m i, yêu c u đ i chúng ni m A Di Đà Phút đ a ti n Ngài vãng sanh. Ni m kinh xong,

niệm thêm Phật hiểu mọi sự, Ngài nói với tôi: “Phật đến tiếp tôi, tôi bây giờ theo Phật đi đây”. Vả nói xong, thì Ngài vắng sanh rồi.

---o0o---

E- TU HÀNH

1- Tôi nghĩ, kinh giáo, lời nói, tạo tác của chúng ta đều là hành vi. Hành vi có sai lầm thì phải y theo những giáo huấn của chư Phật, Bồ Tát mà đem những lời lầm đó sửa chữa lại, đây mới là thực sự tu hành... Những lời giáo huấn của các bậc thầy thánh hiền, Bồ Tát đều từ tâm tánh khởi phát mà hiện ra. Nói cách khác, tu hành là thuận theo tâm tánh, không phải thuận theo người khác. Người để mình tâm khởi tánh thì những ngôn từ, hành vi đều từ trong tâm tánh mà bộc lộ ra. Chúng ta học tập theo họ, lấy họ làm tiêu chuẩn, đó là lấy tâm tánh làm chuẩn mực. Thuận thánh là chí thiện, không có gì thiện hơn!

Trước tiên, chúng ta phải biết rõ những lời lầm của mình. Thế nên, phải thật sự sửa chữa triết để những căn bệnh tập khí. Y theo sự giáo huấn trong kinh điển mà tu hành, niệm niệm cầu sanh Tịnh độ, đó mới là đúng bậc nhất của Phật.

Biết rõ tập khí, lời lầm của mình, tức là khai ngộ. Quý vị không mê hoặc, mới ngày đều có thể phát hiện những căn bệnh tập khí của chính mình, đó là khai ngộ hằng ngày. Tập hợp khai ngộ nhỏ thì thành đại khai ngộ, góp đại khai ngộ lại tức thành đại triết khai ngộ. Những sau khi khai ngộ rồi, đi vào quan trọng nhất là phải tu hành. Đem những lời lầm, tập khí tu chỉnh lại, đó là tu hành. Tu hành thực ra là chỉnh sửa tất cả những hành vi sai trái. Ở đâu để tu hành? Tu từ chỗ khởi tâm động niệm. Biết rõ sự sai trái của mình là giác ngộ, sửa chữa lại lời lầm của mình là chân tu... Lúc Tôi nói rồi hay “Nhất tâm chân tu đạo nhân, bất kiến thế gian quá. Nhất tâm kiến tha nhân phi, thế phi khởi tâm niệm từ” (Nếu là người tu đạo chân thật thì sẽ không nhìn thấy lời lầm của thế gian (người khác). Nếu thấy người khác sai, tức là mình sai, “Tôi” theo họ mà đi xuống). Thế mà xưa Trung Quốc, bên phải tiêu biểu cho họ đi lên, bên trái tiêu biểu cho họ xuống... Thấy sự trái của người khác, thì mình đã bước rồi xuống,

vì tâm của mình không thanh tịnh, không bình đẳng, tất cho là đúng. Như thế đành phải hiểu rõ đây là căn nguyên của tất cả tội ác.

2- Đến ngày nào mà lục căn (mắt, tai, mũi, lưỡi, thân, ý) của chúng ta tiếp xúc với cảnh giới lục trần (sắc, thanh, hương, vị, xúc, pháp) không còn sinh phiền não thì mới niệm chắc phật vắng sanh Tây Phương Cực Lạc thế giới. Nếu vẫn nhìn ngó gì không thuần mắt, không thọ hưởng chung với người khác, thì khó mà niệm Phật vắng sanh... Giống thế mình đem vọng tưởng, chấp trước đều buông xuống thì cảnh giới bên ngoài đều bình đẳng, không có thọ phi, thọ nhiễm. Người Ích Địa sẽ nói rất hay: “Cảnh duyên không tất xâu”. “Cảnh” là hoàn cảnh vật chất. “Duyên” là hoàn cảnh của mọi nhân sự. Người và vật không có tất xâu, không có thọ phi, không có thọ nhiễm, không có tà chánh. Tất cả những tất xâu, thọ phi, thọ nhiễm, tà chánh tất đâu đến? Là tất trong tâm của chính mình mà ra. Do đó, người biết tu hành, khi tiếp xúc với cảnh giới bên ngoài, vừa khi tâm đến niệm thì liền hội đủ phần tịnh, nên biết mình đã sai rồi.

3- Mắt ngó gì mọi ngày đều phải biết để cho mắt không của chính mình, đó là giác ngộ. Nhà Phật gọi là khai ngộ. Hôm nay cả ngày đều không có sai trái, đó là ngu muội, là mê đờ. Làm sao mà không có mắt? Biết sai trái là khai ngộ, đem mắt làm sạch cho đúng là tu hành, là công phu.

Quý vị mọi ngày phần tịnh, ngày ngày giác ngộ: Nhìn mắt xem chỗ nào có sai trái, cách nghĩ sai rồi, cách nhìn sai rồi, kiến giải sai rồi, lời nói sai rồi, việc làm sai rồi. Hàng ngày quý vị có thể phần tịnh, tìm ra chỗ sai trái của mình thì người đó tất đã khai ngộ. Biết rõ mắt sai của mình lập tức chỉnh sửa lại, ngày mai không tái phạm lại gì nữa. Đây là tu hành thật sự, cũng là sám hối thật sự, thì nghiệp chướng tiêu trừ rồi.

4- Tôi thường khuyên mọi người, công phu sáng là nhắc nhở mình; công phu tịnh là tự nghĩ lại mình: Ngày hôm nay có mắt và thân, khẩu, ý tam nghiệp không? Phát hiện mắt của mình, tất là chấp đờ ngộ. Nếu đi các mắt, không tái phạm những gì nghiệp, tất chân thật tu hành, tất là công đức.

Tôi khuyên các vị đến tu, công phu sáng niệm 48 nguyện của kinh này. Sau khi niệm hãy nghĩ thật kỹ: Tâm của ta, nguyện của ta có giống A Di Đà Phật không? So

sánh với Phật, mỗi ngày so một lần, so lâu rồi thì sẽ tiếp cận, như vậy sẽ được lợi ích. Công phu sáng được lợi ích là dưỡng tâm, dưỡng nguyện với Phật A Di Đà. Công phu thì niệm từ phẩm 32 đến 37, sáu phẩm này, Phật đã đem lợi ích, bình căn cứ chúng ta nói ra. Sau khi niệm xong hãy nghĩ đi xét lại, ta có phẩm như thế nào hay không? Nếu có, mau mau sửa đi, hãy cùng A Di Đà Phật dưỡng giữ dưỡng hành.

Ngày hôm nay tôi sáng đến tôi, tôi đi nhân, xong thì tiếp xúc mỗi việc có khi lên ác niệm không? Có nói lợi sai không? Có làm việc sai không? Phát hiện lợi ích thì hãy mau sửa đi, ngày mai không tái phạm như thế nào giữ gìn hay vậy. Công phu sáng thì như thế mỗi thời sẽ có công đức, mỗi thời sẽ là làm công phu sáng tôi. Nếu không có “nhức nhối”, không có “phân tâm” (xét lại), chỉ đem kinh văn niệm một lần cho Phật, Bồ Tát nghe, công phu sáng thì như vậy là tạo tôi nhiếp. Sao lợi tạo tôi nhiếp? Sáng gặp Phật, Bồ Tát một lần, tôi lợi lại thêm một lần nữa, ngày ngày gặp, tôi này và sau sẽ đưa tam đề.

5- Tất cả chỉ Phật tu học bắt đầu từ đâu? Đầu tiên tam pháp mà học lên. Chúng ta không làm thì không gọi là tu hành. Như định phải thời sẽ làm cho được, đem công đức thiện căn này học học cho pháp giữ chúng sanh cùng học học thì tức là tu học học. Tác dụng thời sẽ có hai học học là khai mở tâm học học, khôi phục bản tâm. Tâm học học có bản tâm rộng lớn vô biên. Tâm học học hiện nay có chúng ta quá nhỏ, dùng pháp học pháp này mà khôi phục lại.

Không thể tu tam pháp, học hòa thì là tôi nhân có Thích Ca Mâu Ni Phật, là đến đời diệt Phật pháp, là con cháu có Ma Vương Ba Tuần. Hôm nay niệm và đến có Phật là đời diệt Phật pháp, không phải học Phật pháp. Học Phật pháp phải quy định định xong sẽ phân biệt, chấp trước, vọng tưởng có bản thân.

Học Phật cần hai điều kiện: Thứ nhất, để học học phải lớn, có thể bao dung. Thứ hai, phải biết ngoài một vui và đón ngửi, oán thân bình đẳng, vận pháp như một, có thể có sự hòa hợp với tất cả chúng sanh. Ngửi như vậy mới có thể cách học Phật, mới có thể cách vào nhà Phật.

Tại nên có thể giữ này mới năm một nghiêm trọng học. Nếu bản thân chúng ta chịu phát tâm, thời sẽ đem danh văn lợi dưỡng, phân biệt, chấp trước, vọng tưởng đầu buông bỏ, nguyện cùng đi chúng sống hòa hợp với nhau, thành tựu một tăng đoàn

hòa hợp, không nhúng tay mình để ích lợi, Phật pháp có thể hợp với người lên, người Đài Loan đều được lợi lạc vì chế Phật học niệm, Long thọ Hộ pháp cũng vậy.

Còn phải biết, khi mọi người cùng tu một nơi mà khi lên ý niệm, sẽ phá hoại lợi ích hòa kính. Không biết mình đang tạo nghiệp, còn ngang nhiên tiếp tục mình mà thôi đều đúng. Lý lẽ lao gì đi nữa cũng đã phá hoại sự hòa hợp của tăng đoàn, nên tất nhiên lý lẽ nào cũng không nên có. Mọi người đều không có lý lẽ, thì thiên hạ sẽ thái bình!

6- “Bồ đề lý Phật pháp, nhi hành thế pháp. Bồ đề thế pháp, nhi chung Phật pháp”. “Bồ đề lý Phật pháp” – trong tâm thế tiếp tục có một câu “A Di Đà Phật”, trong lòng tiếp tục niệm Phật A Di Đà. Công đức cúng dường hình Phật thật bất khả tư nghĩ. Quý vị thích hình Phật nào thì bài cúng dường hình Phật đó... Ngày ngày cùng hình Phật đó một nơi, cùng A Di Đà Phật một chỗ, tức là “Bồ đề lý Phật pháp”... Quý vị phải đem lòng cung kính đối với Phật Đà, sẽ phước, các đóa hoa cúng dường tu, cung kính cha mẹ và người nhà của quý vị thì cha mẹ vui, đó là “Nhi hành thế pháp”. Quý vị đem nhúng tay vào tu để được trong Phật pháp, tiếp tục vào trong gia đình của mình, tiếp tục vào trong sinh hoạt của mình thì mọi thứ sẽ là thế đạo. “Bồ đề thế pháp, nhi chung Phật pháp” câu này nói càng triết để hiểu. Mọi thứ trong thế pháp (pháp thế gian) đều làm để được viên mãn, tức là Phật pháp. Không phải rời thế pháp mà tu Phật pháp được. Thế pháp và Phật pháp là cùng một việc... “Tâm tịnh thì thế tịnh”, làm sao tịnh hóa tâm mình? Câu “A Di Đà Phật” là tịnh hóa tâm địa. Khi tiếp tục tụng niệm, chấp trước, phiền não hiện lên, đều lập tức trở về một câu “A Di Đà Phật” thì tiếp tục mọi việc đều không còn nữa. Tiếp tục ý niệm đều quy về Phật A Di Đà, chỉ tiếp tục niệm Phật A Di Đà, không nghĩ về các ý niệm khác. Các ý niệm khác đều tạo ra các đóa luân hồi, duy chỉ có câu “A Di Đà Phật” này là chung Phật pháp nhất. “Nhất niệm tiếp tục niệm Phật, niệm niệm tiếp tục niệm Phật”, đó tức là chung Phật pháp.

7- Chúng ta rời Phật pháp, nhất định thoái chuyển. Phải làm sao không rời Phật, không rời pháp? Tôi nói với các vị đồng tu, mọi ngày không thế không chiêm ngưỡng hình Phật. Xem hình Phật nhiều lần, sẽ ghi nhớ trong lòng thì không rời khi

Phật. Mỗi ngày không thối không đọa kinh, đọa kinh tức là nghe giáo huấn của Phật. Nhờ vậy sẽ giữ được cho mình không thoái chuyển.

Tôi khuyên các đồng tu phải học thuộc, đọa thuộc kinh văn trước, không học thuộc thì không sao làm được. Sau khi học thuộc lòng, chúng ta sinh hoạt thường ngày, khi tâm định niệm, đi nhân, xui thui, tiếp vật, ý niệm vừa chạm đến thì sẽ nghĩ rằng: Ý niệm có hợp với sự giáo huấn của “Kinh Vô Lượng Thọ” không? Phật dạy chúng ta làm thế nào thì chúng ta làm thế này; dạy chúng ta không nên làm thì chúng ta không làm. Đây mới là “nhiếp thế thế trị”, tức là giữ hành động đúng, giữ hành động cùng thiện. (Hiếu và làm thiện đúng, cùng thiện).

8- Quy nạp tam quy ngũ giới, không ngoài đi nhân, đi số (vịc), đi vật, đi vị vị sự tu các Phật pháp. Ta đi vị vị bên cảnh giới này không mê, không tà, không nhiễm, lấy thái độ giác, chánh, tỉnh mà đi mặt vị vị bên cảnh giới này, đây là thế trị tam quy, là đức chân chánh của Phật. Do đó, tam quy là nguyên tắc chỉ đạo tối cao của tu hành, là mặt con đường chính để thành Phật đạo.

9- Ngộ ngộ đạo đức phiến não, là niệm niệm thiện như chúng sinh, niệm niệm hy vọng ngỗ ngược khác biệt, không hy vọng mình thiện. Các ngộ ngộ đều thiện, ta thiện không thiện, vậy là thiện rồi. Các ngộ ngộ có phước, ta không có phước, vậy mới thiện. Thế nên tập lòng thiện xót chúng sinh, ngộ ngộ ta trước, mình thì sau, mới có thể đạo phiến não. Lo ngại ngộ ngộ như vậy mới có thể cách tu hành, mới có thể cách vào cửa Phật. Niệm niệm chỉ như đến mình, rồi mới nghĩ đến ngộ ngộ khác thì dù quý vị cố gắng tinh tấn tu học thế nào đi nữa, rồi cuối cùng đều ở ngoài cửa Phật; quyết định bước không vô được bước cửa... Như thế nên phải mở rộng tâm lòng, phải yêu thương, giúp cho ngộ ngộ khác thành tựu bằng tâm lòng chân thật, thanh tịnh, bình đẳng và từ bi.

10- Có thể như thu nhận nhận đi vị vị thiện của thiện pháp. “Hàng thu nhận chúng sanh, tùy học công đức” mà Phật Hiền Thế Đại Nguyên vọng đã nói, đó là công phu thiện sự đức lực. Chúng ta xem công phu của mặt ngộ ngộ có đức lực hay không thì hãy xem học có thể “đỉnh” được trong hoàn cảnh hay không. Trong thu nhận cảnh có thể đỉnh đức, không có tâm hoan hỷ, tâm viên thanh tịnh; trong nghịch cảnh không có lòng sân giận, tâm viên là thanh tịnh. Thu nhận theo nghịch cảnh, không oán trách trách ngộ ngộ, duy chỉ

đồng công tinh tấn, thì đờo nghiếp cầa hểng ngồ i này sao có thể không thành tồ u đờ c?

Nhểng chúng sanh ngu gì, nhểng chúng sanh không có trí tu, đờ i vớ i hể tồ bi, hể không tiểp nhển. Không nhểng không tiểp nhển, có khi còn ác ý phể bắng, thểm chí còn ác ý làm tển thể đểng quý vể. Quý vể còn phể i tồ bi nểa không ? Vển phể i tồ bi! Càng phể i tồ bi hể n, đó là sể c chểu đểng (nhển lể c). Bển phể i biểt chân tể đểng sể thểt là hể ngu si, phiển nểo, tểp khí cầa hể rểt nểng. Quý vể phể i hiểu mà tha thể cho hể, quyểt đểnh không thể dùng ác ý đờ i xể lểi.

Ngồ i hểc Phểt nhểt đểnh phể i nhể kể, không kểt oán thù vớ i bểt cầ ai. Đó là ngồ i thểt sể thông minh, thểt sể có trí tu. Đờ i vớ i oan gia trái chể phể i hểt sể c nhể đểng nhển, nhển nhển mểt đờ i ngồ i thì trể xong nể. Do đó phể i hểc nhể đểng nhển, không sể bể thiểt thòi, không sể mểc bểy. Chểu thiểt là phể c, không phể i là tai hểa, luôn luôn tiêu tai diểt tồ i, quyểt đểnh nhể đểng nhển là đúng đển.

Khi Phểt Thích Ca Mâu Ni còn tồ i thể, vển bể sáu nhóm tỳ kheo, sáu sể ngoể i đờo làm nhểc trể c mểt, chể i bể i sau lể ng còn nhiểu hể n nểa. Phểt không so đờ vớ i hể, cũng không biển luển vớ i hể. Chể i, cể đờ hể chể i, chể i lâu lểm rể i tể mểt thòi, thì tồ nhiên không chể i nểa. Hà tểt theo sể nhển thể c bình thể đểng nhể hể ? Phể i nhển nhển, đây là sể tu hành cầa chể Phểt, Bể Tát, chúng ta nên hểc theo.

11- Vển ngàn lển phể i nhể “Không khể i lên các vểng tể đểng vể tham, sân, si, đờ c”, đó là tu hành thểt sể. Mểt mểt thể đểng niểm “A Di Đà Phểt”, mểt ngày niểm mểy chể c lển “Kinh Vô Lể đểng Thể” nhểng trong tâm vển là tham, sân, si, mển thì kể nhể tểt cể công đờ c đờu hểt... Tểng kinh, niểm phểt phể i đेम tham, sân, si, mển niểm cho quên đi thì mể i là công phu.

Chân tu hành thì phể i đờn tham, sân, si. Tu hành thểt sể câu Phểt hiểu ngày đेम không gián đờn, đó là tinh tển. Còn mểt tí tham niểm vể Pháp thể gian thì không phể i là tu hành chân chính.

Phểt nói trong Kinh Đờ i Thể a: “Nhểt niểm sân tâm khể i, bá vển chể đểng môn khai” (Mểt niểm sân khể i lên thì cể triểu cánh cầa chể đểng ngồ i mể ra)... Dù hoàn cểnh không nhể ý cũng không khể i lên tâm sân giển, cển hiểu rõ nhân quể, lý sể bên trong đó. Khể i tâm sân giển, không làm chể đểng ngồ i ngồ i khác mà thểt ra chể chể đểng

ngồi tự mình... Người học Phật thấy khác hẳn mình, trong lòng đức thầy lập tức phải giác ngộ. Tâm đức thầy của ta khi dấy, phá hoại lòng thanh tịnh của mình, làm trở ngại Giác, Chánh, Tịnh của ta, đó là ma chướng ngại... Ma của người cảnh không đáng sợ, đáng sợ là ma ở trong tâm ta, nên nói “phiền não ma, ngũ ấm ma” là đáng sợ nhất. Nếu có thể đoạn dứt vọng, bỏ đi phiền, dù ma của người cảnh nhiều hơn nữa, mình hẳn sẽ yên, đối với người tu hành vọng không bị tác động... Thấy việc tốt của người khác, mình phải tán thán, đừng thấy hết lòng hết sức giúp đỡ đem việc tốt của họ nhân rộng ra.

12- Hôm nay có thể giảm bớt một phần hạnh phúc trong sinh hoạt của mình, đi cầu giúp đỡ chúng sinh khổ nạn, đó cũng là “thay chúng sanh chịu khổ”. Chúng ta muốn thêm quần áo, nghĩ lại không thêm cũng được, dành lại tiền bạc để giúp đỡ chúng sanh. Hôm nay mình muốn ăn một bữa, cũng có thể giảm bớt lại, ăn những món tàu hũ, cải xanh, đem số tiền giành được để giúp đỡ họ, đó là cúng dường của “thay chúng sanh chịu khổ”.

Nhà Phật dạy nói: “Vạn vật đều không đi, duy chỉ có nghiệp theo mình”. Thấy sợ không một tí gì là của ta rồi, trước mắt nếu có cảnh gì nên làm thêm nhiều việc tốt, tích thêm nhiều đức, đó là thứ duy nhất có thể mang theo.

Quý vị đức thầy ký của Phạm Trọng Yên, hay (Nghĩa Điền Ký) trong “Cổ văn quán chiếu”, xem ông ta một đời hành trì, sợ nghiệp công lao to lớn, quan trọng lớn. Khi quở gia đình lớn, ông là đời tu học quân, thăng soái, khi về đến triều đình, ông là phó thủ tướng. Nhà Nho ban cho ông bổng lộc hậu hĩnh, nhưng ông lại kiêu ăn kiêu dùng, lấy bổng lộc của mình nuôi sống hơn ba trăm miệng gia đình, lại mua sắm hết sức糜費, thấy những con em của những nhà nghèo có thể đào tạo thì tìm đến để chu cấp cho đi học, bởi đó ông nhân tài cho đất nước, không vì bản thân nên đức thầy báo thù thế. Ông có năm người con trai, trong đó có hai người làm quan đến chức thủ tướng, một người thì làm nguyễn đến phu, tướng đức thầy với vịn trọng vịn hành chánh, vịn giám sát bấy giờ. Khi ông mất, không mua nổi cỗ quan tài, tiền đã đi đâu? Đó là thí làm việc tốt rồi. Vì thế gia đình họ Phạm mãi đến đời năm dân quốc, hơn tám trăm miệng năm, gia đình không hề suy thoái.

Trước đây khi tôi theo thầy Lý, ông quy định tiền sinh hoạt mỗi tháng của tôi là 150 đồng. Thầy Lý nói: “Cứ xài hết hết 150 đồng thì không gì ng ngại xuất gia”. Ông nói câu này với tôi, vì ông là người làm giáo sư. Mỗi ngày tôi ăn cơm hết 3 đồng, còn ông mỗi ngày chỉ tiêu 2 đồng. Do đó, cái gì ông thầy nói, tôi đều tâm phục khẩu phục, không sao tranh luận với ông được. Tất cả khoản thu nhập của ông đều đem đi làm sự nghiệp với Phật giáo. Áo quần ông mặc là quần áo cũ của ba bốn chục năm trước. Áo lót, veston vá đi rồi vá lại nhiều lần. Nếu có dịp đến miền Trung Đài Loan nên đến tham quan nhà kỷ niệm của thầy Lý. Áo của ông lấm lấm như nhũn nhũn vá đi vá lại. Ông không phải không có tiền, không phải không mua sắm mới, trái lại thu nhập rất hậu hĩ. Ông lại không có gia quyến mà chỉ có một mình. Thành thật mà nói, điếu kiển sống và sinh hoạt của ông có thể thoái mái hơn ai hết. Đây là người tu hành chân chính. Có thể chịu đựng, sống một cuộc sống khổ hạnh thanh đạm, sống như một vị tu sĩ khổ hạnh. Ông thầy đã thật sự có thể dồn tuýt lòng tham.

13- Tu hành phải tu như thế nào? Miếng niệm Phật hiểu biết đến không sao; nhưng trong lòng không thể dứt gián đoạn. Vì tâm mà rời khỏi câu Phật hiểu thì sanh vọng tưởng, vọng tưởng là nghiệp của lạc đảo luân hồi... Câu Phật hiểu phải thật sự có sự cảm nhận, vọng tưởng, tập niệm không khỏi dấy thì mới niệm chắc có phần Tây Phật giáo. Do đó cần niệm thật chặt câu Phật hiểu, mới niệm không rời là, quyết định sự tiến bộ của Tây Phật giáo. Tất cả pháp thế gian, chỉ có pháp này là thật, còn lại đều là giả.

Chúng ta cứ ngày đêm niệm câu “A Di Đà Phật”, tụng câu niệm tiếp nhau, không để vọng tưởng thâm nhập thì là đắc lạc, thành công rồi! Đây quý vọng tưởng “Kính Vô Lượng Thọ”, mục đích là thế này. Từ 3 năm, 5 năm, tâm đã thanh tịnh, tuy vọng tưởng vẫn còn có đến đôi, đôi khi cũng được bày, tám chục phần trăm thì vẫn sang Tây Phật giáo Cứu Lạc thế giới đã niệm chắc rồi. Vọng tưởng ít, phiền não ít rồi, trí tuệ đã tăng trưởng, lòng đã lắng đọng, đây là chân tu hành.

14- “Bồ trí Ba-la-mật” là một bài quan trọng nhất trong tu hành. Buông bỏ tất cả, không chấp trước (vọng vô sự trước), phải xả bỏ hết cho sạch sẽ, thân tâm thanh tịnh mới là pháp khí (công cụ của pháp), mới có thể cách hành Phật.

Phàm đời vui bất cứ phàm nào trong thế gian này vẫn còn một chút chấp trước, lưu luyến, không thể buông bỏ, đó là chấp ngã, thì không phải thật sự muôn vạn sanh. Ngã là muôn vạn sanh đều phải buông xả, một chút chấp ngã cũng không có.

Ngã là thật sự cầu vắng sanh, tất cả thế giới của thân tâm đều buông bỏ, trong lòng chỉ có A Di Đà Phật. Ngoài A Di Đà Phật ra, thế gì cũng không tin, không nghe, buông bỏ vạn duyên, không nghe không tin, không nghe pháp thế gian, hết thảy Phật pháp cũng không nghe không tin. Ngã là như vậy mới như định được vắng sanh.

15- Nếu thấy cúng Phật trong nhà của quý vị dù trang nghiêm đến đâu, hàng ngày đều cúng không thiếu chi, nhưng lòng của bạn không làm theo lời Phật dạy thì bạn vẫn không được gì cả. Cái được vẫn là một thân nghiệp tội. Vì thế, Phật pháp không chú trọng hình thức. Nói thế, khi Phật, Bồ Tát trông thấy những cúng dường có nông cạn, đều bỏ ô nhiễm, thì đừng nói đến ăn mà cúng cũng không dám. Đó chỉ là bày tỏ tấm lòng kính trọng của chúng ta, nhưng ý kính trọng thật sự là ý giáo tu hành. Niệm kính trọng thật sự không chỉ hình thức. Quý vị đừng tu không thể không biết.

Chúng ta mới ngày dùng cái gì để cúng dường Tây Phương Tam Thánh? Hoa quả? Phật, Bồ Tát đều không cần những thế này. Hoa quả là tỏ lòng kính trọng, cúng dường thật sự là ý giáo pháp hành. Thấy hình (tượng) Quan Thế Âm Bồ Tát, thì như chính mình phải bị đời vui bất cứ chúng sanh. Một niệm tội bị này chính là cúng dường Quán Thế Âm Bồ Tát, đây là cúng dường thật sự ... Cúng dường hình tượng Phật, Bồ Tát, mục đích là thấy thấy khác khác luôn như chính mình, dạy dỗ mình. Đó là cúng dường thật sự. Cúng dường Tam Thánh là tại gia, nếu một tí tấm lòng như vậy cũng không có thì chỉ Phật Bồ Tát không ở nhà bạn rồi.

16- Bệnh là quấy báo, có thể xoay chuyển được không? Sanh tử luân hồi còn có cách xoay sở, bệnh như thế này sao lại không xoay chuyển được? Đương nhiên là có thể xoay chuyển. Chuyển như thế nào? Cống tu thì được. Quý vị xem trong “Liễu Phàm Tục Huân”, “Cổ mông Thiên” và “Âm Chuyết Văn” đã nói. Chân tâm là thiện (thật lòng là thiện), rồi nhiều thì báo của nghiệp chấp niệm đã được xoay chuyển âm

thêm, thì quý vị không phải chịu báo ân. Chúng ta hy vọng một đời trong thế? Trong thế phải khỏe mạnh, trong thế mà không khỏe mạnh thì khổ rồi... Cho dù có nhiều người sẵn sàng bỏn, cũng không nói nên lời. Do đó, phải bằng cách từ mình cố gắng tu học.

“Phật thế môn trung, hậu cầu tất ân” (Trong nhà Phật có cầu thì sẽ có đáp ân). Quý vị thế ân bố thí, trì giới, nhàn nhác, tinh tấn, thiện đĩnh, bát nhã ba-la-mật, thì có cầu tất sẽ có ân. Làm như vậy thì cầu thành Phật còn dễ dàng, cầu thành Phật là trong nhàn việc khó cầu nhứt, không dễ dàng nhứt mà còn cầu dễ dàng; nhàn thế ngoài việc thành Phật ra, thế quá dễ nên giới, thì có gì mà không cầu dễ dàng.

17- “Công đức” dễ dàng kêu rao khắp nơi, không nên khoe công. Phải biết một khi khoe khoang, công đức sẽ mất hết. “Tội chướng” phải như bóng, nói với người khác với nhàn nghĩ phải từ chối mình, nói nhàn ngấm lấm lấm của mình. Người ta trách mắng bỏn vài câu, chối bỏn vài tiếng, thì nghĩ phải chướng dễ dàng tiêu trừ.

18- Lớn như quắc gia, như như đoàn thế. Nếu lãnh đạo đoàn thế của chúng ta là La Sát, A Tu La, thì thế hiên lòng sân hận rất nặng. Đó là La Sát. Do đó, ngày nay khi chúng ta đời nhân, x thế, tiếp vật, đâu đâu đều phải chú ý, quyết không thế đức từ với hàng người này. Đức từ với Phật, Bồ Tát thì không sao, vì tâm của Phật thanh tịnh, bình đẳng, không có báo phải (trở đũa). Không thế đức từ với Ma Vương, La Sát, A Tu La, vì họ sẽ trở đũa thế nặng với ta, chúng ta sẽ không chịu thế.

---o0o---

F- NIỆM PHẬT

1- Chỗ Phật Như Lai, từ sẽ đời đức dạy chúng ta một câu “A Di Đà Phật”, tất cả kinh luận, pháp môn đều không thế tiêu hết nghĩ phải chướng, nhàn niệm Phật có thế tiêu trừ. Thế sẽ tin tưởng, ý chí tinh thần của chúng ta tiếp trung vào một câu Phật hiếu, câu Phật hiếu này niệm liên tục, thì không có phiền não, cũng không có tri kiến. Một câu Phật hiếu thế sẽ đem mọi vọng tưởng, chấp chướng phá bỏ đi. Đây là pháp môn tiêu nghĩ phải chướng bớt khổ thế nghĩ.

Nghiệp là gì? Nghiệp là tạo tác, khi tâm đang niệm thì tạo nghiệp. Khi tâm đang niệm là ý nghiệp, khi nói thì miệng là khẩu nghiệp, đang tác (cố gắng) thì thân là thân nghiệp. Thân, khẩu, ý tam nghiệp đều đang tạo tác, tạo tác thì làm cho lòng thanh tịnh. Nếu lấy đức mẹ kinh này mà nói, thì đã làm cho lòng người “Vô Lậu ng Thôn”, làm cho lòng người “Trang nghiêm”, làm cho lòng người “Thanh Tịnh, Bình Đẳng, Giác”. Suốt ngày thì sáng đến thì suy nghĩ lung tung, miệng đầy nhoe nhoe không đâu vào đâu thì nghiệp cho lòng làm sao có thể tiêu trừ?

Trong hai đến sáu thì (nhất là ở trung), cứ ngày sáng đến thì khi đang tâm niệm, trong lòng thì niệm như A Di Đà Phật, miệng niệm A Di Đà Phật, thân là bái A Di Đà Phật. Đây gọi là tu hành tam nghiệp, như vậy mới có thể tiêu nghiệp cho lòng.

Pháp môn niệm Phật để nhất thù thắng, thì là trong tâm chỉ niệm A Di Đà Phật, miệng niệm A Di Đà Phật, thân là bái A Di Đà Phật, tam nghiệp đều là A Di Đà Phật. Nghiệp cho lòng thì nhiên không hiện tiền, thì chỉ nghiệp cũng để tiêu trừ.

Thiền trong các thiền, thiền nhất không sao qua được một câu sáu chữ hồng danh này... Tâm chúng ta đang ở đây, khẩu cũng đang ở đây, thân cũng đang ở đây. Thân ngữ, ý tam nghiệp đều có thể đang là sáu chữ hồng danh “Nam mô A Di Đà Phật” là chỉ thiền thật sự, quần áo gột hái được cũng là chỉ thiền (thiền nhất).

Nghiệp cho lòng làm sao tiêu trừ? Việc niệm ít đi, Phật hiện nhiều rồi, không niệm thì Phật hiện cũng hiện tiền, đó là nghiệp cho lòng đã tiêu trừ. Trong tâm thì có Phật hiện, đó là thiền căn, phải có đức hiện tiền. Do đó, phải hiện để nghiệp cho lòng là gì, cách tiêu trừ ra sao. Thì có niệm khéo léo đi vào vô niệm, đây thật là pháp vi diệu.

2- Pháp môn niệm Phật thù thắng là chỉ không câu là hình thức. Nhà hay đang làm việc đều có thể niệm Phật. Niệm trong tâm không ra tiếng. Bất kể làm việc gì, Phật hiện cũng có thể không gián đoạn. Nếu lúc làm việc cần suy nghĩ, thì tạm thì buông xuống câu Phật hiện. Sau khi làm xong việc, việc làm xong xuôi, rồi khi lên câu Phật hiện. Pháp môn này thật thù thắng và tiền là, bất luận hoàn cảnh nào, thuận cảnh cũng tốt, nghịch cảnh cũng được, đều làm cho công phu không bị gián đoạn. Đây là diệu mà pháp môn khác không thể làm được.

Ngoài công việc cần dùng trí óc để suy nghĩ, chúng ta đều gác lại để niệm Phật. Chuyên tâm làm việc, xong việc lại niệm Phật ngay. Nếu công việc cần sự dùng thể lực, có thể mất một niệm Phật, mất một làm việc, không cần tranh nhau. Đi, đứng, nằm, ngồi đều có thể niệm Phật mỗi lúc mỗi nơi. Thật sự niệm Phật cho quên hết phiền não, đem vô minh niệm bỏ, đây là vật báu. Chúng ta được pháp tạng (kho báu vô pháp), được kho báu vô công đức (công đức bao), phải tùy thời chuyển thí lợi cho người khác.

Chuyên tâm chuyên tâm pháp môn khác rất nhiều, còn pháp môn niệm Phật thì ít. Chuyên tâm chuyên tâm nó không ở bên ngoài, bên ngoài không có việc để làm trừ người mà chuyên tâm là ở tâm mình. Nếu tâm mình không làm trừ người mình thì người khác sẽ không cần tranh được. Ví dụ niệm Phật, có ai ghét ta niệm Phật, thì ta niệm ở trong lòng, không ra tiếng, công phu vẫn không gián đoạn. Đây chính là người ngoài không thể làm trừ người được.

Oan gia đến phá ta, hãm hại ta, chuyên tâm người ta thì chỉ có thể chuyên tâm người và hình thức, không thể làm chuyên tâm người nơi tâm. Họ đánh ta cũng tốt, chửi rủa ta cũng tốt, trong lòng mình niệm “A Di Đà Phật”, câu Phật hiệu trong tâm ta không gián đoạn, không xen tạp, không hoài nghi, công phu của ta không bị gián đoạn. Do đó “oán tụng hỏi kh” (những người, sự việc mà ta không yêu thích, những phải thế những gặp nhau, sự chung với nhau nên rất kh) cũng không chuyên tâm người được ta.

Người niệm Phật gặp người phỉ báng Phật chỉ nên chấp tay niệm niệm, chỉ để đi tranh chấp với họ. Họ không hiểu được, còn mình thì biết rõ. Từ nay lại sau khi họ xong ác báo, vẫn sẽ theo chúng ta niệm Phật để vãng sanh. Đây là tam căn phải biết, lại đến toàn thu (ý nói khôn, ngu đều được thu nhận).

3- Ngày nay chúng ta áp dụng pháp pháp “Chấp trì danh hiệu”, tiến lại gần so với những pháp pháp khác. Đi, đứng, nằm, ngồi, mỗi lúc mỗi nơi đều công phu được. Không như những pháp môn khác, có nhiều hạn chế. Người tham thiền phải người thiền được, rồi khi thiền được thì công phu được tốt đẹp... Trong Mật tông có rất nhiều nghi thức, nếu làm không được thì không tụng niệm. Do đó, phải có thể gian, cần có hoàn cảnh tu học. Tóm lại, không tiến lại gần một câu Phật hiệu này. Họ nên pháp môn khác toàn vào “tâm lực”, pháp môn niệm Phật gọi là “Nhập lực

pháp môn”, có lẽ có thể nguyên cớ A Di Đà gia trì, đây không giống với tu học các pháp môn khác. Công phu niệm Phật ít, nhưng thu hoạch thì bất khả tư nghị.

Chúng ta thường nói pháp môn niệm Phật là “pháp môn nhứt lữ”. “Nhứt lữ”, một là lẽ tín nguyên trì danh cớ ta mình, một là Phật lẽ gia trì. Phật pháp ngoài pháp môn này ra, bất cứ một pháp môn nào cũng đều phải nhập vào đạo Hoắc kiến Chân (đạo mê hoặc, thấy cái chân thật) cớ chính mình, không có cách nào vượt thảy; duy chỉ có pháp môn niệm Phật có sự trợ giúp cớ tha lữ, đó là lúc vắng sanh, A Di Đà Phật đến tiếp dẫn, thấy được Phật là được Phật lẽ gia trì.

4- Bí quyết cớ niệm Phật là “Không hoài nghi, không xen tạp, không gián đoạn”, không xen tạp bất cứ vọng niệm nào. Trong “Tây Phương Ngự Xá Ch” cớ Giác Minh Diêu Hinh Bồ Tát đã nói với chúng ta, cớ chúng ta tụng kinh, trì chú, lạy huân ghi khác. Niệm Phật như vậy mới gọi là nhứt tâm.

Muốn được thành tựu tốt đẹp, thì phải hết lòng niệm Phật (thật thà, chân thật) niệm Phật. Chân thật là từ nay về sau không tu pháp môn khác. Nếu còn đi bái sơn (lên núi để lạy Phật), còn phải lạy “Lăng Vương Hoàng Sát” thì là không lão thật. Lại đi niệm “Kinh Kim Cang”, niệm “Kinh Pháp Hoa” cũng không lão niệm Phật kể như là xen tạp. Xen tạp là gì? Được như kinh ngoài “Kinh A Di Đà”, “Kinh Vô Lượng Thọ” thì đều là xen tạp. Trì chú cũng là xen tạp, tâm tạp nói chuyện phiếm thì càng khó phải nói. Còn muôn mặt sự cớ mớng thộn thông, đều là xen tạp. Cớ làm pháp hội cũng là xen tạp. Vì sao vậy? Tâm không chuyên, Phật hiểu đã làm gián đoạn.

5- Phương pháp vi diệu như thế tiêu trừ nghi ngờ chớ ngại cớ kinh này là dùng nhứt tâm niệm Phật. “Nhứt tâm” là mình niệm câu “A Di Đà Phật” này, cái gì cũng không nghĩ tới. Dùng tâm thanh tịnh niệm câu Phật hiểu này, càng niệm càng thanh tịnh. Trong lòng càng thanh tịnh thì không có nghi ngờ chớ ngại.... Quý vị niệm Phật có công được khi niệm đến tâm thanh tịnh hiển hiện. Nếu tâm thanh tịnh niệm Phật không thể hiển hiện, quý vị có niệm nhiều hơn nữa thì vẫn không có công được. “Công” là công phu niệm Phật, “Đức” là đức tâm thanh tịnh.

Quán Thế Âm Bồ Tát dạy chúng ta “Phân vân vân tịnh tánh, tánh thành vô tướng tướng”, dùng phương pháp này niệm Phật, được “Nhứt tâm” nhanh, công phu sẽ được lữ. Thế nào là “Phân vân vân tịnh tánh”? Đó là “Đô nhiếp lữ căn” do Đại Thế Chí Bồ

Tát đã nói. Mắt chúng ta nhìn ra ngoài, bây giờ chúng ta phải nhìn vào trong; tai nghe ngoài, nay phải lắng nghe bên trong. Bên trong là “tâm tánh”. Hai điều nghe tâm tánh, hai điều thấy tâm tánh, lúc cần đâu quay trở lại, đây là “Minh tâm kiến tánh”.

6- Nhân duyên niệm Phật bất khả tư nghĩ, công đức của danh hiệu A Di Đà Phật bất khả tư nghĩ. Nếu nhân duyên niệm Phật, công đức danh hiệu được hoàn thành khắp thời gian này, thì thế giới có tai nạn lớn cỡ nào cũng có thể hóa giải... Nhân duyên này đây là hai chữ “Tín, Nguyện, Hạnh”, tin sâu thật sự, phát nguyện không khiếm khuyết, công đức niệm Phật, câu Phật hiệu này tuy rất đơn giản không rời khỏi công đức của mình. Người xưa nói: “Châu bất ly thân, Phật bất ly khẩu” (tức tay không rời hạt chuỗi, miệng không rời câu Phật hiệu), tâm khẩu ý đồng nhau, đây mới là thật sự niệm Phật.

Giống như công đức của Hoàng Niệm Tổ, một ngày niệm 160 ngàn tiếng Phật hiệu, tức là biến đổi “Đô nhiếp lục căn, tịnh niệm tam nghiệp” (nhiếp trừ lục căn, tịnh niệm liên tục); đây chúng ta “Phật bất ly khẩu, châu bất ly thân”.

Đi, đứng, nằm, ngồi, trong tâm phải có Phật, quyết không rời khỏi Phật. Ban đêm khi ngủ nằm mộng, vẫn thấy cùng chung Phật chung một chỗ, như vậy mới đúng pháp... Phải yêu thích A Di Đà Phật đến cực điểm, đêm đêm mộng thấy Ngài, như thế mới được.

7- Có người hỏi tôi: “Làm sao để thu nhiếp lục căn”? Trong lòng quý vị chắc có A Di Đà Phật, ngoài A Di Đà Phật ra, tất cả đều không có, tức thu nhiếp lục căn. Bởi Tát Đợi Thế Chí giảng “Tịnh niệm tam nghiệp”, tất cả công phu của tu hành, chỉ một câu “Tịnh niệm tam nghiệp” này. “Tịnh”, hoài nghi thì bất tịnh, xen tạp cũng bất tịnh; “tam nghiệp” là không gián đoạn, một câu tiếp nối một câu, thì thành công rồi. Pháp môn này thật đơn giản, dễ dàng, mọi người đều có thể tu, mọi người đều cần phải tu. Chắc chắn mình không chịu làm thì không có cách mà thôi.

Có một pháp pháp thật sự làm tất cả nghiệp đều được lợi – “Tịnh niệm tam nghiệp”. Câu Phật hiệu này tiếp nối liên tục, tuy rất đơn giản không được một vọng niệm xen tạp vào thì thân, khẩu (ngôn), ý tam nghiệp của quý vị tất được thanh tịnh... Máy niệm Phật, hiện nay làm tăng trưởng duyên cao nhất cho chúng ta niệm Phật, là chân thiện tri thức.

Máy niệm Phật là bộn hiên, là thiện tri thức thật sự. Có chúng tôi giúp chúng ta, quá tốt. Vì sao? Nó không xen tấp, không nói thối phi, chỉ dạy chúng ta niệm Phật... Niệm theo từng câu kệ, cũng là y theo chúng, dựa vào chúng (y chúng khảo chúng), đây thật sự đáng tin cậy.

Niệm niệm đừng quên A Di Đà Phật. Trong lòng không nhớ nhưng gì cả, chỉ nhớ duy nhất A Di Đà Phật, vậy là đúng rồi... Khi niệm A Di Đà Phật, lúc đầu nhớ vì khác, lúc lâu chung, nếu quên A Di Đà Phật, đi nhớ cái khác, đi nhớ ngớ ngẩn thân quyến thuộc, câu sanh Tây Phương Cực Lạc thì gì thì lại bỏ lỡ dịp. Do đó, công phu cần thường ngày không gián đoạn, mỗi có thể được lúc, đến lúc lâu chung mới sẽ được được hiểu quả.

Trong lòng nhớ nhưng A Di Đà Phật, ngoài A Di Đà Phật ra, cái gì cũng không nhớ, ngớ ngẩn nhớ vậy mới có trí tuệ. Thật sự thường nhớ A Di Đà Phật, quý vị sẽ được tốt cả nhớ gì thì nhớ trong tâm, thật sự có được cả; quý vị quên đi A Di Đà Phật, biết cả quý vị nhớ thì nhớ ngớ ngẩn nào, vì cớ gì, sau cùng cũng đâu là không.

Phật hiểu từng câu kệ tiếp nhau, khoảng giữa sẽ không có vắng trống, cũng không có chập chờn. Có chập chờn thì chập chờn A Di Đà Phật, không chập chờn cái khác. Câu Phật hiểu sau khi niệm thuần thục, “Niệm di vô niệm, di niệm vô niệm” (Niệm mà không niệm, không niệm mà niệm), thì được rồi, Phật tri Phật kiến tất cả hiển nhiên. Cách này thật dễ. Nếu quý vị không có trí tuệ, chỉ cần niệm bất cứ câu Phật hiểu, niệm bất cứ bộ “Kinh Vô Lượng Thọ”, tụng kinh mỗi ngày, ngày ngày niệm “A Di Đà Phật”, quý vị nhất định sẽ được “Trí tuệ quảng đại thâm nhập hời” (trí tuệ sâu rộng nhập biến cả).

8- Chỉ cần lão thật (chân thật, thành thật) niệm suốt câu Phật hiểu này, công phu tự nhiên thành phẩm, tự nhiên nhất tâm bất loạn, tự nhiên tâm khai ý giải. Đây là “Niệm đạo chỉ tự nhiên” (con đường tự nhiên của niệm Phật), không có tự hào mình cả.

Ngay khi xưa nói: “Lão thật niệm”, chỉ cần lão thật niệm là được rồi, tất cả là học trò tốt cả Phật. Đem vắng trống, phân biệt, chập chờn đều quên hết, niệm đến tâm thanh tịnh, niệm đến khai mở trí tuệ. Niệm đến tâm được thanh tịnh, trí tuệ tự nhiên sẽ hiển nhiên.

Chúng ta thọt sỡ muỗn lý giỗi Nhỗ Lai chân thọt nghĩa, không có cái khác, lòng thành niỗm Phọt, niỗm đỗn tâm đũa thanh tỗnh thì tỗ nhiên lý giỗi đỗ c rỗ i.

Ngỗ i xỗ a nói mọt bí quyế: “Sanh xỗ chuyỗn thuỗc, thuỗc xỗ chuyỗn sanh” (tỗ c chuyỗn lỗ thành quen, chuyỗn quen thành lỗ), niỗm Phọt rỗt xa lỗ, vỗng tỗng rỗt quen thuỗc. Bậy giỗ Tỗ sỗ đỗy chúng ta mọt phỗng pháp: đem vỗng tỗng, tỗp khí biỗn thành xa lỗ; niỗm Phọt rỗt xa lỗ thì biỗn thành quen thuỗc. Quý vỗ muỗn tìm cách chuyỗn thành quen thuỗc thì hàng ngày đỗu phỗi niỗm, khỗn trỗng niỗm, không ngỗng niỗm, đem câu Phọt hiỗu này đỗc thuỗc.

Đỗi Thỗ Chí đỗy chúng ta: “Đỗ nhiỗp lỗ c căn, tỗnh niỗm tỗng tỗc”, tám chỗ này là chú giỗi cỗ a lão thọt niỗm Phọt. “Lão thọt” là gì? Có thỗ làm đỗ c “Lỗ c căn nhiỗp trỗn, tỗnh niỗm tỗng tỗc” đỗ là lão thọt. Mọt ngày tỗ sáng đỗn tỗi, trong lòng ngoài mọt câu “A Di Đà Phọt” ra, quyế không có mọt vỗng tỗng, đỗ là “Kính Phọt giỗ” (ngỗ i tôn kính Phọt). Còn vỗng tỗng thì đầu còn ý nghĩ tôn kính? “Kính Phọt” quyế đỗnh là y giáo phỗng hành.

Thọt sỗ làm đỗ c “Tỗnh niỗm tỗng kỗ” mỗ i là “Lão thọt”. Trong tâm cỗ a quý vỗ khỗi vỗng tỗng, không chân thọt; có hoài nghi, không lão thọt; niỗm Phọt gián đỗn, không chân thọt. Cỗn làm rõ đỗnh nghĩa cỗ a tỗ “Lão thọt” (thọt thà, chân thọt).

Hiỗn nay có rỗt nhiỗu ngỗ i đỗi Đỗi Lỗ c (lỗ c đũa Trung Quỗc) triỗu báit tỗ đỗi danh sỗn (bỗn ngỗn núi lỗn nỗ i tiỗng). Nói thọt, không nhỗng không thỗy mọt vỗ Phọt nào, cỗ mọt Tu Đà Hoàn cỗ a Tiỗu Thỗ a cũng không gỗp. Xem nhiỗu, phiỗn năo sỗ nhiỗu, chi bỗng nhà lão thọt niỗm Phọt, sau khi văng sanh vỗ thỗ giỗ i Tây Phỗng Cỗ c Lỗ c rỗi thì mỗ i đỗ du lỗch; đỗi đỗn Tây Phỗng Cỗ c Lỗ c thỗ giỗ i rỗi hậy đỗ du lỗch tham quan. Bậy giỗ mọt lòng mọt đỗ tu Tây Phỗng tỗnh đỗ, vỗy là đỗng rỗi.

9- “Ái bốt trỗng, bốt sanh Ta Bà”, ngỗ i sinh ra cỗ cỗi Ta Bà, vì là ái đỗc quá nỗng. “Niỗm bốt nhọt, bốt sanh Tỗnh đỗ”, văng sanh tỗnh đỗ phỗi nhỗ A Di Đà Phọt, then chọt ý niỗm phỗi chuyên nhọt, chỗ có mọt câu “A Di Đà Phọt”, quyế không có tỗp niỗm thỗ hai, thì quyế đỗnh sanh Tỗnh đỗ. Nỗu khi niỗm “A Di Đà Phọt”, còn xen tỗp nhỗng tỗp niỗm khác, đỗi này sỗ không có phỗn vỗ Tây Phỗng tỗnh đỗ. Vỗn là “ái đỗc” đặng tác quẩi.

Ngã i biết niệm Phật, khi niệm “A Di Đà Phật”, dần dần biến thành A Di Đà Phật. Làm cách nào biến mình thành A Di Đà Phật? Đong tâm, đong nguyện, đong đức, đong hành với A Di Đà Phật. Ngã i như thế chắc chắn sẽ đắc vắng sanh! Do đó, khi chúng ta khởi lên ý niệm, hãy tiếp nối với Tây Phương Cực Lạc thế giới, niệm A Di Đà Phật, đừng nghĩ với cái gì khác. Khi niệm Phật, lúc đó tức là Phật. Niệm niệm tiếp nối, tâm là tâm của Phật, nguyện là nguyện của Phật, hành là hành của Phật, đó là tiếp nối... Do đó, cần đức nói: “Nhất niệm tiếp nối nhất niệm Phật. Niệm niệm tiếp nối niệm niệm Phật”... Nếu học thuộc bộ kinh “Vô Lượng Thọ” này, quý vị đều có thể hiểu, tâm, nguyện, hành của quý vị tiếp nối với A Di Đà Phật. Lúc đó niệm câu Phật hiệu này niệm niệm đều tiếp nối, sẽ khác với cách niệm Phật của người khác.

Đời này chỉ có một mục tiêu: Muốn gặp A Di Đà Phật, muốn đến thế giới Cực Lạc. Làm thế nào đi? Trong kinh dạy chúng ta “chấp trì danh hiệu” thì có thể đi. Vậy quý vị còn lo ngại danh hiệu này không? Không thể lo ngại. Chỉ cần niệm câu danh hiệu này, như thế khác đều có thể buông bỏ, vì “phàm sở hữu tiếp nối, giai thế hạ vô” (hữu có hình tiếp nối thì đều là giả), mọi thứ đều không mang đi được, không thể nào hữu được cả.

Quý vị phải như thế này: Tiếp nối như như thế khác đều là tạo nghiệp lạc đọa luân hồi; cái gì không tiếp nối cũng là nghiệp lạc đọa luân hồi, đưa đến vô minh. Quý vị không bỏ đọa vô minh, thì đưa vào tà niệm. Vô minh và tà niệm đều không ra khỏi lạc đọa. Chúng ta không muốn đưa vô minh, cũng không muốn đưa tà niệm, chỉ có một cách: Tiếp nối như A Di Đà Phật, tức sẽ siêu vượt vô minh, siêu vượt tà niệm. Phương pháp này đến gần, dễ dàng, thật là tuyệt diệu!... Trong hai đến sáu thế kỷ, trong tâm chỉ duy nhất có một A Di Đà Phật. Ngoài A Di Đà Phật ra, cái gì cũng không có. Hôm nay tôi đem bí quyết này truyền thế cho quý vị, tôi giảng rất rõ, rất minh bạch, đã không phật lòng mọi người. Mọi người phải như, phải cố gắng làm được, vậy quý vị đã không phật lòng của tôi!

Tôi còn một bà mẹ già ở Thế giới Hồi. Có người đến Thế giới Hồi thăm bà, nói bà luôn như tôi. Ý niệm này sai rồi. Năm nay tôi cần đi một chuyến, khuyên bà không nên như tôi, đem ý niệm chuyến gặp thành tiếp nối như A Di Đà Phật. Như A Di Đà

Phật, niệm Phật A Di Đà mới có thể vắng sanh (sống mãi) là đời trí tuệ thật sự. Tiếp theo lại chúng ta đều đến thọ giới Tây Phương Ngộ Cực Lạc, hàng ngày cùng niệm chú. Do đó, con như mẹ, mẹ như con, là tạo nghiệp luân hồi. Tiếp theo lại mình ai niệm tạo luân hồi, không còn gộp một lời đức, dù có gộp một cũng không nên biết. Do đó, muốn mãi mãi cùng một nơi, chỉ có một cách, mới người đều tiếp theo như A Di Đà Phật. Đến Tây Phương Ngộ Cực Lạc thọ giới, ngày ngày cùng niệm chung với nhau.

10- Người niệm Phật tại gia trong lòng tập loạn, suy nghĩ lung tung. Niệm như vậy cho dù có niệm nhiều hơn, công phu cũng không được lực. Công phu thật sự được lực, là vững chắc, tập niệm ít lời, trí tuệ thanh tịnh tăng trưởng, lợi ích của niệm Phật sẽ đến đức.

Một niệm niệm Phật, một niệm còn nghĩ tiếp theo lung tung, thọ phi nhân ngã (người khác và tôi), đây là tiếp xúc chấp mình, tiếp xúc diệt mình. Trong thái độ tâm như vậy, tiếp xúc như suốt ngày làm bạn với ma... Người niệm Phật tâm thanh tịnh niệm Phật, tiếp xúc câu Phật hiểu nối tiếp nhau, tiếp xúc là làm bạn với Phật.

Lúc niệm Phật, tâm gì Phật không? Quên nhiên niệm được tâm gì Phật, quên như quên quên của Phật, hành tiếp hành của Phật thì mới có thể vắng sanh. Miếng niệm Phật, trong lòng còn thọ phi của ta và người khác, tham, sân, si, mạn, người này không thể vắng sanh. Vì sanh đến Tây Phương Ngộ Cực Lạc thọ giới, hàng ngày còn rầy rà với tiếp theo thọ phi nhân, làm cho thọ giới Tây Phương Ngộ Cực Lạc không yên bình (thái bình), tiếp theo nhiên là như vậy rồi. Tập khí xấu không sửa được, niệm Phật vẫn không thể vắng sanh.

11- Phải quên vững chắc, phân biệt, chấp trước, tâm mới thanh tịnh, như vậy là biết niệm Phật. Một niệm niệm Phật, một niệm tiếp theo vững chắc, đó là không biết niệm, niệm rồi cũng không thể vắng sanh. Do đó, công phu niệm Phật là “nhất tâm bất loạn” như trong kinh đã nói, niệm đến nhất tâm bất loạn thì thành công.

Ta phải đem tất cả vững chắc, phân biệt, chấp trước đều buông xả, buông xả, chỉ lấy một câu Phật hiểu này. Đây là người thọ giới tu Tịnh độ, đó mới là đời chân chính của Di Đà.

Đem chú ý đặt vào câu Phật hiểu, hoặc đem sự chú ý đặt vào đức kinh, vững chắc niệm lên cũng đừng ngó ngang đức ý rồi. Niệm như vậy lâu rồi, sự chú ý đức tập

trung, thì là “nhứt tâm” như trong kinh nói, là “nhứt hỷ lạc chuyên niệm” mà bản kinh đã nói. Tâm của quý vị chuyên nhứt, vọng tưởng dần dần giảm bớt, đó là công phu đắc lực, công phu tiến bộ. Đến khi công phu thốt sự đắc lực, quý vị sẽ cảm thấy mình hoàn toàn khác với quá khứ, có thể nhận biết sự hạnh phúc vui vẻ của đời ngói, thân tâm được thanh tịnh, ít phiền não, vọng tưởng ít, tâm địa thanh tịnh, trí tuệ tăng trưởng.

Lúc Thầy nói rồi hay: “Thiền Phật, tha Phật thọ trì pháp”, như (hai) pháp thì không phải là Phật pháp. Một niệm không khi là Phật pháp, một niệm khi lên thì là vọng niệm. Một ngày tôi sáng đến tôi chúng ta niệm câu “A Di Đà Phật” này là chánh niệm. Tôi tưởng như A Di Đà Phật, tôi và Phật giao thoa, hợp thành nhứt thể (hợp lại thành một khối). Như niệm A Di Đà Phật, không phân biệt “tha”, cũng không phân biệt “tôi ngã”, thì là chánh niệm hiện tiền... Vậy để phân biệt thì là vọng tưởng, tức là chấp trước. Do đó, dùng câu Phật hiệu này quên đi vọng tưởng, chấp trước là đúng rồi.

Quý vị không hiểu lý luận, không sao; không biết pháp cũng không sao. Chẳng cần một lòng niệm một câu A Di Đà Phật này là thành công. Nhưng một lòng không dằn, một niệm niệm Phật, một niệm còn vọng tưởng, tập niệm thì không thành công. Phải rời khỏi tất cả phân biệt, chấp trước, câu A Di Đà Phật này mới có cảm ứng.

Pháp pháp hay nhứt để điều khiển não là niệm Phật, duy chỉ niệm Phật mới có thể rời sạch phiền não. Dù là Thập Địa Bồ Tát đã chứng đắc địa vị rất cao, nhưng vô minh phiền não của các Ngài vẫn không dằn rời sạch. Sau cùng phải dùng pháp pháp gì? Niệm Phật! Niệm Phật có thể tẩy rửa tâm gốc vô minh, huân chỉ là Kiến Tánh phiền não, Trọn Sa phiền não.

Niệm Phật phải niệm đến tâm thanh tịnh hiện tiền, phiền não không dứt vẫn không sao, trong tưởng câu Phật hiệu nơi tiếp, không có tập niệm thâm nhập vào, tâm của chúng ta tức được thanh tịnh. Phiền não của điều, vọng tưởng, phân biệt, chấp trước của dứt, dùng một câu A Di Đà Phật nén chúng lại, giống như tiếng đá đè ngấm cỏ, rồi chờ đợi cỏ mọc... Hễ, nê, ái, , lúc xác thật có, dùng câu Phật hiệu nén chúng lại cho bóng vắng, chúng không khi lên tác động, công phu như thế gọi là “công phu thành niệm”. Có công phu này quy định định được vắng sanh.

Tất cả tinh thần, ý chí đều tập trung vào danh hiệu, trong hai độn sáu thế (nhất lục thế trung) không từng kinh thì niệm hàng danh. Trong miệng không niệm không sao, nhất trong tâm, quyết không để niệm (Phật) gián đoạn. Vì một khi gián đoạn, vọng khởi, chấp trước thì hiện lên. Nói như vậy thì dễ, thật sự làm được cũng rất khó. Khó vốn phải làm; không làm thì không ra được tam giới. Chúng ta phải cảnh giác, khó làm vốn phải làm. Làm thế nào? Chỗ cần cố gắng làm. Sinh phiến não, đừng sợ; một niệm niệm Phật, một niệm có vọng khởi, không sao. Chỗ cần cố gắng siêng năng, Phật hiệu niệm càng nhiều, kinh được càng nhiều, vọng khởi sợ được nén phớt lờ. Trong tâm từng niệm niệm như độn lục kinh dạy, nhất danh hiệu của Phật, thì sẽ không như hàng cái khác. Trong sinh hoạt, phải cố gắng rèn luyện, luyện tập đến khi vọng khởi, tập niệm không khởi lên tác dụng, tức là “công phu thành phiến”. Có năng lực này, quyết định được vắng sanh.

Đôi này chỗ cần câu Phật hiệu này nén phớt lờ phiến não là tất, đó là chân trí tuệ. Vọng khởi, chấp trước không dứt đoạn, quý vị niệm Phật cần đổi, chỉ sợ lúc lâm chung, vọng khởi lại hiện ra, vắng sanh không chắc chắn thì thật là đáng tiếc!

12- “Buông bỏ vốn duyên” tức là “Ly nhất thiết hỷ vọng khởi niệm”. Tất cả ngũ dục lục trần không còn tồn tại, công phu mới làm được đến giới ngườ. Nếu vốn còn tồn tại ngũ dục lục trần, vốn không ngừng vọng khởi, cảnh giới này sẽ không dứt được. Đạt cảnh giới như vậy, không như quyết định được vắng sanh, mà còn có thế “tùy ý vắng sanh”, muốn đi lúc nào thì đi lúc đó; còn có thế làm được “tôi tôi vắng sanh”: đừng mà đi cũng được, ngủ mà đi cũng được, đi bằng cách nào cũng được cả. Như thế mới hiểu được công đức đích thật thù thắng, phải xem chúng ta cố gắng thế nào thôi.

Chúng ta học Phật, niệm lại vắng sanh nếu bắt buộc, thì khó coi rồi. Ngươi ta đừng mà đi, ngủ mà đi, chúng ta không thế đừng mà đi, thì cũng phải ngủ mà đi. Rõ ràng ràng, mình mình bắt buộc bắt buộc, ra đi mà không bắt buộc, vậy mới là phải. Quý vị chấp nhận theo lý luận, pháp pháp của bộ kinh này tu học, thì quyết định làm được. Tất cả ngũ dục lục trần đều không còn tồn tại... Đạt đến cảnh giới như vậy, không như quyết định được vắng sanh, mà còn có thế “Tùy ý vắng sanh”, muốn

khi nào vắng sanh, thì đừng lúc đó vắng sanh; còn làm được “Tôi tôi vắng sanh”, đừng mà đi cũng được, ngồi mà đi cũng được, đi bằng cách nào cũng được.

Học trò của lão pháp sư Đôn Nhàn, ba ngày sau khi được vắng sanh, lão hòa thượng mới làm hậu sư cho Ngài. Ngươi này không biết chứ, ông ấy có học pháp không? Hành trì của ông tức là học pháp. Ông hiện thân thuyết pháp bằng một chiêu lâm chung này... Thì ra niệm Phật dễ như vậy: “Niệm một thì nghỉ, nghỉ xong rồi lại niệm”, ông làm gương cho chúng ta xem. Chúng ta học được điem này, hiểu quả còn thù thắng lợi ích hơn được “Đệ tử Kinh”.

Lão cố sĩ Lý Tử Hoa – người sáng lập đoàn niệm Phật Liên Hương trước đây ở Đài Bắc, vào ngày vắng sanh, ông cùng với người xe xích lô đến niệm Phật đoàn tham gia cúng tu. Trên xe, lão cố sĩ Lý nói với người ringer: “Tôi phải vắng sanh với thầy gì Tây Phương Cốc Lạc, bà mẹ mình có cảm thấy cô đơn, buồn bã không?” Với ông không biết hôm đó ông vắng sanh, nên trả lời với ông rất khăng khai: “Vắng sanh là việc tốt, ông có thể vắng sanh, thì đừng lo cho tôi nữa”, với ông đã đồng ý rồi. Hôm đó là ngày đến phiên cố sĩ họ Ngô y khai thố, ông nói với ông Ngô y: “Chúng ta hoá đi một chút, hôm nay đi tôi giỡn”. Ông lên bậc giảng một tiếng rồi đi đứng hờ, rồi thành khẩn khuyên răn mọi người niệm Phật vắng sanh Tinh tiến. Sau khi giảng xong, thầy giả với mọi người, nói phải về nhà rồi. Lão cố sĩ đã ngoài 80 tuổi, giảng một tiếng rồi đi đứng hờ, mọi người thấy ông đã giảng một rồi còn về nhà nghỉ ngơi. Không ngờ, ông từ bậc giảng bước xuống ngồi vào ghế salon ở phòng khách, thì vắng sanh rồi. Ông vẫn là vị mái nhà xưa của thầy gì Tây Phương Cốc Lạc. Lúc đó mọi người đứng tu tham gia niệm Phật đều chính mắt nhìn thấy. Lúc ấy tôi ở Đài Trung, phóng viên của báo Tân Sanh – cố sĩ Tử Tinh Dân ở Đài Bắc, cũng có tham gia học niệm Phật, hôm sau đã gọi nhanh nói cho tôi biết: Niệm Phật vắng sanh là có thật, một chút cũng không giả, chính ông ấy từ một chỗ ngồi kiêu hãnh.

13- Thanh tịnh, bình đẳng, giác, tu ở đâu? Tu học ở tất cả hoàn cảnh nhân, sự. Dùng phương pháp gì tu học? Dùng một câu Phật hiệu này. Khi cảnh giới hiện tiền, lúc chúng ta khởi tâm niệm, một ý niệm khởi lên, ý niệm thứ hai phải là “A Di Đà Phật”... Cố đức nói rất hay: “Không sợ niệm khởi, chỉ sợ giác không chừa”. Ý niệm của người tu hành là phải chuyển đi nhanh, ý niệm thứ hai phải chuyển thành

“A Di Đà Phật”, thế ba là “A Di Đà Phật”, thế tứ là “A Di Đà Phật”. Ý nghĩ A Di Đà Phật này niệm niệm từng giây, phải biết không để cho ý nghĩ phiến não niệm niệm từng giây.

Chỉ cần khi tâm đang niệm, bất kỳ là ý niệm gì, ý niệm vừa khi dấy, lập tức chuyển thành “A Di Đà Phật”... Có đức Thích Tôn thọ trì công hạnh con người: Bất luận niệm khi, chỉ phải giác tri” (không sợ niệm khi, chỉ sợ giác ngộ chớ), không sợ vọng niệm khi lên, chỉ sợ ý nghĩ này tiếp nối ý nghĩ kia, từng giây liên tục. Niệm thế như vậy vừa khi, công hạnh giác đức, ý niệm thế hai chuyển đổi thành “A Di Đà Phật”... Mỗi lúc niệm A Di Đà Phật, mỗi niệm niệm Phật A Di Đà, niệm niệm đều là A Di Đà Phật thì đúng rồi. Người tu hành khác với những người thọ trì, đó là họ hoán chuyển rất nhanh. Niệm thế như vậy là vọng niệm, thì họ đã phát giác. Ý niệm thế hai đã đổi rất nhanh thành “A Di Đà Phật” rồi. Đổi thành “A Di Đà Phật” tức là “giác”. Vọng niệm khi dấy là mê, mê lập tức chuyển thành giác, tức là giác ngộ. Nói như vậy tức là phá mê khai ngộ. Như đức Phật giác ngộ nhanh, trong tâm chỉ có Phật, không có vọng niệm khác.

14- Bồ Tát Tát Đề Thi Chí dạy chúng ta “Ưc Phật, niệm Phật”. “Ưc” là từng giây niệm trong lòng. Trong lòng thọ trì Phật là tâm thanh tịnh, niệm Phật là thân thanh tịnh. Phải nhớ kỹ pháp tu này, mỗi lúc mỗi niệm, đi, đứng, nằm, ngồi, không có gò bó, sợ đứng mất câu Phật hiệu này, quên hết tiếp khí phiến não, phân biệt, chấp trước.

“Ưc Phật niệm Phật, bất luận pháp pháp tu, đều tâm khai.” Đây là công hạnh lĩnh, dạy quý vị “Tĩnh niệm từng giây”. “Tĩnh” tức là không hoài nghi, không xen tạp; “Từng giây” tức là không gián đoạn. Bí quyết vắng sanh bất thoái thành Phật đều truy tìm cho chúng ta, chúng chỉ còn xem chúng ta làm như thế nào mà thôi.

“Ưc Phật niệm Phật” thế sẽ làm đức không gián đoạn, không xen tạp. Bất luận trong hoàn cảnh nào, thuận cảnh cũng thế, nghịch cảnh cũng đức; bất kỳ cùng ai, người thi cũng thế, người ác cũng đức, mỗi niệm niệm nguyện công u vắng sanh này quyết không gián đoạn, trong tâm mất câu Phật hiệu này niệm niệm liên tục, quyết không để như vậy. Trong niệm có thể không niệm, niệm trong tâm. Đôi khi gặp nghịch duyên, quý vị niệm Phật hiệu, họ nghe không lọt tai, phải báng quý vị, thì quý vị niệm

thâm trong tâm, miệng không niệm, lòng thuần chúng sanh, tùy hễ công đức. Đây là chơn thù thắng của pháp môn niệm Phật.

Nếu hàng ngày tụng niệm Phật, nhất định biến thành Phật. “Chuyển biến từ thế gian” (Chuyển biến thù thắng nhất), thì chuyển thành cảnh giới Phật. Quý vị nghĩ với Bồ Tát thì biến thành Bồ Tát. Nghĩ cái gì thì biến thành cái đó. Đây không phải do chơn Phật, Bồ Tát làm chơn quyết định, không phải do Thế gian đó, càng không phải là vua Diêm La (Diêm Vương) quyết định được, mà do ý niệm của quý vị đang chỉ phải quyết định... Phật giáo dạy chúng ta tu hành, nên tụng lý luận xây lên từ đây. Do đó, dạy quý vị “Cả Phật niệm Phật, hiện tiền đời này, tất định kiến Phật” (Như Phật niệm Phật, hiện giờ tụng niệm, nhất định thấy Phật), vậy thì sao không niệm Phật, không nghĩ tụng niệm Phật? Thế gian nhìn vào điểm tốt của người ta, người này tụng niệm lại nhất định sinh với “Tam thiện đời”; thế gian nhìn vào điểm xấu của người khác, người này tụng niệm lại tất định “Tam ác đời”. Thiện, ác hai đời đều do tâm tụng niệm sinh ra. Quý vị hiểu rõ sự thật chân tụng niệm, thiện ác hai đời đều không chơn lý, chỉ nguyện cao nhất chơn có một mục tiêu là muốn thành Phật.

15- Công phu là gì? Một câu Phật hiểu này có thể thay thế với tụng niệm, đó là công phu... Trong lúc niệm Phật, quyết không có với tụng niệm, thì là công phu. Công phu còn thì “thành phàm”; công phu sâu thì đó là “Sơ nhất tâm bất loạn”; càng sâu hơn thì là “Lý nhất tâm bất loạn.” Còn thì sanh với “Phàm Thánh Đồng Cáo”, sâu thì sanh với “Phổ Hiền Tỉn Hộ u Duyệt”, càng sâu thì đức sanh với “Thức Báo Trang Nghiêm đức.”

Công phu thật sự đức lực, với tụng niệm, tập niệm không khi nào lên, gọi là “công phu thành phàm” thì quý vị niệm Phật thành công rồi, quyết định đức vắng sanh, niệm chơn vắng sanh “Phàm Thánh Đồng Cáo”... Chúng ta thế gian nghe nói: Người vắng sanh biết trước giờ chết, không sanh bệnh, nói đi là đi, đứng mà đi, ngồi mà đi, muốn đi lúc nào thì đi lúc đó. Xin hỏi thêm, phải niệm đức công phu thế nào? Niệm đức công phu thành phàm là đức rồi... Biết trước giờ chết, tất cả vắng sanh, mất mất người đều làm được. Đây là công phu hằng (cập thế), trong tam bậc cứu phẩm (ba bậc chín phẩm), trung thế gian phẩm là có thể làm được. Công phu bậc trung (trung bậc) là “Sơ nhất tâm bất loạn”, công phu thuần thức rồi. “Niệm đức thuần thức,

niệm vọng năng sở”, năng niệm, sở niệm không còn rồi, lúc đó đức thầy c “Sở nhất tâm bất loạn”. Công phu thành phẩm và Sở nhất tâm bất loạn, đều gọi là “Niệm Phật tam muội”. “Công phu thành phẩm” là tam muội căn, “Sở nhất tâm bất loạn” là tam muội sâu... Khi niệm đến Sở nhất tâm bất loạn, sáu thức thức thông tự nhiên phát ra, không phải do quý vị yêu cầu. Thiên nhãn thông, Thiên nhĩ thông, Tha tâm thông, Túc mệnh thông, Thiên túc thông, Lưu thông đều hiện tiền. Vì sao? Khiến Tỳ phẩm nào đã đo lường rồi... Niệm Phật niệm đến công phu thành phẩm, thì là “Lý nhất tâm bất loạn”, không nên đã đo lường Khiến Tỳ phẩm nào, Trừ Sa phẩm nào cũng đo lường luôn. Hơn nữa, phá đức thầy c mắt phàm vô minh, chướng mắt phàm pháp thân, đó là Bồ Tát sở địa của Viên giáo, Bồ Tát sở địa của Biệt giáo.

Cái gì là công phu thành phẩm? Không xen tạp, không gián đoạn là thành phẩm rồi. Công phu quy định thành mắt phẩm không có tạp niệm, trong hai đến sáu thức, chỉ có mắt câu Phật hiệu, trong tâm thức chỉ có mắt A Di Đà Phật. Công phu thành phẩm quy định định vắng sanh. Nếu tiếp tục cố gắng thêm mắt thức gian, quý vị sẽ đức thầy c sanh thức thức. Sanh thức thức, thức là bất sanh bất thức. Lợi ích thù thù như vậy chúng ta không lấy, còn muốn như thức thức này, vì vậy kia, chi mà không vậy?... Hết thấy thức xuất thức gian pháp, cái gì cũng không yêu thích nữa, tôi chỉ yêu thích A Di Đà Phật, thì thành công rồi. Cái gì cũng không cần, chỉ muốn vắng sanh với Tây Phương Cực Lạc thế giới, thì vấn đề đã đức thầy c giải quyết.

Vắng sanh thức thức Cực Lạc, công phu tu hành của chúng ta, ít nhất phải niệm đến “Công phu thành phẩm”. Tức là nói, niệm đến tâm thanh tịnh. Phẩm nào tuy chưa đo lường, nhưng mắt câu Phật hiệu xác thức có thể phẩm đức phẩm nào. Điểm này rất quan trọng, ngàn vạn lần không thể sót... Nếu Phật hiệu không phẩm đức phẩm nào, thì lợi phẩm đi đến kiếp sau. Kiếp sau không nhất định là kiếp kế tiếp, không biết lợi phẩm trải qua bao nhiêu A-tăng-kỳ-kiếp mới gặp lợi, nên phải biết kiếp sau xa với không kỳ hạn. Do đó, nghĩ đến đây thì cảm thấy rất đáng sợ! Không gặp đức thầy c Phật pháp thì tạo nghiệp; tạo nghiệp thì chịu khổ báo (quả báo khổ), tạo lợi đức đo lường hạnh. Muốn công phu đức lợi, có mắt bí quyết, quý vị muốn biết không? Tức là đừng đi lo nghĩ vụ việc. Quý vị thích lo chuyện vụ việc, đi tìm hiểu thức phẩm mới, mắt đức niệm Phật xem như luống công.

Có thể niệm đôn công phu thành phẩm (công phu thành phẩm của trung tâm ng phm) thì đã là khi tám loại kh: Sanh, lão, bệnh, tử, ái biệt ly (yêu thích mà phải xa lìa), oán tng h (oán ghét mà phải thng g p m t, sng chung), c u b t đ c (c u không đ c), ngũ m xí thnh (vì có thân này [nên kh], là nhân của bảy loại kh k trên) nh trong kinh thng nói. Bây giờ đã không còn, m c dù v n ch a đ n đ c th gi i Tây Phng C c L c. Tr c kia s c kh e không t t, có r t nhi u bnh kỳ quái, niệm đôn công phu thành phẩm, thân th kh e l i, bnh t t cũng không còn, không c n đ n bác sĩ, vì không còn kh n a r i.

16- Niệm câu “A Di Đà Ph t” đ h n nhi u so v i niệm Chú Đ i Bi. N c Đ i Bi r t linh, n c thánh của A Di Đà càng linh nghi m h n. Đó là th t, không phải gi. Linh hay không linh, lý đ u “nh t tâm”, do đó nh t tâm không th nh đ ng cùng lúc (không th s đ ng c hai).

“A Di Đà” ba ch là m t ng, t c là m t chú, là Chú trong các loại Chú. Có ng i h i: “Ng i niệm Ph t có còn c n phải niệm Chú Lăng Nghiêm, Chú Đ i Bi, Chú Vãng Sanh...? Phải biết “A Di Đà Ph t” là vua của các loại Chú. Niệm “A Di Đà Ph t”, thì không c n niệm nh ng th Chú đó n a, vì đã bao quát trong câu Chú vua này.

T đ có th hi u đ c, thì ra câu “A Di Đà Ph t” là tng t a đ c a bao nhiêu đ n tích sách v (xem quy n 1 trang 502 của “Gi ng ký”). Do đó, quý v niệm đ c câu danh hi u này thì Chú gì cũng đã niệm, m t th cũng không sót. Quý v niệm chú khác, ch niệm đ c m t phn, đ sót quá nhi u; còn niệm tng t a đ (đ m c) thì đã niệm h t toàn b.

17- Chúng ta nói s a l i tu thi n, s a t căn b n (g c r); n u nói tu hành, thì tu t căn b n. Trong lòng không đ c phép có m t ác niệm, khi tâm đ ng niệm đ u là A Di Đà Ph t. G p m i ng i, không có ý nghĩ th hai nào khác, là mu n gi i thi u A Di Đà Ph t cho t t c chúng sanh, hy v ng chúng sanh yêu thích nh mình mà tin tng th trì. Nh v y m i có th báo đ n n Ph t. K h i h ng r ng: “Th ng báo t tr ng ân, h t tam đ kh”, phải làm th t, không phải nói c a mi ng là xong. T mình gi g n chánh niệm, th i th i kh c kh c đem pháp môn này gi i thi u cho ng i khác. Đó là “Th ng báo t tr ng ân, h t tam đ kh”. Chúng ta hàng ngày

niệm khổ hạnh hàng “Thiền báo tử thiền ân”. Thiền ân thế nhất là Phật ân. Lý gì để báo ân Phật? Phật cái gì cũng không cần, Phật kỳ vọng chúng ta đời này đời kia vẫn sanh Tửnh đời, có thể phá biến pháp môn niệm Phật, quăng bá rớt rãi cho tất cả đời chúng, thay Phật hàng pháp. Tiếc đời một người vẫn sanh, thế là tiến một người thành Phật, công đức của thế xuất thế gian có gì to lớn hơn việc này? Không có rồi! Quý vị đừng ngàn vạn chúng sanh, giúp họ hiện giờ ly khổ để vui sướng, chỉ bằng để một người thành Phật. Sau khi họ thành Phật, thế gian lại để vô lượng vô biên chúng sanh, số to lớn của cái thế không sao so sánh được. Hơn nữa, quý vị dạy hàng ngàn hàng vạn chúng sanh hiện tiến thoát khổ để vui, họ vẫn không thoát khỏi luân hồi, họ để cái thế chỉ là tạm thời, không phải vĩnh viễn.

Niệm Phật thành Phật cần “Thiền trì”, phải giữ thiêu cho tất cả chúng sanh; không thể để Phật pháp truyền đến ta thì diệt đoán. Nếu không sẽ có lợi với thế Phật, Bồ Tát, có lợi với Thế sẽ nhiều đời.

18- Phật Đà để xuống cõi thế cho chết. Chúng ta hiện giờ mới phát giác phải cõi thế cho chết, thế ra những pháp của hiện nay sẽ đúng không phải sai để. Những pháp sai, lý luận sai rồi, chỉ có thể sai các bộ, càng không phải là bộ phận quan trọng. Những bộ phận chủ yếu, hiện nay còn người vẫn chưa phát hiện, trong Phật pháp đã có từ lâu. Phật dạy chúng ta dùng những pháp gì để cõi thế? Dùng “quán thế gian” để cõi sẽ. Quý vị xem thầy bói thế gian sẽ trên đời này thế gian nói: “Thiền thế tâm chuyển”. Chúng ta muốn cõi thế cho chết, thay đời thế gian mới, dùng cách gì? Dùng tâm. Tâm thế, thế gian sẽ thế; tâm thanh tịnh, thế cho thế thanh tịnh. Tâm thế gian Phật thì biến thành Phật, tâm nghĩ về Bồ Tát thì biến thành Bồ Tát.

Chúng ta thế gian quán thế gian Phật, nhìn hình thế gian của Phật, như Phật niệm Phật, đó rất quan trọng, thế gian Phật để thế thế rất trang nghiêm, xem xong tâm sanh hoan hỷ. Thế gian nhìn hình thế gian này, mấy năm trôi qua không hay biết, thế gian mới của chúng ta sẽ biến thành thế thế gian Phật không khác. “Thiền tùy tâm chuyển”, đó là thế, không phải gì. Nghĩ về thân tâm thanh tịnh của Phật, vài năm sau, thân tâm của mình biết chết cũng đã thanh tịnh. Thân tâm thanh tịnh, trăm bệnh không sanh, trẻ già sinh biết lão, thế có kết quả biết người... Chúng ta hà thế phải đi thế gian (lão, bệnh, thế), những chuyển họ vẫn không thế này, thế sao không đem ý niệm ý chuyển qua

tỳng nh Ph? Đây m i quan tr ng. Đó là c u cánh th t s , trit đ viên măn thay đ i th ch t.

Tỳng t t c a th xut th gian, không t t b ng Ph. Quý v mu n xem tỳng t t, sao không nhìn hình Ph? Hình Ph t m t tí khuy t t t cũng không tìm th y. Mu n t c làm hình tỳng c a mình, c n y theo khuôn m u c a Ph t đ t c t o ra.

Tỳng t t là qu báo c a nhân duyên t t. Tnh đ tông càng ti n l i, chúng ta nh t tâm ni m Ph t thì đ c r i. Ni m Ph t, tâm t c là Ph t. Tỳng tùy tâm chuy n, ng i ni m Ph t đ c ba năm, tỳng m o s thay đ i... N u nh quý v ngày đêm đ u đ u ni m Ph t, đ u nh Ph t, ngoài Ph t ra, cái gì cũng không tỳng nh , l c này m nh, bi n đ i nhanh, cũng t t nhiên thay đ i đ c t t, nó th c s bi t bi n đ i... nhà th hình l n, trong vì ti n, trong túi có th đ t m hình nh , có th nhìn th y m i lúc m i n i. Cách làm này là hy v ng ch v đ ng tu, th i th i kh c kh c tỳng Ph t, ni m Ph t, không đi m tỳng cái khác. Nh cái khác đ u t o l c đ o luân h i, đó không ph i làm tiêu đi nghi p ch ng, mà là đang t o nghi p. Ch khi chúng ta tỳng nh Ph t, ni m Ph t là di t t i, đ i u này th t không gi chút nào.

Chúng ta mu n có tỳng m o t t đ p, thì có th tu mà đ c. “Tỳng tùy tâm chuy n”, tâm c a quý v t t, tỳng m o s đ i t t. Tu ba năm, năm năm s nh n ra rõ ràng, tám năm m i năm thì bi n đ i càng nhi u.

Ch c n tâm ni m ni m tỳng nh Ph t, đ ng nghĩ v b nh, b nh s không còn; dù có b nh th t, b nh cũng không còn. Vì sao? Quý v không nghĩ v nó, nó s không còn. Có th th y t t c pháp th t ra là t tâm sanh. Tr c kia, trên b c gi ng tôi đã tỳng nói v i quý v: Thân th là m t c máy, vô s t báo là linh ki n c a t h p. S c m nh nào kh ng ch nó, k t h p nó? Chính là “Ý ni m”. Chúng ta th ng nghĩ v b nh, thì s sanh b nh, ch u kh vì b nh. N u ni m ni m nghĩ làm Ph t, t ch c c a nó s không r i kh i Ph t, thì s thay đ i đ c th ch t.

Ph i dùng ph ng pháp gì c i thi n th ch t? Dùng tâm lý, tâm thanh tnh. Tâm c a ch Ph t, B Tát thanh tnh, tâm thanh tnh, thân s thanh tnh; t ch c c a các t bào trong thân th, s p x p c a công th c ph ng trình thu n theo t nhiên, thì r t bình th ng; bình th ng thì không già, không sanh b nh. N u kh i lên m t v ng ni m, t ch c c a t bào trong c th s thay đ i. Ph t pháp th ng nói: “Nh t thi t

pháp t̃ tâm t̃ ng sanh”, trong tâm kh̃ i lên m̃ t ý nghĩ, th̃ ch̃ t s̃ bĩ n hóa, thì s̃ b̃ t th̃ ng.

Ph̃ t có nói m̃ t câu chân ngôn trong kinh, ph̃ i nh̃ k̃ . Ph̃ t nói: “Nh̃ t thĩ t pháp t̃ (tùng) tâm t̃ ng sanh”, thân th̃ c̃ a chúng ta cũng là m̃ t pháp, cũng là t̃ tâm t̃ ng mà sanh. Tâm t̃ ng c̃ a quý ṽ không lành m̃ nh, không thanh t̃ nh, thân th̃ c̃ a quý ṽ t̃ nhiên s̃ sanh b̃ nh; ṽ ng t̃ ng, ch̃ p tr̃ c c̃ a quý ṽ ñ u h̃ n lõ n, thân cũng có th̃ sinh ra b̃ nh, vì sinh lý là do r̃ t nhĩ u t̃ bào, nguyên t̃ , đĩ n t̃ s̃ p x̃ p t̃ h̃ p l̃ i, s̃ s̃ p x̃ p theo ph̃ ng trình có m̃ t th̃ t̃ nh̃ t đ̃ nh. Ñ u th̃ t̃ c̃ a s̃ s̃ p x̃ p r̃ t t̃ nhiên, hoàn toàn gĩ ng nh̃ t̃ nhiên thì thân th̃ kh̃ e m̃ nh; gĩ s̃ s̃ p x̃ p c̃ a th̃ t̃ đã thay đ̃ i, thân th̃ s̃ phát sinh t̃ t b̃ nh... Khi m̃ t nĩ m cũng không kh̃ i, tâm đ̃ a thanh t̃ nh, lúc đó s̃ s̃ p x̃ p m̃ i hoàn toàn phù h̃ p ṽ i ph̃ ng th̃ c s̃ p x̃ p c̃ a t̃ nhiên.

Ng̃ i th̃ gian nói dùng ṽ n đ̃ ng, thũ c men đ̃ thay đ̃ i th̃ ch̃ t. Thũ c là “Đ̃ c đ̃ c”. Th̃ t s̃ có th̃ c̃ i thĩ n th̃ ch̃ t, chính là ý nĩ m. Thĩ n nĩ m, ác nĩ m, t̃ nh nĩ m, thù th̃ ng nh̃ t là “T̃ nh nĩ m”. Chúng ta mũ n thay đ̃ i th̃ ch̃ t, ch̃ c̃ n “T̃ nh nĩ m t̃ ng k̃ ” (t̃ nh nĩ m liên t̃ c), trong th̃ i gian t̃ m̃ t đ̃ n ba năm, th̃ ch̃ t s̃ hoàn toàn đ̃ c thay đ̃ i, không c̃ n th̃ i gian r̃ t dài.

T̃ t c̃ pháp h̃ u vi là h̃ ṽ ng, không ph̃ i là th̃ t, bao g̃ m thân th̃ c̃ a chúng ta. Làm sao buông b̃ thân th̃ ? Không c̃ n chú ý t̃ sáng đ̃ n t̃ i đi b̃ o đ̃ ng nó, vì thân th̃ mà ph̃ i lãng phí nhĩ u tinh th̃ n. Thân th̃ là h̃ ṽ ng, ph̃ i có th̃ th̃ t s̃ nhìn th̃ u, buông b̃ thân th̃ , thì thân th̃ s̃ ph̃ c h̃ i bình th̃ ng, t̃ nhiên kh̃ e m̃ nh, tr̃ ng th̃ . Ñ u ngày ngày vì thân th̃ này mà lõ ng, thân th̃ s̃ không bình th̃ ng.

Tr̃ lĩ u t̃ t c̃ b̃ nh kh̃ c̃ a thân tâm, thũ c t̃ t nh̃ t là “Lão th̃ t nĩ m Ph̃ t”, Lão th̃ t, tâm s̃ thanh t̃ nh, tâm thanh t̃ nh, thân s̃ thanh t̃ nh, thì làm sao sanh b̃ nh?

Th̃ t s̃ nh̃ t tâm nĩ m Ph̃ t, thân tâm thanh t̃ nh, trăm b̃ nh không sanh. Thân th̃ , tinh th̃ n càng lúc càng t̃ t, là hĩ n t̃ i đ̃ c “Hoa báo”, “Qũ báo” c̃ a t̃ ng lai càng vô cùng thù th̃ ng.

19- Singapore buôn bán ma túy, án duy nh̃ t là t̃ hình, là hình ph̃ t treo c̃ . S̃ ng̃ i buôn bán ma túy r̃ t nhĩ u, h̃ n ñ a đ̃ u r̃ t tr̃ tũ i. Sau khi h̃ b̃ b̃ t, nh̃ t vào

ngộ c tù thì chớ chớ lên đài để hành hình. Có sĩ Lý Mục Nguyên của Cố Sĩ Lâm Phật giáo, vào trại giam khuyên họ niệm “Kinh Vô Lượng Thọ”, niệm “A Di Đà Phật” cầu sanh Tịnh độ. Đợi đa số tội phạm đều tiếp nhận, trong ngục tù giờng như Phật thết tỉnh tỉnh của một niệm Phật để ng. Vì họ đều biết ngày nào sẽ vãng sanh, do đó buông xuống tất cả thế giới bên ngoài của thân tâm, chân chân thết thết đó niệm Phật. Ngộ i không niệm Phật, khi lên đài hành hình, toàn thân tê liệt (rã rời), phải có mấy người khiêng lên, khi treo cổ chết đi thì thết khếng (bây giờ: Mút, tai, mũi, miệng...) chảy máu. Ngộ i niệm Phật không cần người dìu đỡ, tự mình bước lên một cách tự nhiên, một tí sợ hãi cũng không có. Sau khi bước treo cổ chết đi, một mây bình thết ng, bước khế tề nghi! Sau khi hạ táng, nhết để c viên cếng rến (kiên cế tề), xá lộ i tề, đó là trong một để i của tôi chớ a tềng thết qua. Màu sắc đẹp, lộ i to, rến chếc, khi rế i xuống đểt phát ra âm thanh như kim loếi, bước khế tề nghi! Một ngộ i phải lên hành hình treo cổ, toàn bộ phạm nhân trong ngục đều niệm Phật để tền để a họ. Chếng mình như trong kinh nói: “Nhế c nhết nhết đáo nhế c thết nhết niệm Phật” (Niệm Phật tự một ngày đến bảy ngày), chân thết sám hếi, nhết tâm niệm Phật cầu vãng sanh, là có thể thết sế thành công.

Trế c hai ngày họ bước treo cổ, Phật hiếu ngày đêm không ngộ ng, diến mếo đều thay để i. Ngộ i nhà của họ đển thăm, nhận ra rết rõ ràng; trế c khi bước nhết vào trại giam, một mây của họ rết xếu, ngộ i nhà đều không muế n đểm xếa tề i. Vế y mà sau khi ở trong ngục niệm Phật, tềng mếo cế con ngộ i đều biế n để i, biế n thành để c thanh tềnh, hòa thiế n, hiế n tề. Ngộ i nhà quyế n thuế c nhìn thết y, không một ai mà không hoan hế. Vì thế, có không ít ngộ i buôn ma túy ở Singapore vãng sanh thành Phật. Ai cũng có nhân duyên, tuy nhân duyên khác nhau, họ để c vãng sanh thành Phật lộ i là một đểu không phải gì. Đểu này cho chúng ta một sế gế i mế nhận thết c rết lộ n.

---o0o---

G- NHÂN QU

1- Phật pháp nói “Quỹ báo thông tam thu” (nghĩa là quỹ báo thông ba đời). Thế nhất là hiện báo, đây là thọ thiện ác rứt nung, đời này thay đời vãn mạng, liên đời báo ứng. Thế hai là sinh báo, chỉ đời sau thọ báo ứng, quỹ báo không đời này. Thế ba là hựu báo. Hựu báo thì không nhất định đời nào, có thọ ngàn vãn kiếp sau. Vì quỹ báo nhất định phải “hội đủ nhân duyên” mới có thọ báo ứng. “Thọ” của bây giờ là nhân, nếu duyên không hội đủ, quỹ báo không thọ hiện tiền. Nhưng nhân của nghiệp tiền đời, sớm muộn khi gặp duyên, quỹ báo sẽ hiện tiền. Vì vậy, trong câu Phật thọ ứng nói “không phải không báo, chỉ vì thời khắc chưa đến”... Tuy có ác nhân, không có ác duyên, đời này không chịu quỹ báo. Có nhân của ác, đời này vẫn không thọ ứng thọ ác, thì duyên gì đã có rồi. Nhân duyên hội đủ, ác báo sẽ rứt nhanh chóng hiện tiền trong đời này. Chúng ta có thiện căn, đời này đời ác tu thiện, duyên ác đời rồi, thiện duyên tăng trưởng hàng ngày, tích tụ việc tu mỗi ngày, thiện báo gì có thọ đời sớm muộn. Thiện báo lớn nhất là đời c vãng sanh về Tây Phương Cực Lạc thế giới.

Hiểu rõ nhân quả ba đời, mới biết đời c trên thế gian này không thọ có việc chiêm lợi ích của người khác, cũng không có việc phải chịu thiệt thòi. Oan oan thế ứng báo, đời đời kiếp kiếp vay trả lẫn nhau, báo đi báo lại, chân tướng của lẽ c đời là thế đó. Đây là việc thế thế, đau khổ làm sao! Hiểu rõ thế ứng của quỹ báo liên thế, đời này dù có bị thiệt thòi, bị lừa, phải nghĩ đó là trả nợ, thì nợ sẽ trả xong; còn người khác nợ ta, mình đem bồi thí, không cần nợ. Tâm của chúng ta thanh tịnh, tâm thanh tịnh sẽ khai mở trí tuệ, tu hành như vậy, nhất định đời c chỉ ngừng qu.

2- Tổ sư Quang cực lực đề xướng “Liễu Phạm tử huấn”, mục đích là giúp chúng ta thoát sự tin vào nhân quả báo ứng. Trong xã hội hiện tại, đây là việc lớn khôn thiệt nhất. Vì sao vậy? Phật pháp suy thoái, nhà Nho cũng bị rồi, lòng người không nương tựa đức vua. Thế thế, khiến người của chúng ta không có tiêu chuẩn, thì thế giới sẽ đời loạn. Trong đời loạn lạc, nếu ai ai đều tin vào sự thật của “Nhân quả báo ứng” thì khi khi tâm đức đức niệm sẽ biết ý tứ mọt tí, sẽ giúp nhiều cho sự ổn định, trật tự của xã hội. Do đó, Ngài cực lực đề xướng “Liễu Phạm tử huấn”, tin sâu nhân quả, đời ác tu thiện, thế cứu nhiều phúc. Tiêu chuẩn của thiện ác là gì? Ngài dùng “Cổm ứng

thiên” làm tiêu chuẩn của thi nhân ác, đoan ác tu thi nhân; dùng “Di Đà Kinh Yếu Giải” để làm sách thân tâm của chúng ta, cứu sanh Tịnh độ.

3- Phước đức, trí tuệ, minh khế, trường thọ đều là do “Nhân” của bất thí mà đắc. Tài bất thí thì đắc giàu tài lộc, pháp bất thí thì đắc thông minh trí tuệ, vô úy bất thí thì đắc khế mệnh sống lâu. Tiền tài, giàu sang ai ai cũng muốn có, trí tuệ mọi người đều muốn, minh khế trường thọ càng mong muốn. Ba thứ này đều muốn mà không chịu tu nhân thì đi đâu mà cầu? Cầu không đắc đâu. Duy có tu nhân thì mới đắc quả báo.

4- “Phú quý vinh hoa”, chuyện vui không tranh giành mà đắc. Trong số mình có thì không giành cũng có, trong số không có thì dù tranh giành cũng không có đắc... Do đó người xưa nói “Nhật m nh t trác, m c phi ti n đ nh” (Cái ăn cái uống đều đắc đnh sn), không trường “nhân” làm sao có “quả”? Đã hiểu rõ chân tướng số thật của thế gian, chúng ta muốn đắc thi nhân quả thì cần gắng mà đi tạo thiện nhân.

Phải hiểu rằng, cầu mong đoạt của kẻ khác, mà số của mình đã đnh sn là có, thì thật là oan uổng, vì nếu không lấy của người khác thì mình cũng sẽ có bấy nhiêu đó. Người bất kẻ khác cướp đoạt làm tổn hại là vì trong số mình của họ vốn không có. Nếu không bất kẻ khác lấy đi thì cũng tiêu hao mất thôi. Vậy phải phù hợp với đnh luật nhân quả.

5- Tiền tài là có trong số mình, trong số mình không có thì không thể phát tài. Nếu trong số mình không có tiền mà bạn có cách phát tài thì Phật Thích Ca Mâu Ni cũng bái quý vẻ làm thầy. Vì Ngài không có cách gì để làm đắc, quý vẻ đã vượt qua khỏi nhân quả, làm đ o l n, phá vỡ luật nhân quả, pháp xuất thế gian đều không siêu vượt đnh luật nhân quả, điếu này chúng ta nhất đnh phải biết. Thật ra “Mi ng ăn mi ng u ng, đã đắc đnh tr c r i”. Vậy ai quyết đnh? Tự mình đnh. Đ i này nhiều tiền là do quá kh đã tu “tài” bất thí nhiều. Đ i này thông minh trí tuệ là do trong quá kh tu nhiều “pháp” bất thí. Đây là quả báo đ i này đắc. Phật nói: “Đ c tri ti n th nh n, kim sanh th gi th; đ c tri lai th qu, kim sanh tác gi th”. Muốn biết đ i tr c đã làm nh ng gì, hãy xem đ i này nh n quả báo ra sao; muốn biết quả báo đ i sau thế nào, nh ng gì làm trong đ i này chính là nhân của quả báo đ i sau.

Đã biết rằng tiền bạc, phú quý là có trong số mạng thì cầu nó để làm gì?... Hiểu được nhân quả, báo ứng thì mới có thể an phận thọ thọ ứng. Người lái, tiền tài có được bằng những thủ đoạn bất chính, Phật pháp gọi là “Bất tịnh chi tài”, thoát ra trong số mạng vẫn có, song tất cả cách làm đã dùng tâm sai, xem có oan uổng không! Dùng tâm thanh tịnh, tất nhiên nó cũng số được, cần chi khi lên những ác niệm mà tạo nên những ác nghiệp đó.

Nghĩ để cách để giữ gìn của cải, tiền bạc, lo sợ nó sẽ mất đi. Nhưng không biết rằng dù lao tâm khổ thân đến tất cùng cũng không chắc giữ lại được. “Như thế chỉ cánh, vô nhứt tùy gi”. “Chỉ cánh” tức là lao tâm, thân khổ đến khi già chết cũng không mang theo được một thứ gì. Đúng là “Vạn vật không mang đi, chỉ có nghiệp theo mình”. Một đời làm nhiều nghiệp ác, đều mang theo rồi. Ngoài nghiệp ác ra, một thứ cũng không mang đi được. “Thiện ác họa phúc, truy mẫn sinh sanh”. Kết quả đời được là như thế đấy.

Tu thiện, mang đi thiện nghiệp, tạo ác, mang theo ác nghiệp. Ác, tiếp lại cảm ứng nên được quả tai họa. Thiện, kết quả tiếp lại là phúc đức. Tất đó có thể biết “Họa phúc vô môn, duy nhân tạo chi” (Họa phúc không cảm, do người tạo nên).

6- Nhân của kẻ mệnh trời ứng thọ là “Vô úy bất thí”, phóng sanh cùng với không sát sanh đều thuộc vô úy bất thí. Giúp cho chúng sanh mãi mãi rời xa số hãi, buồn lo, khổ não, đó gọi là vô úy bất thí. Chúng ta giúp đỡ người khác thoát khỏi khổ não, được sự bình an, lòng bất thí này sẽ được quả báo kẻ mệnh trời ứng thọ.

Có tiền không chịu bố thí, sẽ gặp được quả báo của nghèo khó. Lạm pháp (bòn xén và pháp), tham pháp hay Phật pháp mà mình biết được, không chịu truyền thọ cho kẻ khác, không chịu tu pháp bố thí, sẽ bị quả báo ngu si. Người lái với vô úy thí, tức là uy hiếp người khác, làm cho kẻ khác thân tâm bất an, quả báo sẽ là nhiều bệnh tật, tuổi thọ ngắn ngủi.

Thế nên giúp đỡ người bệnh thì mình không sinh bệnh, thế nên giúp đỡ người già thì mình sẽ không già yếu. Tuổi tác tùy theo những nghiệp thọ lại gieo nên người trẻ tuổi. Quá khổ có không ít người gặp qua lão cổ sĩ Lý Bỉnh Nam ở Đại Trung. Lão cổ sĩ 95 tuổi mà không cần người khác hầu hạ, đi bộ cũng không cần chèo gậy. Ông kẻ mệnh trời ứng thọ là quả báo của vô úy thí. Ông dùng Phật pháp, y thuật giúp đỡ nhiều

ngộ i bệnh tật già yếu, do đó bản thân ông được quí báo thù thặng như vậy. Tuy vậy dĩ không thể chê bai, bởi nếu i bệnh già, ngộ i già c, bệnh nhân, vì thế ng lai mình b bệnh, tuổi đã già, ngộ i trẻ tuổi sẽ chê bai bởi quý v. Quí báo là như thế. Trừng nhân gì thì được c quí báo đó. Nhân duyên quí báo, mất tí cũng không sai.

Vui v, trẻ ng thế, sẽ c khỏe từ đâu đến? Tâm lòng thanh tịnh mà đến. Tâm lý khỏe mạnh, thân thể từ nhiên được c khỏe mạnh. Do đó, tâm địa thanh tịnh, trăm bệnh không sanh. Không như ng không b bệnh, tôi thế ng nói: Không chết (bất tử) là thế dĩ. Quý v hỏi tôi: “Tôi có chết không?” Tôi sẽ nói với quý v: “Tôi quyết định không chết”. Đây là chuyện thế. Không sanh bệnh, không phải chết, là sống mà vắng sanh tịnh đi theo A Di Đà Phật... Dùng phương pháp gì tu tâm thanh tịnh? Dùng phương pháp niệm kinh Vô Lượng Thế, dùng phương pháp niệm A Di Đà Phật. Đây không phải là mê tín.

7- Phật thế ng rằng dĩ chúng ta không nên có lòng làm từ n hỏi dĩ với bất kỳ một chúng sinh nào... Đây chính là nhà Phật thế ng nói: “Bát Tát sẽ nhân, chúng sanh sẽ quí”. Khi chúng sanh thấy quí báo hiển hiện thì lúc ấy mới sẽ. Lúc này sẽ hải cũng không sao tránh khỏi ác báo. Đã tạo nhân, thế thế quí báo. Bát Tát biết rằng tạo nhân thế có hậu quả, do đó thế c thế thân chú ý khi khỏi thế ng niệm, không từ n hỏi ngộ i, càng không từ n hỏi đến đoàn thế. Quí báo thế được c là thanh tịnh, viên mãn.

Trong kinh thế ng nói: “Bát Tát sẽ nhân”. Bát Tát hiểu rõ sẽ thế chân thế ng, dù phải chịu khổ n khổ rất lớn cũng không oán trách, trách ngộ i. Các Ngài biết thế chịu quí báo. Ác báo đã thế xong, thế nhân chín mu i thì thế quí hiển ra. Đây mới là ngộ i thế sẽ có trí tuệ, hiểu rõ chân thế ng c a sẽ thế.

8- “Chuyện thế ng khác thế” là nói sẽ xoay vòng c a quí báo, tu n hoàn c a sẽ giết hải. Dĩ này bản giết hải chúng, dĩ sau chúng giết hải bản. Quí báo là tu n hoàn, không chi m thế c l i cũng không b thế thế thòi. Oan oan thế ng báo mới là b mất thế thế c a l c thế o luân hải.

“Thế ng tông c ng sanh, canh thế ng báo thế ng”. Nếu chúng ta nghĩ thế được c hai câu này rồi thì cho dù ngày nay trên thế gian này có ngộ i khác ph báng, sẽ nh c, lăng nh c, tâm c a chúng ta sẽ bình thế n. Vì sao hải không ph báng, không hà hi p ngộ i khác mà chỉ hi p đáp mình? Trong quá khứ ta đã hà hi p hải, ph báng hải.

Ngày nay hễ mất trẻ mất với ta, nỡ này mà trẻ xong, với sau thiên hễ sẽ thái bình, không còn gì nữa rồi. Do đó, cần biết triết tiêu tột cả nỡ đi với oan gia kẻ thù, trong lòng sẽ thanh thản thôi.

Tột cả chúng sanh ở thế gian này không thế không có oan gia, không thế không có trái chớ. Vì thế vô thế kiếp cả quá khứ chúng ta ở trong luân hồi, không biết đã kết oán thù với bao nhiêu chúng sanh, cũng không biết đã nỡ bao nhiêu cả chúng sanh. Mình nỡ ngộ với ta nhiều, ngộ với khác nỡ ta ít. Khi ngộ oan gia trái chớ gặp nhân duyên hễ thế, tuy không quen biết cũng phải đòi nỡ, trẻ nỡ. Việc này Phật pháp nói thế ra thì chúng ta rất dễ nhận biết. Trong đời này cả chúng ta, rất nhiều chuyện không như ý muốn, đức biết là sẽ không như ý cả hoàn cảnh ngộ với và việc. Phật dạy chúng ta lúc nào cũng phải nhún nhường. Nhún nhường là trẻ nỡ, là giải oán. Đẳng đẳng trong lòng, đẳng so đo.

Tuy đời này bề mặt là, chịu thế thời, mình phải biết chắc là trong kiếp quá khứ ta đã hà hiếp hễ, chớ ngộ ngộ cả nỡ trẻ hễ nên hôm nay hễ lại chớ ngộ ngộ ta. Báo ứng mất thì trẻ mất, sẽ kết toán đến đây, tột cả triết tiêu, tâm khai, ý mở. Sẽ tính xong, nỡ đã không còn. Nếu không dứt đi, còn ôm hễ trong lòng thì thế ng lại lại đi trẻ nữa. Đời đời kiếp kiếp báo qua báo lại, mãi mãi không xong, không hết. Hễ nỡ a mớ mớ tởn trẻ nữa đều nghiêm trẻ hễ nỡ nỡ trẻ, rất là khổ khi, đáng sẽ.

Nhân quả báo ứng, thế hào không sai. Đẳng và tởn bề cả chúng ta bề ngộ với khác ăn cắp, sao hễ không trẻ mớ cả ngộ với khác mà chớ lấy cắp cả ta? Có lẽ kiếp trước mình trẻ mớ cả hễ, bây giờ hễ lấy cắp với. Sẽ này xem như đã tính xong, không còn việc gì nữa... Do đó, dù ngộ với khác hễ hễ chúng ta, biết kẻ thế đo nỡ tàn nhận cả nào, thế mớ chỉ lấy đi mớ ng sẽ cả chúng ta thì cũng đẳng so đo. Vì sao? Sẽ sách (nỡ) đến đây đã hết, cùng nhau kết nỡ cái thế n duyên, kiếp sau thành Phật còn có thế để hễ. Kết thế n duyên, không so đo, không ép chúng sanh phải phiến não, đó là tu hành.

Phải biết thế ng cả chúng sanh trong sáu đẳng ng, chớ qua là oan oan thế ng báo. Thiêu tởn trẻ tởn, nỡ mớ đến mớ, tuy đời không có lý để trẻ thoát. Phật Thích Ca Mâu Ni thành Phật, còn phải thế hiến “Mã mớ chớ báo”. Trong truyện ký cả Phật Thích Ca Mâu Ni có ghi lại: Cơm bình bát xin không để để ăn, ngộ với ta

dùng thức ăn cho ngựa đến cúng dâng Ngài. “Tôi Trẫm tuy tể tướng” cũng không thể, còn có lúc đói vì việc này nọ, không có cơm để ăn. Đấng thánh nhân cũng không thể vì một đũa thức ăn tích đức mà không có quí báo ác; quí báo là nhân của kiếp trước đã gieo trồng.

9- Phật trong kinh nói rất rõ ràng: Duyên cha con đến như thế nào? “Báo oán, báo oán, đòi nợ, trả nợ”, giữa người và người, người và vật tất cả chúng sanh, nói thật không ngoài bốn thế nhân duyên đó. Duyên kết nối nhiều đến nhiều kiếp, chỉ là nông nhớt, nhiều ít mà thôi. Do đó, khi Bồ Tát khởi tâm dâng niệm đấng rất lớn thế, rất chú ý. Vì các Ngài hiểu được sự thật của chân tướng, quyết không khởi một ác niệm, quyết không tạo một việc ác. Vì các Ngài biết rằng, một ác niệm, một việc làm lỗi, tướng lại nhất định sẽ mang lại điều không như ý trong đời sống. Các Ngài muốn đời sống của mình tốt đẹp, không chấp ngã, chỉ có không tạo ác nghiệp thì mới có thể đạt được.

Quan hệ giữa người và người là quan hệ của sự báo oán, báo oán, đòi nợ, trả nợ... Bốn thế quan hệ này là biến tướng của những nghiệp quí do kiếp trước tạo mình đã làm. Hiểu rõ sự thật chân tướng, mới biết thì ra người sống trên đời không có chủ thì thôi, cũng không ai chiếm được lợi. Tôi biết người ta lừa dối, vẫn vui vẻ cho xong một món nợ, có lẽ trong đời quá khứ tôi đã lừa gạt họ, bây giờ bắt họ trả lại, vậy cũng tốt vì nợ này đã trả xong. Bữa ăn trưa cũng là kiếp quá khứ mình đã trả nợ của họ, bây giờ việc này xem như sòng phẳng. Nhân quả vẫn tuần hoàn không ngừng, hiểu được thật tướng thì tâm khai, ý mở.

10- Phật nuôi dạy con cháu bằng cách giáo dục chúng cho tốt, những đức lành từ tiền bối phát khởi. Phật vì chúng mà tu phước, tích đức thì chúng mới thức được đức độ. Đấng tiền bối phát khởi cho chúng, chúng cho rằng tiền tài có đức quá dễ dàng, nên dễ sa đọa và tạo nghiệp.

Thường biết, ban phát ân huệ cho người khác, con cháu đến trả ơn sẽ rất nhiều. Đấng và người khác không một tí ân huệ, mới một niệm đấng từ từ lợi thì sự báo oán đâu có đến. Đấng là đến để báo oán, đòi nợ. Uống phỉ bao nhiêu tâm huyết để giáo dục chúng, đến sau cùng chỉ làm quý vật thật vô nghĩa, cũng tức là “phần nết bệ nghĩa, không có báo đền”.

11- Phật nói ba đời không có vọng ngữ, thì làm gì có thể đưa ra lý do để chớp mũi. Phật từ nhân đưa, đời đời kiếp kiếp không có vọng ngữ, do đó khi Phật đưa làm gì ra thì có thể che hết khuôn mặt. Nếu không chịu tu nhân thì sao làm gì có quả báo?

---o0o---

H- THIỀN ĐỊNH

1- Thiền định là sự chuyên tâm cố gắng đi tìm. “Thiền” và “Định”, trong phiên dịch là chữ Hoa và chữ Phồn hạp lại. “Thiền” là “Thiền Na”, dịch từ âm của Phồn ngữ. “Định” là chữ Hán. Do đó, chữ trước là Phồn ngữ, chữ sau là Hoa ngữ. “Thiền Na” là tỉnh lại, ý nghĩa của Tỉnh là Định, nhưng trong Tỉnh có từ lại (suy nghĩ). Đó không phải là cái định chết cứng, mà là cái định sống động, vì thế cũng được dịch là “Chư quán”. Ý nghĩa của “Chư” là định. Trong chữ có quán (từ ngữ). Do đó, chúng ta niệm câu “A Di Đà Phật” là thiền định, là chữ quán. Khi niệm Phật, mắt vọng niệm trong tâm cũng không có, từ là “Định”, từ là “Chư”. Câu A Di Đà Phật này rõ ràng rằng, mình mình biết biết, thì là “Quán”, thì là “Lại”.

2- Huệ Năng đời sơ đồ đệ ngữ của ta ngữ thiền, không phải ngữ của đoàn, di truyền bí quyết ngữ thiền (quay mắt vào từ ngữ). Trong “[Pháp Bảo] Đàn Kinh”, Lục Tổ đời sơ nói rất hay: “Ngoài bất từ ngữ viết thiền, niệm bất động tâm viết định” (Ngoài không chấp từ ngữ, trong không động tâm), từ là thiền định, không phải ngữ của xếp bằng hình vào vách... Bên trong phải tiêu trừ phiền não của tham, sân, si, mạn; bên ngoài không biết sự quyên rũ của danh văn, lợi đồ, ngũ dục lạc trần thì là thiền định. Định nói đây là tánh định, là ý định, cũng là “Thiền Lăng Nghiêm đời định” đã nói trong “Kinh Lăng Nghiêm”. Hay nói cách khác, đó là tâm thanh tịnh.

Phồn cuối của “Kinh Kim Cang”, Thích Ca Mâu Ni Phật căn dặn Tôn giả Tu Bạt Đa, Bồ Tát từ thế nhứt định phải từ hành hóa tha. Phải dùng thái độ gì để từ hành hóa tha? Đức Thế Tôn dạy Ngài “Bất từ từ ngữ, như như bất động”, tám chữ này từ là thiền định. “Bất từ từ ngữ”, từ là ngoài không chấp vào từ ngữ. “Như như bất động” từ là bên trong không động lòng. Nói cho đến gần, dễ hiểu một chút thì ngữ của tu hành tuy từ không thể bỏ ngoài cảnh cảm thọ, mê hoặc, đó là “Không chấp

tổn". Không phải là rời bỏ cảnh giới bên ngoài, rời khỏi rời, còn gì mà để chúng sanh? Tuy tiếp xúc như quyết không chấp tổn, quyết không bỏ nhơn hòng, đó là "Thiền". Bên trong không động tâm, không động tâm nào? Không động bởi tham, sân, si, mạn; không động thọ phi nhân ngã, quyết không có phân biệt, chấp trước, đó là "Định".

Thích Ca Mâu Ni Phật dạy Tôn giả Tu Bồ Đề: "Bất thọ tổn, như như bất động". Thiền tông do Lục Tổ truy vấn lại, "Thiền định" là từ hai câu này mà ra. "Không chấp trước tổn là thiền, không động tâm là định". Thiền định thật sự là khi lòng căn tiếp xúc với cảnh giới lòng trần mà không khởi tâm, không chấp tổn, chấp không phải là ngọa xấp bằng hàng ngày. Nếu thân tuy ngọa xấp bằng, tâm thì vắng tổn, đó là thiền định gì? Chấp trước tổn thì không có thiền, ý niệm động thì không có định.

Phật và Đức Bồ Tát luôn ở trong định, đời định thì không có xuất [định] nhập [định]. "Thế Lăng Nghiêm đời định", "Na Đà thọ tổn từ định, vô hữu bất định thọ" (Na Đà chế Phật, Bồ Tát) nói trong "Kinh Lăng Nghiêm". Đi, động, nằm, ngọa đều ở trong định, chế Phật và Bồ Tát đều thọ tổn là như vậy.

3- Trong tất cả thiền định, đều không có gì thù thắng bằng "Niệm Phật Tam muội". Chế thù thắng nhất của Niệm Phật tam muội là mọi ngọa đều có thể tu, mọi ngọa đều có thể dứt dứt. Không cần nhiều năm, nhiều tháng, một đời là có thể thành tựu. Chúng ta nói một đời là còn quá dài, theo như trong kinh Phật nói "Nhất nhứt sát nhứt nhứt" (một ngày đến bảy ngày) thì có thể dứt dứt Nhứt tâm bất loạn. Thật có lý khi gọi đó là vua trong Tam muội.

"Định" là then chốt của việc tu hành. Mục đích học Phật của chúng ta là phải khai minh trí tuệ. Trí tuệ từ đâu mà khai minh? Từ "định" mà khai minh. Do đó, trí tuệ không có cách gì để cầu, chế cần có định. "Định" khởi lên tác động thì là trí tuệ. Định, tuệ cùng một thể, định là "tho", tuệ là "động". Có "tho" thì động nhiên có "động". Định trong Tịnh tông tức là "Nhứt tâm bất loạn", cũng gọi là "Niệm Phật Tam muội". Tam muội là thiền định. Vì thế chế vậy chế đức chế lòng chế xấp "Trì giới niệm Phật", gọi là luật lệ quan trọng. Từ phẩm thứ 32 đến 37 của kinh "Vô Lượng Thọ" đều nói về giới luật, chúng ta y theo cuốn kinh này mà tu hành, không cần tìm công đi tìm. Ngọa

niệm Phật là câu tâm thanh tịnh, có thể tu tập “ngũ giới thập thiện” (năm giới, mười thiện), để vì chúng ta câu “Nhất tâm bất loạn”, câu “Niệm Phật tam muội”, quyết định được chắc chắn.

Phật pháp như thế đúng pháp tu tập trong “Định”. Cái định này, đến gần như thế, dù đang như thế, tức là “Nhất hăng chuyên niệm” của Tịnh Tông đã nói. Chúng ta ai ai cũng làm được “Nhất hăng chuyên niệm”. “Nhất” là nhất tâm, cũng là chuyên tâm. Chuyên tâm là nhất tâm. “Hăng” là một pháp hăng hăng, vậy là được rồi. Chuyên tâm theo một pháp hăng hăng, hăng hăng theo pháp A Di Đà Phật, tâm của chúng ta tức được thanh tịnh. Thanh tịnh đến một trình độ nhất định thì sẽ bớt loạn, tức là thiển định. Được thiển định tức được “Sơ nhất tâm bớt loạn” như Phật môn đã nói.

4- Chúng ta muốn cầu trí tuệ chân thật, phải cầu “Đĩnh”. “Đĩnh” tức là tâm thanh tịnh. Với tất cả pháp, “Không phân biệt, không chấp trước, không khởi tâm, không động niệm” là đĩnh. Đĩnh tức là từ tánh; tác động của tâm đĩnh là trí tuệ thật sự ... “Tuyệt nhiên bát đĩnh” của thế gian là gì, vì có thế mới đi... Đĩnh thế chín (đĩnh thế 9) mới là thật. Tuyệt nhiên bát đĩnh là tám giai đoạn, lên cao nữa là cầu đĩnh (đĩnh thế chín), là sự chứng đắc của bậc A La Hán. A La Hán đắc đĩnh thế chín, tuy tất cả không bỏ thoát chuyển. Do đó, đĩnh này mới là thiện đĩnh thật sự.

[illegible]

5- Quý vị tu thiền thì cách mạng thì quý vị cũng không đến đến cõi trời ở Thiền, vì ở Thiền không có đức niệm, phải thế có hàng phước đức [đức niệm]. Nếu vị nào có hàng phước đức thì quý vị vẫn ở trong Đức giới, Đức giới cũng không đến đến đức. Vậy mới biết khó thế, chứ không dễ dàng. Do đó, không chịu niệm Phật cầu sanh Tịnh độ thì thế là ngu muội, nông cạn! Biết rõ chân tướng thế, mới biết ngoài pháp môn này ra, không còn con đường thế hai có thể ra khỏi luân hồi,

bởi vì đó là con đường đời nghiệp vắng sanh, vắng tướng vắng chơn nhất cũng đi đường. Đây là một việc không đời!

6- Trong “Khởi Tín Luận”, Bồ Tát Mã Minh nói với chúng ta rất rõ ràng, cần kể, dạy cho chúng ta thái độ học tập: Thứ nhất “Ly ngôn thuyết tướng”, không nên chấp trước ngôn từ thuyết pháp của Phật. Thứ hai “Ly danh tướng tướng”, đừng nên chấp trước rất nhiều danh tướng riêng, thuật ngữ trong kinh Phật. Thứ ba “Ly tâm duyên tướng”, đừng nghĩ ý nghĩa của chúng. Nghe kinh như vậy là tu định. Định có thể khai trí tuệ, do đó vậy nghe là được khai ngộ rồi.

---o0o---

I- TÍCH DUYÊN

1- Chúng ta phải ghi nhớ một nguyên tắc quan trọng là: phát nguyện phải chân thật, tiếp tục học mong cầu Phật, học pháp lợi sanh, phải ghi nhớ là tùy duyên chớ không phan duyên. Khi duyên chơn hiện tiền thì không miễn cưỡng, không cầu. Không đi tìm cầu hạnh, nếu tìm được kiền, vậy là sai rồi. Có ý niệm tìm cầu hạnh, tìm được kiền, thì tâm không thanh tịnh, sẽ không như pháp. Cho nên, phải chờ đợi đến khi nhân duyên chín muồi; nhân duyên chơn chín muồi thì phải chăm chú tu hành, tu tâm thanh tịnh, tâm bình đẳng của chính mình, học công phu pháp môn này. Chờ đợi cầu duyên chín muồi, quyết định không được phan duyên.

Học pháp lợi sanh làm hay không? Phải làm, phải tùy duyên mà làm, không được phan duyên mà làm. Có cầu hạnh thì làm, không có cầu hạnh thì không đi tìm kiếm mà làm, vậy là đúng rồi. Làm cũng như không làm. Nếu không công, tôi đã làm được bao nhiêu việc tốt, đây là chấp trước tướng mà tu pháp, sẽ không có công đức gì cả. Phải “Tam luân bất trụ”, trong tâm một lòng một dạ niệm Phật.

Có cầu hạnh thì tùy duyên giúp đỡ chúng sanh, tùy duyên cũng phải tận tâm tận lực, công việc mới làm được viên mãn. Nếu không có cầu hạnh thì tự mình lão thành niệm Phật. Thật sự chân thành niệm Phật, thì sẽ được đời mà vắng sanh, ngửi mà vắng sanh, biết trước ngày già, lâm chung không có đau khổ.

2- Trên thế gian này làm mọi việc tốt, mọi thứ công đức, đều không bằng câu “A Di Đà Phật”. Tất cả hành vi thiện, việc thiện, chúng ta tùy duyên làm, quyết không phan duyên. Phan duyên là có ý muốn làm, vậy là tâm đã xen tạp. Tùy duyên là nguyện lòng làm, là gặp thì làm; khi chưa gặp thì ý niệm cũng không có. Khi gặp rồi, làm xong cũng không nghĩ tới nữa, đây là tùy duyên. Tuy làm mọi việc thiện, tâm đã thanh tịnh, trong tâm vẫn là một câu “A Di Đà Phật” quyết định không có thay đổi, quyết định không có xen tạp.

Phật tử phàm phu, tu học, không cần tu theo khác, lão sư niệm câu “A Di Đà Phật” là đủ rồi. Niệm đến thân tâm thanh tịnh, phàm phu học sẽ hiển tiến, đạo lý này phải tin sâu không hoài nghi. Nếu không tin sâu như vậy, thì trong xã hội ngày nay sẽ xảy ra những việc làm tệ hại, chúng ta nên làm nhiều việc tốt, tùy duyên tu phàm phu là đúng, chấp có ý tu phàm phu là sai rồi.

Niệm Phật niệm đến thân tâm thanh tịnh, cái đức đó là phàm phu vô lậu. Phàm phu vô lậu thì tiếp tục lại đức vắng sanh Tịnh độ, y (báo) chánh (báo) trang nghiêm với Phật không hai không khác, phàm phu học làm sao sánh bằng? Không phải nói ngược lại học Phật không đi làm việc thiện, việc thiện phải tùy duyên mà làm, không phan duyên thì tâm chúng ta sẽ đức thanh tịnh.

3- Ngược lại học Phật tâm đã thanh tịnh, hàng ngày đi nhân, xả thế, tiếp vật đều phải tùy duyên. “Tùy duyên” là không tự mình chấp trước (theo ý riêng). Trong tùy duyên mà đạo nhân ác tu thiện...

Phàm là đi với mình có lợi đều là ác. Phàm là đi với cộng đồng Phật pháp có lợi ích, đi với chúng sanh có lợi ích, đều là thiện. Phật pháp tiếp đến đến cuối là phá ngã chấp, phá pháp chấp. Có ý kiến là có chấp trước, có chấp trước đó là ác, thì có ngã chấp, có pháp chấp... Tùy duyên là cái gì cũng tốt, thuận cảnh cũng tốt, nghịch cảnh cũng tốt, ta đều hoan hỷ mà cùng cộng xả với họ, vì họ có chấp trước, ta thì không có; họ có phân biệt, ta không có phân biệt, họ có vọng tưởng, ta không có vọng tưởng; không có, thì cái gì cũng tùy thuận; có rồi, thì đi tiếp, thì có đức chứng. Đâu có hoàn cảnh nào mà không thể cùng sống chung? Đâu có nhân số nào mà không thể cùng cộng xả?

4- Có nguyện mà không cầu thì đức tốt tươi. Có nguyện, sau cái nguyện còn có một cái tâm hy cầu (hy vọng và cầu xin), đây là gánh nặng rồi, cũng rồi khổ não.

Cái gì kh? C?u không đ? c thì kh. Khi c?u đ? c thì l?i lo l?ng đ? c m?t, s? m?t đi, thì kh? l?i đ?n n?a. Cho nên, Ph?t đ?y chúng ta “Tùy duyên mà không phan duyên”, đây thì đ? c đ?i t? t?i r?i. Cho dù ho?ng pháp l?i sanh, cũng không ngo?i l?. Có duyên thì chúng ta làm cho t?, không có duyên thì chúng ta ni?m Ph?t cho t?, càng t? t?i. Có duyên, quý v? ph?i t?n tâm t?n l? c mà làm thì m?i viên mãn; không có duyên, tâm c?a ta v?a phát là viên mãn r?i, không c?n đi làm, đây là tùy duyên.

---o0o---

J- THÀNH PH? T

1- Th? gi?i C?c L?c đã xây d?ng viên mãn thành t?u r?i. Không nh?ng là th? gi?i c?a Chân- Thi?n- M? - Hu? thành t?u viên mãn, t?t c? nh?ng ng? ?i v?ng sanh v? n?i đó, không m?t ai là không tu h?nh thanh t?nh. T? t?ng, ki?n gi?i, ngôn t?, t?o tác, không ai là không thanh t?nh đ?n cùng t?t. Đ?u c? c là trang nghiêm, t?t đ?p đ?n c? c đi?m! Th? gi?i Tây Ph?ng, b?t lu?n là hoàn c?nh v?t ch?t, ng? ?i, vi?c, không có m?t tí khi?m khu?y?t. Đ?c xong nh?ng kinh văn này (là ch? nh?ng kinh văn “Nh?t h?ng chuyên trí trang nghiêm di?u th?”, “Trang nghiêm chúng hành”, “Ngã dĩ thành t?u trang nghiêm Ph?t th?, thanh t?nh chi hành”, “B? c? c l?c gi?i, vô l?ng công đ?c, c? túc trang nghiêm”,...), mà v?n không mu?n v?ng sanh v? Tây Ph?ng C?c L?c th? gi?i đ? g?n gửi v?i A Di Đà Ph?t, ng? ?i nh? th? thì gi?ng th?y Lý t?ng nói “Phi ngu t? c cu?ng”, không là ngu mu?i, thì là cu?ng v?ng. Nói cách khác, đ?u óc không bình th?ng. Ng? ?i bình th?ng bi?t đ? c s? th?t này, l? nào l?i không c?u sanh v? th? gi?i Tây Ph?ng C?c L?c?

2- “Tín th? ph?ng hành”, ph?i th?t s? “Tín”, ph?i th?t s? “Th?”, thành th?t y theo nh?ng l?i đ?y c?a Ph?t mà làm. N?u có th? làm theo, thì là đ? t? đ? nh?t c?a Nh? Lai, t?ng lai quy?t đ?nh đ? c v?ng sanh. Chúng ta đã ghi danh, đ?ng kí, l?y s? Tây Ph?ng C?c L?c th? gi?i, đ?ng nhiên quy?t đ?nh ph?i đi. B?y gi? th? gi?i này ch? là tùy tu?ng mà di?n, đ?ng nên m?i mê n?a. Nh?t đ?nh ph?i hi?u rõ, h?t th?y v?n pháp trên th? gian này đ?u là gi?, nên buông xu?ng, x? b? h?t. Trên th? gian này, b?t lu?n đ?i v?i ng? ?i nào, vi?c gì, v?t chi, trong lòng quy?t không có m?t tí l?u luy?n.

Bởi vì chúng ta là người của thế giới Tây Phương Công Giáo, quyết định vĩnh sanh, một tín ngưỡng cũng không nên có.

3- Vĩnh sanh Tây Phương Công Giáo thế giới thì mãi mãi không còn đau tam ác đau, vĩnh viễn không bị đau xuống lên đau luân hồi. Quý vị đến nơi thế gian này, là Bị Tát tha nguy hiểm tái lai, không có thế gì mà không từ từ. Quý vị đến để chúng sanh, chỉ không phải đến để thế báo. Quý vị đến để thế hiên, nơi diên tuồng, nhàn nhàn là diên cho người khác xem. Đó hoàn toàn khác hẳn.

4- Khi chúng ta sanh đến thế giới Tây Phương Công Giáo, Khiến Thế phiến não của đọt, Trộn Sa phiến não của đoan, vô minh của phá hột, Đấng Giác Bị Tát vẫn còn một phẩm sinh tử của vô minh của đọt đoan; vị đến Tây Phương Công Giáo thế giới, sẽ đoan tuy thế hột nhàn phiến não này rất nhanh, rất dễ dàng. Đọt hột phiến não thì chúng đến viên mãn của Vô Thế của Chánh Đấng Chánh Giác.

“Giờ sẽ đi hạ mã tam thiên” (ví dụ như là cháy lên khắp tam thiên), “tam thiên” là tam thiên đi thiên thế giới”. Giờ sẽ như tại nên lên bất chợt xảy đến thì phải làm sao đây? Không sao, như oai đến của Phật, tất có thế siêu thoát (“Tha Phật oai đến thế năng siêu”). Lúc bấy giờ vẫn phải quyết sanh Tịnh độ, không cần lo lắng. Khi có kiếp nên lên, Phật sẽ hiện thân đến tiếp đến quý vị. Như thế phải có lòng tin, phải thế tin tưởng của Phật nói, bất luận gặp phải tại nên gì, đều có thế tùy lúc mà vĩnh sanh. Đây là Phật đã thế ký cho chúng ta, thế sẽ ban cho chúng ta – nhàn nhàn người niêm Phật một viên thu được an tâm, không phải hoài nghi nữa. Gặp kiếp nên gì, đều phải như thế tâm niêm Phật, đến hoằng hột, đến sẽ hải.

5- Khi sanh vị Tây Phương Công Giáo thế giới thì không có một thế gì là không bình đẳng. Hình dáng của Phật A Di Đà thế nào quý vị cũng thế đầy. Quý vị cao lên hột như A Di Đà Phật, thế chột, màu da cũng giống với A Di Đà Phật, mọi thế thế đến đều như nhau, đó là pháp giới bình đẳng... Hiện giờ trên thế gian này, thế hình thế của Bị Tát Quán Thế Âm, Bị Tát Đệ Thế Chí thì lý, thế của các Ngài; đến Tây Phương Công Giáo thế giới thì là lão huynh lão đệ, hột thế hột thế rỗi (đàn anh hột thế trên và đàn em hột thế dưới). Nếu chúng ta dùng pháp thông thế thế mà tu hành, quý vị thế nghĩ xem, phải tu đến năm nào mới sánh bằng với các Ngài?

Vì vậy, trong tất cả pháp môn, không có gì khác thù thắng hơn, có thể thấy rõ đây là pháp môn “cứu cánh phật pháp”.

Khi sanh đến thế giới Tây Phương Cực Lạc, những quả báo đời trước quá cao, quá nhanh, làm ta giật mình, không thể tin nổi; những đó là sự thật. Nhưng vì như chúng ta, một phạm phiến não cũng chưa đoan, được đời nghiệp vãng sanh, về a sanh đến Tây Phương Cực Lạc thế giới, thì đáng ngợi ngợi ngang hàng với với Quán Âm, Thích, Văn Thù, Phổ Hiền như Bồ Tát, vậy thật quá rồi! Nhưng đó là sự thật! Sanh về Cực Lạc thế giới, tất viên mãn tam bất thoái; do đó tuy là phàm phu nhưng có thể nói đã là Đẳng Giác Bồ Tát. Sự thật này, trong “Yếu Giải” của Ngài Ích Đệi nói rất tường tận, tỉ mỉ.

6- Sanh đến Tây Phương Cực Lạc thế giới thì là vô lượng thọ, tuổi thọ ngang bằng với A Di Đà Phật. Thọ mạng dài không cách nào tính đếm được; máy tính hiện đời nhất trên thế giới hiện nay cũng không tính ra. Đây là từ “vĩnh sanh” (sống mãi) mà trong các tôn giáo khác thế gian nói. Vĩnh sanh thật sự, trên Trời còn chưa được, tuổi thọ chỉ dài hơn một tí so với người ở thế gian mà thôi. Tuổi thọ của “cõi Trời Phi Thiên Phi Phi Thiên” là bất tận đời kiếp, vẫn còn là một con số nhất định. Duy chỉ có Tây Phương Cực Lạc thế giới là thật sự vô lượng thọ. Vì vậy, sanh về Tây Phương Cực Lạc thế giới tất là một đời thành tựu.

7- Ngài trời Cực Lạc thế giới ra, trong lúc đọa luân hồi trước sau đều là cô độc. Đến Tây Phương Cực Lạc thế giới rồi thì không còn cô độc, vì bà con, quyến thuộc quá nhiều. Cha mẹ, sự trưởng, bạn học, đạo hữu, thân bằng quyến thuộc trong những kiếp quá khứ, đã niệm Phật được vãng sanh, họ cùng A Di Đà Phật đến tiếp đón quý vị. Phàm những vị thiện nhân theo A Di Đà Phật cùng đến tiếp đón quý vị, đều có quan hệ với quý vị. Không có quan hệ, sự không theo Phật đến tiếp đón quý vị. Về gặp một thì giới thiệu: tôi là bạn, vợ chồng, anh em, chị em, bạn tốt, đạo hữu đồng tu của đời nào kiếp nào của quý vị. Về nói, bạn năng của các thức mánh, thiên nhân thông lập tức khôi phục, như là rồi đều là quen biết cũ. Thì ra là như thế, bà con bạn bè nhiều như vậy, tiếp đón thật không xu!

Trong kinh nói rất rõ, đến khi lâm chung, một hồi thì không vào, đến lúc đọa luân hồi, thay hình đổi dạng, tuy gặp mặt nhau mà không nhận ra. Thế mới biết, ân ái

không phải là thật, không có cách nào để giải nỗi đau. Duy nhất vãng sanh Tây Phương Ng长乐 thọ giải, bà con gia quyến cần đi đi khắp khắp, bắt luôn đi đi đến đến ng nào, đâu thấy đau, đâu nghe đau, hoàn toàn biết rõ tình trạng sinh hoạt lúc bấy giờ của họ. Do đó, muốn thoát sự yêu thọ gia thân quyến thuộc của mình, chỉ có một cách: Mau mau về Tây Phương Ng长乐 thọ giải. Trước tiên đến đó để quan sát những thân bằng quyến thuộc, đến khi thấy họ họ tâm chuyển ý, có thể tiếp thu Phật pháp, thì đi đến họ, đến đến họ về长乐 thọ giải, lúc ấy chính thể thân mình có năng lực này.

Hieu quả nhất là lực đạo luân hồi. Hiện tại trong thọ giải này, bà con quyến thuộc cần quý và có đức mẫn nại? Khi chuyển khắp rồi thì đến ai nấy đi, không còn quen biết nữa, mới thì quan họ đều phải bắt đầu lại từ đầu, cho nên rất xa lạ. Duy chỉ Tây Phương Ng长乐 thọ giải mới có nhu cầu thân bằng thân hữu (bạn bè).

8- Sanh đến Tây Phương Ng长乐 thọ giải, ai ai cũng thân thông quặng đi. Tôn Ng Không trong phim “Tây Du Ký” không sao sánh nổi, kém hơn nhiều. Tôn Ng Không mới có 72 phép biến hóa, chúng ra gì cơ? Đến Tây Phương Ng长乐 thọ giải, biến hóa vô lượng vô biên, phân thân đi đến những thân bằng quyến thuộc, còn bản thân mình thì không rời khỏi bản cảnh A Di Đà Phật. Quý và có thể phân ra vô số thân, mới ngày này vô số Phật, đến vô số chúng sanh, toàn là dùng phân thân mà đi.

Sanh đến Tây Phương Ng长乐 thọ giải, như thọ thọ bà con quyến thuộc cần quý và, hiện họ sống ra sao, quý và lúc nào cũng nhìn thấy đau. Cho dù họ là lực đạo luân hồi, họ không nhận ra quý và, quý và vẫn nhận biết họ. Họ đã đến con đến ng nào? Tình trạng hiện giờ ra sao? Lúc nào thì cần duyên chín muồi (thực là quý và nói pháp với họ thì họ nghe lọt tai, họ có thể tin) thì quý và có thể tùy lúc hóa thân vì họ mà thuyết pháp, đi đến họ. Do đó, muốn thoát sự giúp đỡ thân bằng quyến thuộc, không đến Tây Phương Ng长乐 thọ giải, thì không có năng lực này.

9- Phật đức đức thoát sự do chúng ta tu hành chỉ giúp đỡ vong linh cần ông bà, cha mẹ sanh và cõi Trời Đạo Lạ, tất nhiên đó không phải là “cửu cánh”, thọ thọ lại vẫn không tránh khỏi luân hồi. Thoát sự muốn giúp đỡ họ đến cửu cánh, cách duy nhất là thể mình vãng sanh về Tịnh độ. Nếu người thân quyến thuộc sanh về đến cung trời Trời Đạo Lạ, thọ thọ cần Thiên nhân (người trời) rất dài, quý và có thể hóa thân lên trời

giảng kinh thuyết pháp cho họ, khuyên họ niệm Phật vãng sanh. Đó mới là thật sự giúp đỡ họ, cũng là lợi ích của công đức thuyết pháp.

10- Sanh với Tây Phương Cực Lạc thế giới, ác nghiệp của đời đời kiếp kiếp đều xoay chuyển rồi. Nhưng oán gia trái chủ trong đời quá khứ, nay mạng của họ cũng đến rồi, nay tiền cũng đến rồi, không còn bận tâm đến ý. Phải trả không? Đương nhiên là phải trả? Trả bằng cách nào? Làm Bồ Tát đi đời họ, đi giáo hóa họ vì khi sanh với Tây Phương Cực Lạc thế giới rồi, tất cả tánh đức đều bộc lộ, trí tuệ rất dồi dào. Trong thế tánh có vô số của báu, có thể trợ giúp nhiều hơn cho họ, khiến họ sanh lòng hoan hỷ. Đón Tây Phương Cực Lạc thế giới mới có bốn lĩnh này.

---o0o---

NAM MÔ A DI ĐÀ PHẬT

Chú ý:

I/ Tam pháp:

1/ Hiểu đúng nghĩa cha mẹ, phụng dưỡng sòng sủa trọn vẹn, từ tâm bất sát (có lòng từ bi không sát sanh), tu mới nhiếp thọ.

2/ Thờ trì tam quy, giữ gìn giới cấm (giữ các giới đầy đủ), không phạm oai nghi.

3/ Phát tâm Bồ đề, tin sâu nhân quả, đức thế tôn kinh Đại thừa, khuyên tu hành giỏi (khuyến báo người tu hành).

II/ Tam Niệm X:

1/ Quán thân bất tịnh; 2/ Quán thọ khổ; 3/ Quán tâm vô thường; 4/ Quán pháp vô ngã. Tam niệm x không ngoài mục đích dạy chúng ta nhìn thấu buông xả.

III/ Tam Chánh C:

1/ Ác đã sanh phải đoạn; 2/ Ác chưa sanh đừng sanh; 3/ Thiện đã sanh tăng trưởng; 4/ Thiện chưa sanh phải sanh. Tam Chánh C dạy chúng ta đoạn Ác tu Thiện.

IV/ Tam Nhứt Túc:

1/ Dục nhĩ ý túc – tĩ c ham muĩ n ít, biĩt đĩ; 2/ Tinh tĩn nhĩ ý túc – tĩ c tinh tĩn không lui; 3/ Niĩm nhĩ ý túc – tĩ c tâm an; 4/ Huĩ nhĩ ý túc – tĩ c lý đĩc. Tĩ Nhĩ Ý Túc đĩy chúng ta biĩt buông bĩ, biĩt đĩ thĩ ỉng vui, phĩ ỉc huĩ song tu.

---o0o---

NGHIỆP SÁT NƠ NG – NHIỆU BỒ NH TỐT

Tinh Không pháp sở thuĩt giĩng.

Ngĩ ỉ trên thĩ gian có rĩt nhiĩu bĩnh tĩt, tĩ đĩu mà đĩn? Nghiĩp sát quá nĩng. Lúc trĩ ỉc, khi tĩi đĩc quyĩn “Đĩla Tĩng Bĩ Tát Bĩn Nguyĩn Kinh”, sĩ đĩn nĩi đĩng cĩ tóc gáy. Tĩi sao tĩi có cĩm xúc sâu nĩng đĩn nhĩ vĩy? Cha cĩa tĩi lúc còn sĩng, rĩt thích đi săn bĩn, cho nên nghiĩp sát rĩt nĩng. Vĩ khi đĩ chĩa tiĩp xúc vĩ Phĩt pháp, tĩi theo cha ngày ngày đi săn, ngày ngày sát sinh, không có ngày nào mà không sát sinh, tĩi làm hĩt ba năm.

Khi xĩa có thĩy bĩi toán nói vĩ cha tĩi rĩng cha tĩi có thĩ không qua khĩi bĩn mĩĩi lĩm tuĩi (45 tuĩi). Cho nên, ông tĩ chĩc trĩ vĩ quĩ nhà, đĩnh lĩnh qua kiĩp nĩn này. Không ngĩ, sau khi vĩ đĩn quĩ nhà, khoĩng nĩa năm thì bĩ bĩnh, năm đĩ đúng lúc bĩn mĩĩi lĩm tuĩi. Bĩ bĩnh đĩ, lúc sĩp chĩt, đúng nhĩ trong “Đĩla Tĩng Kinh” miĩu tĩ, ngĩ ỉ bĩ cuĩng loĩn, thĩy núi thì chĩy thĩng lên núi, thĩy sông nĩ ỉc thì nhĩy xuĩng lĩn hĩp bĩt cá, giĩt cá, tĩi trông thĩy rĩt sĩ hĩi! Sau này khi đĩc “Kinh Đĩla Tĩng”, nhĩ lĩi tình trĩng cĩa cha khi bĩ bĩnh và chĩt thĩ thĩm, tĩi ỉn nĩn sĩm hĩi. Không nhĩng không dĩm sát sinh, tĩi còn phát tâm ỉn trĩ ỉng chay, không dĩm ỉn thĩt chúng sanh nĩa.

Cho nên, sau khi tĩi hĩc Phĩt, chĩ làm ba vĩc: Thĩ nhĩt là phóng sanh, khi xĩa sát sanh, bĩy giĩ phóng sanh đĩ chuĩc tĩi. Thĩ hai là bĩ thí thuĩc men. Thĩ ba là ỉn kĩng. Khi tĩi còn nhĩ, mĩ tĩi cũng thĩ ỉng thĩ ỉng tìm ngĩ ỉi bĩi toán đĩn mĩng cho tĩi, sĩ mĩng cĩa tĩi không khác cha tĩi, đĩu không qua khĩi bĩn mĩĩi lĩm tuĩi. Tĩi rĩt tin, vĩ trong kí ỉc cĩa tĩi, ông nĩi tĩi chĩt lúc bĩn mĩĩi lĩm tuĩi, bĩc cĩa tĩi chĩt lúc bĩn mĩĩi lĩm tuĩi, cha tĩi cũng chĩt năm bĩn mĩĩi lĩm tuĩi.

Khi tôi xuất gia, thầy tôi, có hai sếp huynh rất hợp với tôi. Chúng tôi là sinh cùng năm, cùng tuổi nên sẽ mừng cả ba ngày chúng tôi không khác nhau lắm. Ông thầy bói toán nói chúng tôi đều không qua khỏi bốn mươi lăm tuổi. Đến năm bốn mươi lăm tuổi, tháng hai đi hết một ngày, tháng năm lại đi thêm một ngày, đến tháng bảy tôi bị bệnh. Tôi hiểu rõ đến phiên tôi rồi. Khi thầy Cổ Long Đài Loan, vị trụ trì Thiền Phật giáo Đai Giác Tự là Sinh Nguyên lão hòa thượng mời tôi giảng “Kinh Lăng Nghiêm” trong thời gian an cư kiết hạ; nhưng “Kinh Lăng Nghiêm” giảng viên mãi đến quyên thời ba, thì tôi bị bệnh. Tôi biết thời gian đến rồi, cho nên ở nhà đóng cửa phòng niệm Phật cầu vãng sanh, cũng không đi khám bác sĩ vì bác sĩ trừ được bệnh chứ không trừ được mạng, chứ một lòng niệm Phật cầu sanh Tịnh độ. Kết quả là sau một tháng thì hết bệnh, cho đến tận bây giờ không bị bệnh gì cả, tôi đã qua được kiếp này.

Sau đó một năm, Hội Phật Học Trung Quốc – Đài Loan tổ chức “Nhân Văn học pháp hội”, vào thời kỳ này tôi giảng “Nhân Văn học Hội Quốc Bát Nhã Ba-la-mật Kinh”. Trong pháp hội, tôi gặp được Cam Châu họat Phật (Phật sư), Ngài mời tôi ngồi xuống. Ngài nói với tôi: “Tịnh Không pháp sư, lâu ngày đã không gặp mặt rồi”. Tôi nói: “Bach Phật gia, có việc gì không?”

Ngài nói: “Trước kia, sau lưng ông, chúng tôi có nói rằng con người của ông rất thông minh, đáng tiếc là thầy mình nói ngớ, lại không có phước báo”.

Tôi đáp rằng: “Điều này nói trước một tôi cũng được. Tôi không kiêng kị, tôi hiểu rõ.”

Ngài lại nói: “Nhưng mà mấy năm nay ông giảng kinh, hoằng pháp lợi sanh, công đức làm được rất lớn. Vì nên mừng cả ông đã hoàn toàn chuyển đổi, không những có đức phước báo, thầy mình của ông còn rất dài”.

Vì tôi đã được “Kinh Địa Tạng” thầy được quí báo cả cha phải chịu, tôi mới hiểu đều quay lại. Cho nên, cảm xúc của tôi thâm sâu hơn người khác. Tôi đi săn bốn ba năm, tào tể sát sanh rất nặng. Tôi hai mươi sáu tuổi học Phật, sau đó là ăn trứng chay, không dám sát sanh nữa. Tôi đã được quí báo này, tôi có thể làm chứng cho quý vị.

Có người nào mà không hy vọng và cầu cho thân họ được khỏe mạnh, cũng tránh? Làm cách nào? Trì giới không sát sanh, thì trong tâm mà trì. Đối với tất cả chúng sanh, phải đoan ý niệm sát hại, quyết định không làm việc gì có thể tổn hại đến tất cả chúng sanh. Không nên không được làm, ý niệm cũng không được có. Nên đừng vượt như bé như muỗi, kiến, cũng không được sát hại. Quý báo của quý vị là trường thọ, không bệnh, khỏe mạnh.

(Trích lời của “A-Nan Vấn Sư Phật Kiết Hung” 15-13-78)

---o0o---

KHAI THỊ CỦA TÂM KHÔNG LÃO PHÁP S

Đối với câu Phật hiểu này, phải có lòng tin kiên định. Tôi bệnh nặng, tôi niệm Phật cầu sanh Tây Phương Cực Lạc thế giới. Tôi không đi bác sĩ khám bệnh, cũng không uống thuốc, tôi không mua thuốc bệnh, chỉ mua niệm Phật cầu sanh Tịnh độ. Phải có quyệt tâm, nguyện làm như vậy, người này mới có thể thành công.

Không tham sống sợ chết, không tham ngũ dục làm trăn trở của thế gian này. Chỉ có một niệm là cầu sanh Tây Phương, càng sống càng tốt, càng nhanh càng tốt. Phải có cái tâm này, mới là phát nguyện chân chánh, nguyện sanh bất luận (nào kia).

Thần thức, người Trung Quốc gọi đó là linh hồn, là không sanh không diệt. Căn bản là không có sanh tử, chỉ qua là đời thân thể, đời hoàn cảnh sinh hoạt, như là di dân vậy, đời thân phận mà thôi. Cho nên, người hiểu rõ chân tướng của vũ trụ, quyết không sợ chết.

Tất cả chúng sanh, không sanh không diệt, chỉ là chuyển biến mà thôi.

Người có sanh diệt tự nhiên là có tử, thế mạng dài ngắn không đáng kể. Không nên sợ chết, không nên tham sống. Người học Phật thích chết, người chết rồi sẽ đến Cực Lạc thế giới mà! Là kẻ được vui sống một chút. Tôi không sợ chết, tôi thích chết, tôi rất thích chết sống một chút.

Trên hành vi, nghiệp sát là tội nặng nhất. Cho nên, tông học trọng tâm giới luật của Phật, nói cho chúng ta biết là “Tâm bất sát”.

Vô úy bồ thí đợc khế mnh, trng th. Vô úy bồ thí thì đó là ăn chay, không ăn tht chúng sanh.

Quy luật của trớ đợc là vay tr: có vay t có tr; nhân qu báo ng, t hào không sai. Cho nên, h sanh phóng sanh, không ăn tht của t t chúng sanh, công đợc này r t n.

Bồ thí, tôi siêng làm ba việc này: In kinh, phóng sinh và bồ thí y đợc (thuợc men).

Đnh cao nh t của Ph t pháp đó chính là m t câu: “Nam Mô A Di Đà Ph t”.

---oOo---

PH NG PHÁP M I NI M.

Pháp s Tnh Không gi ng đ y.

Ph ng pháp m i ni m (t c là m t ngày ni m 10 n và m i n ni m 10 danh hi u A-Di-Đà-Ph t) là ph ng pháp đ n gi n, l i ích thi t th c trong việc hành trì pháp môn ni m Ph t. Đợc bi t thích h p v i nh ng ng i b n r n, ít có th i gian tu t p. Hành trì theo ph ng pháp này s giúp cho chúng ta nh t tâm chánh ni m A-Di-Đà-Ph t và giúp cho chúng ta an l c, thanh th n ngay trong giây phút hi n t i.

Th i khóa hành trì đợc b t đ u khi chúng ta b t đ u th c gi c vào sáng s m. Chúng ta ng i th ng ng i và ni m rõ ràng danh hi u A-Di-Đà-Ph t 10 n v i tâm chánh ni m, ni m l n ti ng hay ni m th m tùy theo ý mu n t ng ng i. Chúng ta l p l i công phu này 9 n n a trong m t ngày. Nh v y, chúng ta công phu theo ph ng pháp này 10 n trong m i ngày. Th i gian đó đợc đ ngh nh sau:

1. Ngay sau khi v a th c gi c bu i sáng s m.
2. Tr c khi b t đ u dùng đi m tâm.
3. Sau khi dùng đi m tâm.
4. Tr c khi làm việc chính trong ngày.
5. Sau khi làm xong việc chính trong ngày.
6. Tr c khi ăn tr a.
7. Sau khi ăn tr a.
8. Tr c khi ăn t i.

9. Sau khi ăn tĩ.

10. Lúc trỏ c khi đi ng.

Quan trỏ ng nhĩt là phĩi hành trĩ đĩu đĩn. Sĩ gián đĩn, không kiẽn nhĩn khi hành trĩ sĩ làm giĩm hiĩu lĩc tác đĩng. Nĩu hành trĩ liẽn tĩc, tĩnh cĩn thĩ ngĩ i tu sĩ thĩy cĩng ngày thĩn tĩm cĩng gia tĩng niĩm an lĩc. Tĩnh tĩn hành trĩ phĩĩng phĩp niĩm 10 danh hiĩu A-Dĩ-Đĩ-Phĩt kĩt hĩp vĩi niĩm tĩn và bĩn nguyĩn chĩn chĩnh không thay đĩi, chĩc chĩn bĩo đĩm tĩm nguyĩn vĩng sĩnh cĩi Tĩy Phĩĩng Cĩc Lĩc, cĩi Vĩ Lĩĩng Thĩ, Vĩ Lĩĩng Quĩng sĩ thĩn tĩu.

Theo Lĩo Cĩ Sĩ LĩY BĩNH NAM là Thĩy cĩa phĩp sĩ TĩNH KHÔNG khuyẽn dĩy khi niĩm đĩ 10 niĩm, sĩ niĩm kĩ hĩi hĩĩng nhĩ sau:

Nguyĩn đĩm cĩng đĩ c nĩy

Trĩng nghiĩm Phĩt Tĩnh Đĩ.

Trĩn đĩn bĩn ĩn nĩng.

Dĩĩĩ cĩu khĩ tam đĩ.

Nĩu cĩ ĩi thĩy ngĩ.

Đĩu phĩt Tĩm Bĩ đĩ.

Hĩt mĩt bĩo thĩn nĩy.

Đĩng sĩnh nĩĩ c Cĩc Lĩc.

Hĩĩ: Kĩ Hĩĩ Hĩĩng cĩ tác đĩng gĩ?

Đĩp: Cĩng dĩng cĩa bĩi kĩ Hĩĩ Hĩĩng rĩt lĩn. Ngĩĩĩ tu hành bĩt luĩn là niĩm Phĩt, hĩy niĩm kĩnh, khi niĩm xĩng, nhĩt đĩnh phĩĩ niĩm kĩ Hĩĩ Hĩĩng mĩt lĩĩt. Hĩĩ Hĩĩng cĩ ngĩĩ là gĩm vĩ, tĩc là mĩt phĩĩng phĩp đĩm cĩng đĩ c niĩm Phĩt, niĩm kĩnh gĩm vĩ mĩt nĩĩ. Gĩm vĩ nĩĩ nĩi? Gĩm vĩ vĩĩc cĩu sĩnh vĩ Tĩy Phĩĩng Cĩc Lĩc thĩ gĩĩ!

Chĩng riĩng gĩ niĩm Phĩt, niĩm kĩnh mĩĩ hĩĩ hĩĩng vĩ Cĩc Lĩc thĩ gĩĩ, mĩ bĩt luĩn làm vĩĩc lĩnh nĩi cũĩ đĩu phĩĩ hĩĩ hĩĩng vĩ Cĩc Lĩc thĩ gĩĩ. Cĩng tĩch thĩm đĩĩc mĩt phĩĩn cĩng đĩ c thĩ hĩ vĩng đĩĩc vĩng sĩnh cĩng tĩng thĩm mĩt phĩĩn. Nĩu làm cĩng đĩ c nhĩng chĩng hĩĩ hĩĩng cĩu sĩnh vĩ Cĩc Lĩc thĩ gĩĩ thĩ chĩ sĩ đĩĩ sau chĩ đĩĩc hĩĩng bĩo ĩng trĩĩ, cĩĩ ngĩĩĩ, vĩn cĩ luĩn hĩĩ trĩĩ lĩc đĩĩo,

chúng để cho giải thoát. Phàm càng lìa, càng dể thoát, nên kiếp kế tiếp đó càng đáng sợ hơn.

Vì thế, người học Phật phải đem hết thảy công đức hồi hướng vãng sanh Tây Phương thì lúc lâm chung mới có hy vọng được sanh vào Tây Phương Cực Lạc thế giới. Như ngài bài kệ Hối Hề cũng giảng như ngài Phật, phải tỉnh thức, tỉnh giác phát xuất từ nơi tâm, chúng ta niệm suông nơi cửa miệng để làm gì.

(Trích: TUYỆT HỒI LÃO NHÂN TỈNH ĐỘ TUYỆT N T P. Tuyển tập các bài viết về Tỉnh thức cửa lão cư sĩ Lý Bỉnh Nam. Trích dịch: Bửu Quang Tự điển Nhà Hòa)

---o0o---

Nguyện rằng mọi người đều cùng nhau tu tập!

NAM MÔ A DI ĐÀ PHẬT

Hối Hề

Nguyện đem công đức này

Trang nghiêm Phật Tịnh Độ

Trên đời Bền vững

Dù ở đâu khốn Tam đồ

Nếu có ai thấy nghe

Đều phát tâm Bồ Đề

Hết mọi thân này

Đều sanh nơi Cực Lạc.

NAM MÔ A DI ĐÀ PHẬT

---o0o---

Hết